

προλεταριακή

Προητάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί, ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

σημαιο



δεκαπενθήμερη εφημερίδα του Κ.Ο. του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας (μαρξιστικού-λενινιστικού) www.kkempl.gr Σάββατο 5 Απρίλη 2025 ■ χρόνος 43ος φ. 982 ■ 1.50€

Ενάντια στους «αλγόριθμους» της εκμετάλλευσης και του πολέμου

Στους δρόμους και στις απεργίες



Ελληνοτουρκικά
Ενεργοποίηση διμερών
και τριμερών με το βλέμμα
στην Άγκυρα

(σελ. 2)

Η επίθεση στο δημόσιο προχωρά
με μεγαλύτερη ένταση

Οι πρώτες κίολας δηλώσεις
του πρωθυπουργού, αμέσως μετά τις 28/2,
υπέδειξαν τους δημοσίους υπαλλήλους
λίγο ως πολύ, σαν τους βασικούς
υπαίτιους του εγκλήματος των Τεμπών.

(σελ. 11)

14 Μάη: Φοιτητικές εκλογές
Η οργή των φοιτητών
να γίνει αγώνας!

Οι Αγωνιστικές Κινήσεις καλούμε τους
φοιτητές να στηρίξουν πλατιά
τις φοιτητικές εκλογές και συγκεκριμένα
τη φωνή της αντίστασης και
της διεκδίκησης στους συλλόγους. Για να
γίνει η οργή αγώνας, για να πιάσουμε το
νήμα των συγκλονιστικών
κινητοποιήσεων και να παλέψουμε για
ζωή! Στις 14 Μάη μαζικοποιούμε
τις εκλογές, στηρίζουμε-ψηφίζουμε
Αγωνιστικές Κινήσεις!

(σελ. 15)

Τουρκία
Φυλάκιση Ιμάμογλου,
αντιδράσεις, καταστολή
Εσωτερικές διαιρέσεις
και εξωτερικές επιδράσεις
και συσχετίσεις

Από την πρώτη ημέρα, ένα μαζικό κύμα
διαμαρτυρίας ξαπλώθηκε σε όλη την
Τουρκία. Για έξι συνεχόμενες ημέρες,
εκατοντάδες χιλιάδες, με μπροστάρη τη
νεολαία, κατέβηκαν στον δρόμο, στην
Κωνσταντινούπολη, την Άγκυρα,
τη Σμύρνη, το Εσκισεχίρ και δεκάδες
άλλες μεγάλες πόλεις.

(σελ. 20, 21)

Το επόμενο φύλλο της ΠΣ
θα κυκλοφορήσει
το Σάββατο 26 Απρίλη

Όλοι στην απεργία στις 9 Απρίλη

Σε όλο και πιο ταραγμένα νερά
καλείται να κινηθεί η ντόπια
άρχουσα τάξη και το πολιτικό
της προσωπικό. Από τη μια, η γενι-
κευμένη αναστάτωση και η ένταση
των ανταγωνισμών μεταξύ των ιμπε-
ριαλιστών «προστατών» της κάνουν
όλο και πιο δύσκολη τη διατήρηση της
ισορροπίας στο καθεστώς διπλής
εξάρτησής της από ΗΠΑ και ΕΕ. Από

την άλλη, η οξυμένη κατάσταση στη
Μέση Ανατολή και την Ανατολική Με-
σόγειο όχι μόνο δεν υπηρετούν το
αφήγημα για «ισχυρή Ελλάδα - παρά-
γοντα σταθερότητας», αλλά διαμορ-
φώνουν το έδαφος για πιο καθοριστι-
κή εμπλοκή της γειτονικής Τουρκίας
και αναβάθμισης του ρόλου της, σε
ανησυχητικό βαθμό για την ντόπια
άρχουσα τάξη. Και σαν να μην της

έφταναν όλα αυτά (και τα όσα επαπει-
λούνται από τη γενικευμένη αναμό-
χλευση που προωθεί η κυβέρνηση
Τραμπ), έχει να αντιμετωπίσει και τη
λαϊκή οργή, τον λαϊκό παράγοντα ο
οποίος μπήκε ορμητικά στο πολιτικό
προσκήνιο με τις μεγαλειώδεις κινη-
τοποιήσεις σε όλη τη χώρα, αναζη-
τώντας διέξοδο και προοπτική.

συνέχεια στη σελίδα 12, 13

Ουκρανία

Διπλωματικές ακροβασίες σε πολεμικό φόντο

σελ. 17



Ατζέντα 2030: Εξοπλισμοί και αυξήσεις στους στρατιωτικούς

Το ελληνικό ReArm

Η «Ατζέντα 2030», που παρουσίασε σε συνέντευξη του ο Δένδιας στις 28/3, είναι η νέα μεταρρύθμιση των Ενόπλων Δυνάμεων, η οποία αφορά συνολικά τη δομή και τη λειτουργία τους, ώστε να υπηρέτουν ένα νέο δόγμα αποτροπής. Περιλαμβάνει εξοπλισμούς και τεχνολογικό εκσυγχρονισμό, με συμμετοχή και των ελληνικών επιχειρήσεων άμυνας, αλλά και μέριμνα για το στρατιωτικό προσωπικό, για στέγαση, ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, εκπαίδευση και μισθολόγιο.

Σε αυτή τη συνέντευξη ο υπουργός ανακοίνωσε τις αυξήσεις στους μισθούς των στρατιωτικών, που κυμαίνονται από 12% ως 20%, τις οποίες είχε προαναγγείλλει ο Μητσοτάκης με ανάρτησή του το ίδιο πρωί. Το νέο μισθολόγιο το χαρακτήρισε «δικαιότερο, ανάλογο των θέσεων και των αρμοδιοτήτων και της ευθύνης». Το σύνολο των παρεχόμενων κινήτρων θα προσελκύσει νέα στελέχη, γιατί «η Πατρίδα χρειάζεται τις καλύτερες και τους καλύτερους και αυτό δεν επιτυγχάνεται δωρεάν» και εφόσον «Οι Ένοπλες Δυνάμεις καθίστανται αναπτυξιακός βραχίονας, καθώς τα στελέχη τους δεν μπορούν να διάγουν καθεστώς οικονομικής πενίας».

Λίγες μέρες μετά, στις 1/4, ο Μητσοτάκης με ομιλία του στη Βουλή έθεσε το συνολικότερο πολιτικό πλαίσιο της κίνησης αυτής της κυβέρνησης. Χαρακτήρισε τη μεταρρύθμιση ως τον «πιο δραστικό μετασχηματισμό των Ενόπλων Δυνάμεων στη σύγχρονη ιστορία του τόπου», που εξυπηρετεί τα συλλογικά μας συμφέροντα: Την αποτροπή των κινδύνων (όπως οι μεταναστευτικές ροές και οι προκλήσεις στο Αιγαίο), την ευημερία, της οποίας προϋπόθεση είναι η ασφάλεια, και την προάσπιση της εθνικής ανεξαρτησίας, η οποία θα χρηματοδοτείται από ανθεκτικά δημόσια ταμεία.

Απαντώντας σε όσους επέκριναν τις αυξήσεις στους στρατιωτικούς, σε μια στιγμή που η κυβέρνηση δεν δίνει φράγκο σε κανέναν, είπε: «Το παλαιότερο δίλημμα λοιπόν, το οποίο το ακούγαμε συχνά κυρίως από την Αριστερά, κανόνια ή βούτυρο, αποδεικνύεται ένα δίλημμα το οποίο είναι σαθρό, αλλά και επικίνδυνο, ιδίως σήμερα, σε μία πραγματικότητα όπου ο παγκόσμιος χάρτης των γεωπολιτικών συμφερόντων αναδιατάσσεται συχνά με τρόπο δραματικό, με πολέμους οι οποίοι πλέον αμφισβητούν σύνορα και διεθνές δίκαιο».

Για τη στρατηγική αυτονομία της ΕΕ και την ενεργοποίηση της ρήτρας διαφυγής τόνισε πως αυτές ήταν θέσεις της κυβέρνησής του που ...επιτέλους υιοθετεί και η Ένωση! Έτσι θα βρεθούν οι πόροι για να υλοποιηθεί η μεταρρύθμιση.

Και συμπλήρωσε πως οι ανακοινώσεις αυτές γίνονται τώρα και όχι στη ΔΕΘ όπως συνήθως, ώστε να προλάβουν τις δηλώσεις των υποψηφίων στα μηχανογραφικά και να δηλώσουν περισσότεροι τις στρατιωτικές σχολές!

Τέλος, απαντώντας στην ερώτηση των 14 Βουλευτών της ΝΔ που ζήτησαν αυξήσεις και για τα Σώματα Ασφα-

λείας, θέση που υποστήριξαν και δύο υπουργοί (Γεωργιάδης, Κικίλιας), ο Μητσοτάκης χαρακτήρισε δικαιολογημένο τον προβληματισμό και ουσιαστικά έταξε ότι κάτι θα δώσει στη ΔΕΘ.

Προφανώς κάθε αστική κυβέρνηση προσπαθεί να προσέχει όσο μπορεί τις Ένοπλες Δυνάμεις και τα Σώματα Ασφαλείας, γιατί αυτοί είναι οι κατασταλτικοί μηχανισμοί που εξασφαλίζουν την εξουσία της απέναντι στον λαό. Όσο, μάλιστα, πιο αντιλαϊκή είναι η γενικότερη πολιτική της, τόσο περισσότερο πρέπει να εδραιώσει την αφοσίωση των ένστολων, ώστε να αντιμετωπίζουν πιο αποφασιστικά και αποτελεσματικά έναν λαό που όχι μόνο είναι εχθρός, αλλά ενδέχεται να αγωνίζεται κιόλας.

Όταν η διεθνής κατάσταση είναι όπως είναι σήμερα, με την προετοιμασία ενός ακόμα ιμπεριαλιστικού μακελειού να προχωρά μέρα με τη μέρα, η ειδική μεταχείριση των Ενόπλων Δυνάμεων είναι μέρος αυτής της πορείας.

Για την περίπτωση της Ελλάδας, ο παράγοντας της διπλής εξάρτησης από αμερικάνους και ευρωπαίους ιμπεριαλιστές δημιουργεί αυξημένες απαιτήσεις για μια αστική τάξη που βλέπει την ίδια της την ύπαρξη σε αυτό που ονομάζει «σωστή πλευρά της Ιστορίας», που στην ουσία σημαίνει την πρόσδεσή της στα ιμπεριαλιστικά αφεντικά της και την προσφορά του λαού και της χώρας στα συμφέροντά τους.

Έτσι, οι δέθεν επιτυχίες της κυβέρνησης στην ΕΕ, για τις οποίες κομπάζει ο Μητσοτάκης, δηλαδή η χαλάρωση της δημοσιονομικής θηλειάς για τις αμυντικές δαπάνες, δεν έγιναν επειδή το ζητούσε εκείνος, αλλά εντάσσονται στην αναζήτηση των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών για τους τρόπους αντιμετώπισης της νέας κατάστασης που διαμορφώνεται μετά την εκλογή Τραμπ. Όσο για τη στρατηγική αυτονομία της ΕΕ, καλά θα έκανε να κρατά μικρό καλάθι αντί να επιβεβαιώνει ξανά τον ανιστόρητο και τυχοδιωκτικό χαρακτήρα της τάξης του.

Ούτε τυχαίο, ούτε παράδοξο είναι το γεγονός ότι τα θηριώδη εξοπλιστικά προγράμματα ακολουθούνται από μεγάλες αυξήσεις στους στρατιωτικούς, σε σύγκριση με αυτές που δίνονται στους εργαζόμενους σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα, αν και όποτε δίνονται. Το ελληνικό ReArm εξυπηρετεί πρώτα τον ρόλο που προβλέπουν για τη χώρα οι ιμπεριαλιστές και μετά τις όποιες βλέψεις και φιλοδοξίες της ελληνικής αστικής τάξης, κυρίως απέναντι στην ανταγωνιστική της την τουρκική.

Από εκεί και πέρα, η προσφορά της μεταρρύθμισης στην ανάπτυξη, ακόμα κι αν υποθέσουμε ότι ισχύει, αφήνει απέξω τα χαρακτηριστικά αυτής της ανάπτυξης: τους μισθούς πείνας, τα εργοδοτικά εγκλήματα, το τσάκισμα των συνδικαλιστικών ελευθεριών. Ενώ η προσπάθεια που γίνεται να παρουσιαστεί ο στρατός ως μια ασφαλής και ενδιαφέρουσα επαγγελματική προοπτική για τη νεολαία αφήνει απ' έξω το γεγονός ότι το επάγγελμα του στρατιωτικού είναι ο πόλεμος και μάλιστα, σε αυτές τις συνθήκες, ο άδικος πόλεμος, στον οποίο θα γίνει το κρέας για τα κανόνια των ιμπεριαλιστών, όσο μορφωμένοι και να 'ναι, όση τεχνολογία κι αν μάθει να χειρίζεται.

Κι έτσι, η खुδαία επίθεση κατά της Αριστεράς αποκαλύπτει ακόμα πιο ξεκάθαρα ότι παραποιεί την αλήθεια και επιπλέον ορίζει ένα σαφές ιδεολογικό κριτήριο για την επιλογή αυτών που θα στελεχώσουν τις Ένοπλες Δυνάμεις. Ουδεμία έκπληξη ούτε για το ένα, ούτε για το άλλο!

Ελληνοτουρκικά

Ενεργοποίηση με το βλέμμα

Εντονη κινητικότητα διαπιστώνεται το τελευταίο διάστημα στις ελληνοτουρκικές σχέσεις. Τα ενεργειακά έρχονται σε πρώτο πλάνο, μετά τις κατηγορηματικές δηλώσεις-κατεύθυνση του Τραμπ για «πίστη» στους υδρογονάνθρακες και μια σοβαρή παγκόσμια ανατροπή στη μετάβαση στις λεγόμενες ανανεώσιμες πηγές ενέργειας. Το σήμα παραλήφθηκε από την ντόπια άρχουσα τάξη και την κυβέρνηση της ΝΔ, που σπεύδει να πλασάρει ως ενεργειακό κόμβο τη χώρα μας, πάντα στο πλευρό των μεγάλων προστατών της. Παράλληλα, βέβαια, η γεωπολιτική αναδύεται ως μείζονα πλευρά της ελληνοτουρκικής γειτνίασης. Σ' αυτή την αντιδραστική αντιπαράθεση, το ποιος θα βγει κερδισμένος αναδεικνύεται σε άγχος πρώτου μεγέθους για τις άρχουσες τάξεις Ελλάδας και Τουρκίας.

Η τριμερής Ελλάδα-Κύπρου-Λιβάνου έλαβε χώρα χωρίς πολλές τυμπανοκρουσίες, δείγμα μιας επιλογής συντήρησής της για κάθε ενδεχόμενο. Η πολιτική κατάσταση στη γειτονική χώρα δεν είναι, χρόνια τώρα, καθόλου σταθερή, πολύ περισσότερο που η Χεσμπολάχ έχει αναδειχθεί σε βασική δύναμη στο πολιτικοστρατιωτικό επίπεδο. Έτσι, η ελληνική κυβέρνηση δεν θέλει να χρεωθεί μια έστω και έμμεση στήριξη της. Ξε ου και οι χαμηλοί τόνοι. Τελείως διαφορετικά είναι τα πράγματα με το Ισραήλ, που έχει αναχθεί σε «στρατηγικό εταίρο» και η τριμερής Ελλάδα-Κύπρος-Ισραήλ σε «στρατηγική συνεργασία». Η στήριξη από ελληνικής πλευράς στις εγκληματικές ενέργειες του σιωνιστικού κράτους σ' ολόκληρη τη Μέση Ανατολή και ιδιαίτερα στη Γάζα και τη Δυτική Όχθη είναι συνεχής και σε όλα τα επίπεδα.

Πέρα από τις συναντήσεις με το φασιστικό μαντρόσκυλο των ΗΠΑ σε τριμερή βάση (Ελλάδα-Κύπρος-Ισραήλ), πραγματοποιήθηκε αυτή την εβδομάδα μια ακόμη συνάντηση κορυφής Νετανιάχου-Μητσοτάκη στην Ιερουσαλήμ. Τις ώρες μάλιστα που το κράτος-τρομοκράτης προχωρούσε σε νέα μαζικά εγκλήματα κατά των Παλαιστινίων στη Λωρίδα της Γάζας, οι δύο άνδρες χαριεντίζονταν μπροστά στις κάμερες, κάνοντας σχέδια γεωπολιτικής και ενεργειακής αναβάθμισης των κρατών τους στην Ανατολική Μεσόγειο. Το περιβόητο καλώδιο ηλεκτρικής διασύνδεσης Ιταλίας-Ελλάδας-Κύπρου-Ισραήλ επανήλθε στο προσκήνιο, ενώ επανεπιβεβαιώθηκαν οι «άριστες» σχέσεις των δύο χωρών σε όλα τα επίπεδα.

Πρέπει να είναι σαφές ότι τις δύο άρχουσες τάξεις και τις κυβερνήσεις τους ενώνει ο κοινός εχθρός: η Τουρκία! Η αναταραχή που συμβαίνει στο εσωτερικό της με τις εκτεταμένες διώξεις αντιπάλων του καθεστώτος Ερντογάν και τις μαζικές αντικυβερνητικές διαδηλώσεις εκλαμβάνεται από Ισραήλ και Ελλάδα -λαθεμένα κατά τη γνώμη μας- ως «ευκαιρία» για κινήσεις στριμώγματος της. Αντίθετα, όλοι σχεδόν οι πολιτικοί αναλυτές συμφωνούν ότι η τουρκική ηγεσία έχει παρελθόν σοβαρών «εξαγωγών» των εσωτερικών της



ΕΝΙΟΧΨΏΤΕ
την ΈΚΔΟΣΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR3201107110000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkemi.gr

διμερών και τριμερών στην Άγκυρα



► κρίσεων στις σχέσεις με τους γείτονές της και δεν αποκλείεται να το ξανακάνει. Έτσι, πυροδοτούν εξελίξεις που δεν ελέγχουν στις βασικές τους πτυχές, αφού τόσο οι ευρωπαίοι (λιγότερο) όσο και οι αμερικανοί (πρωτίστως) ιμπεριαλιστές έχουν τον πρώτο λόγο στα ενεργειακά της Νοτιοανατολικής Μεσογείου.

Αναφορικά με το καλώδιο, η μη οριοθέτηση υφαλοκρηπίδας και ΑΟΖ - μέσω συμφωνίας Τουρκίας και Ελλάδας- δημιουργεί «ασάφειες» στα θαλάσσια σύνορα που, με γνωστά τα αντιδραστικά χαρακτηριστικά των δύο εξαρτημένων αρχουσών τάξεων, εγκυμονούν σοβαρούς κινδύνους για τους δύο λαούς που ενδεχόμενα να πατήσουν πάνω σε πιθανούς εκατέρωθεν τυχοδιωκτισμούς. Η προσπάθεια αποκλεισμού της Άγκυρας από ενεργειακούς πόρους της περιοχής είναι διακαής πόθος της Αθήνας, που μεγαλώνει μετά και τη στήριξη του Ισραήλ, η οποία εσφαλμένα ερμηνεύεται ως «πράσινο φως» από τις ΗΠΑ. Οι μεγαλύτεροι επεκτατισμοί και αναθεωρητισμοί, ασχέτως πόσο μεγάλοι ή μικροί φαντάζουν, έχουν ως όριο τα συμφέροντα των ιμπεριαλιστών και δεν μπορούν να τα υπερβούν. Αυτό ισχύει για όλους τους μικρούς παίκτες.

Παράλληλα, το ακγάθι του τουρκο-λιβυκού Συμφώνου θεωρείται ότι «ξεπερνιέται» από ελληνικής πλευράς με την εκδήλωση ενδιαφέροντος έρευνας από τη Chevron για άλλα δύο θαλάσσια οικόπεδα νοτιοανατολικά της Κρήτης, πέραν αυτού νότια της Πελοποννήσου και δυτικά της Κρήτης. Βάσιμα οι ντόπιοι ιθύνοντες πιστεύουν ότι αυτή η κίνηση της μεγάλης πολυεθνικής είναι σε συνεννόηση με την κυβέρνηση των ΗΠΑ. Μόνο που τέτοιου χαρακτήρα εταιρείες λειτουργούν σε άμεση συνάφεια με τα στρατηγικά και άλλα συμφέροντα της υπερδύναμης και όχι για λογαριασμό τρίτων, όσο κι αν οι επιδιώξεις πρόσκαιρα συμπλέουν.

Τα μαλά φαίνεται, πάντως, πως... παίρνουν αέρα! Σύσσωμος ο αστικός Τύπος επαίρεται για την δήθεν «ψήφο εμπιστοσύνης» στην ελληνική πλευρά. Μάλιστα εκθειάζει, στο ίδιο μήκος κύματος με την ελληνική κυβέρνηση, τη «συνεπή προς το Διεθνές Δίκαιο» στάση της λιβυκής, παρά το γεγονός ότι και σ' αυτήν τη γειτονική χώρα μόνο σταθερότητα δεν μπορεί να ισχυριστεί κάποιος ότι υπάρχει.

Το αν οι Αμερικανοί θα παρακάμψουν οριστικά το τουρκο-λιβυκό Μνημόνιο για τα δικά τους συμφέροντα μένει να φανεί. Πάντως μιλάμε για ενέργειες που, όπως γράφεται, θα

απαιτήσουν τουλάχιστον πέντε χρόνια εντατικών ερευνών -χρόνος που είναι αρκετά μεγάλος με βάση την επιτάχυνση του πολιτικού χρόνου από την όξυνση των ιμπεριαλιστικών αντιθέσεων- και άπτονται του γεγονότος της δυνητικής ύπαρξης εκμεταλλεύσιμων κοιτασμάτων υδρογονανθράκων. Αυτό δεν εμποδίζει, ωστόσο, την ελληνική πλευρά να κομπάζει για «δικαίωση», να εξάπτει και τα δύο σύμφυτα με την ύπαρξή της χαρακτηριστικά, αυτά της υποτέλειας και του εθνικισμού. Στην καλύτερη των περιπτώσεων, αν και εφόσον, θα πρόκειται για άλλο ένα μπαξίσι ξεπουλήματος του πλούτου της χώρας, αφού τη μερίδα του λέοντος θα απολαμβάνουν οι αμερικανοί ιμπεριαλιστές, το κράτος τους και οι πολυεθνικές τους. Αφήνοντας στους ντόπιους ξεπουληματίες το ποσοστό της αναπαραγωγής τους.

Προς το παρόν, επομένως, οι ντόπιοι κεφαλαιοκράτες αρκούνται σε μια, όπως από τους ίδιους θεωρείται, «έμπρακτη αμφισβήτηση» του τουρκο-λιβυκού Μνημονίου από τις ΗΠΑ, μέσω Chevron. Το γεγονός ότι καμία από τις μεγάλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις -με πρώτη και καλύτερη τις ΗΠΑ- δεν έχει αναγνωρίσει και κυρώσει το Δίκαιο της Θάλασσας κάνουν πως δεν το ξέρουν. Γιατί αυτό που, προς χώρας, παίζεται δεν είναι μια ενδεχόμενη εξόρυξη υδρογονανθράκων, αλλά η «κατοχύρωση» της ελληνικής ΑΟΖ, που ταυτόχρονα σημαίνει μικρότερη ή και καθόλου ΑΟΖ για την τουρκική ολιγαρχία του πλούτου. Αντιδραστικές ελίτ που δεν το έχουν σε τίποτε να παίζουν στα νερά του Αιγαίου και της Νοτιοανατολικής Μεσογείου τις ζωές των δύο λαών.

Η όλη συζήτηση, συνεπώς, όχι μόνο δεν πρέπει να «εξιτάρει» το λαό μας για τις «μεγάλες εποχές που θα έρθουν», αλλά έχει όλα εκείνα τα αντιδραστικά χαρακτηριστικά που πρέπει να του γεννούν την ανάγκη να βγουν στην επιφάνεια τα δικά του συμφέροντα αλληλεγγύης, φιλίας, συνεργασίας και αμοιβαιότητας με όλους τους γειτονικούς λαούς. Πρώτα και κύρια να δυναμώσει η αντιπολεμική-αντιιμπεριαλιστική κατεύθυνση μέσα στην πάλη του, ενάντια στις σύγχρονες «Μεγάλες Ιδέες» της άρχουσας τάξης, τους μαξιμαλισμούς και τις μωροφιλοδοξίες για ρόλους και κόμβους, κόντρα στους μεγάλους αφέντες της ντόπιας ολιγαρχίας του πλούτου. Τίποτε το καλό για τους λαούς δεν πρόκειται να βγει όσο τις τύχες τους διαφεντεύουν αστικές τάξεις και ιμπεριαλιστές!

Αποψη

Μια μέρα πριν από τη σύνοδο κορυφής στο Παρίσι για την Ουκρανία με επίδικο την αποστολή δυτικού στρατιωτικού σώματος στο μέτωπο, η ελληνική κυβέρνηση μέσω δημοσιεύματος της... έγκυρης «Καθημερινής» γνωστοποιεί τις «προϋποθέσεις» για να εκστρατεύσει.

Να υπογραφεί κατάπαυση του πυρός, να μη σταλούν ελληνικές στρατιωτικές δυνάμεις εντός ρωσικής επικράτειας, να αποχωρήσουν οι ελληνικές δυνάμεις σε περίπτωση παραβίασης της εκκευρίας από τη Ρωσία.

Ας παραβλέψουμε την ασάφεια των λεγόμενων «όρων» (π.χ. οι περιοχές της Ανατολικής Ουκρανίας που σήμερα είναι στην πρώτη γραμμή του μετώπου θεωρούνται εντός της ρωσικής επικράτειας;) που αφήνει ανοικτά όλα τα ενδεχόμενα. Το κύριο ζήτημα εδώ είναι ότι η Ελλάδα έχει μπει για τα καλά στο κάδρο των υποψηφίων για αποστολή στρατιωτών στο μέτωπο!

Μάλιστα, στη συνέχεια του δημοσιεύματος σχολιάζονται οι προτιμήσεις της ελληνικής πλευράς για αποστολή ναυτικών δυνάμεων, καταγράφεται η ανησυ-

τέλει θα ανταποκριθεί σε όποια υπηρεσία της ζητήσουν τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά. Αυτό είναι και το πραγματικό της επιχείρημα για ιμπεριαλιστική εύνοια έναντι της ανταγωνίστριας Τουρκίας. Αυτή είναι και η πραγματική «εθνική πυξίδα» για το σύνολο του αστικού πολιτικού προσωπικού, παρά τις κατά καιρούς γκρίνιες για τη διάψευση των μωροφιλοδοξιών σε αυτή την πλευρά του Αιγαίου.

Άλλωστε, δεν πέφτει κανείς από τα σύννεφα με την «εθνική ομοψυχία» που επικρατεί για τους ρυθμούς πολεμικών εξοπλισμών που μας φέρνουν δεύτερους στην Ευρώπη σε ποσοστό του ΑΕΠ για το 2023, μόνο πίσω από την Πολωνία. Ανάλογη στάση υπάρχει και για το νέο θηριώδες εξοπλιστικό πακέτο των 28 δισ. αφού εντάσσεται στα πλαίσια της συνολικής πολεμικής προετοιμασίας της Δύσης (βέβαια εμείς αγοράζουμε κυρίως αμερικάνικα). Ούτε φυσικά εκφράζεται δυσανεμία για τη διαρκή αναβάθμιση του δικτύου των νατοϊκών βάσεων σε όλη την επικράτεια.

Με δεδομένα όλα τα παραπάνω, το άνοιγμα της δημόσιας συζήτησης για συμμετοχή στην ουκρανική εκστρατεία των

Θα στείλουμε στρατό στην Ουκρανία;

χία για την πιθανή ανάληψη της διοίκησης του στόλου των προθύμων από την ανταγωνίστρια Τουρκία, ενώ γίνεται λόγος ότι Ελλάδα συμμετέχει ήδη στο σχεδιασμό της επιχείρησης!

Είχε προηγηθεί ο βουλευτής της ΝΔ Συρίγος που, λειτουργώντας σαν «λαγός», με ανάρτησή του επιτακτικά ζήτησε συμμετοχή στην ουκρανική εκστρατεία για να μην αφήσουμε το ρόλο αυτό στην εχθρή Τουρκία!

Οι εσκεμμένα διφορούμενες δηλώσεις Μητσοτάκη στη σύνοδο κορυφής όχι μόνο δεν διαψεύδουν όλα τα παραπάνω, όπως ερμηνεύτηκε για λόγους εσωτερικής κατανάλωσης, αλλά στην πραγματικότητα τοποθετούν επίσημα τη χώρα στις υποψηφίες για την αποστολή ένοπλων δυνάμεων στον πόλεμο.

Αυτό που προδιαγράφεται λοιπόν είναι η επικίνδυνη αναβάθμιση της εμπλοκής της χώρας στα ιμπεριαλιστικά σχέδια. Μια εμπλοκή μάλιστα που ειδικά για τη σύγκρουση στην Ουκρανία έχει ήδη περάσει πολλά στάδια στα τρία χρόνια του πολέμου. Από το «είμαστε σε πόλεμο με τη Ρωσία» που δήλωνε καμαρωτός ο Μητσοτάκης από τις ΗΠΑ, τη μετατροπή της χώρας σε κρίσιμο κόμβο μεταφοράς οπλισμού στο μέτωπο από τη βάση της Αλεξανδρούπολης, τη χρήση της Σούδας για πτήσεις κατασκοπείας στη Μαύρη Θάλασσα, την παραχώρηση ολόένα και βαρύτερου εξοπλισμού στον ουκρανικό στρατό, η κυβέρνηση σταθερά επιδίωξε το ρόλο του νατοϊκού καλού παιδιού, να εμφανίζεται πιο πρόθυμη από τους πρόθυμους.

Στη σημερινή περίπτωση συγκυρία, η αλλαγή τακτικής από τη διοίκηση Τραμπ με στόχο την ανατροπή των όρων του πολέμου και η συνεπακόλουθη προσπάθεια των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών να ενισχύσουν ασθμαίνοντας το δικό τους ειδικό βάρος έχει στριμώξει την ντόπια αστική τάξη. Έχει παράξει μπόλικη σύγχυση στο πολιτικό της προσωπικό που καλείται να ισορροπήσει σε δύο βάρκες.

Αυτό που παραμένει σταθερά (και ενισχύεται ως τέτοια από τις εξελίξεις) για την εξαρτημένη αστική τάξη είναι ότι εν

προθύμων διαμορφώνει όρους για μεγαλύτερο αλυσοδέσιμο της χώρας και τρομερά δεινά για το λαό.

Από μια νατοϊκή χώρα - πλατφόρμα εξόρμησης για τους φονιάδες των λαών σε χώρα που υπό τις ιμπεριαλιστικές απαιτήσεις και διαταγές εμπλέκεται ενεργά σε πολεμικό μέτωπο. Ένα βήμα που ήδη το έχει κάνει η κυβέρνηση με την αποστολή φρεγάτας στην Ερυθρά Θάλασσα, αλλά πλέον πρόκειται για την καρδιά της ιμπεριαλιστικής σύγκρουσης για το ξαναμοίρασμα του κόσμου, στο κέντρο της Ευρώπης, με αντίπαλο μια πυρηνική υπερδύναμη.

Ενδεικτικό για το πού μας φέρνουν είναι ότι η Ρωσία έχει ήδη καταγγείλει ότι Γαλλία-Βρετανία προετοιμάζουν στρατιωτική επέμβαση στην Ουκρανία και θεωρεί οποιαδήποτε αποστολή δυτικού στρατιωτικού σώματος ως απαράδεκτη.

Η αποστολή στρατιωτικού σώματος στην Ουκρανία από τους δυτικούς ιμπεριαλιστές, όπως και αν τη βαφτίσουν, δεν θα είναι καθόλου αθώα. Θα είναι στο πλαίσιο ενός πολεμικού σχεδιασμού σε ευθεία αντιπαράθεση με τη Ρωσία λίγα χιλιόμετρα από τα σύνορά της και με άγνωστο για το τι θα σημαίνει.

Η μαζική εναντίωση στην πολιτική εμπλοκής στα ιμπεριαλιστικά σχέδια είναι ανάγκη ζωής για το λαό και τη νεολαία. Όχι μόνο για τους προφανείς πολεμικούς κινδύνους αν κληθεί ξανά να ματώσει για τα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα και τις αστικές μωροφιλοδοξίες. Αλλά και διότι η πολεμική προετοιμασία ήδη λειτουργεί σαν επιταχυντής της επίθεσης που μετατρέπει τον τόπο σε έρημο δικαιωμάτων για να «εξοπλιστεί η χώρα». Αλλά και διότι οι πολιτικές συνέπειες από την πορεία συνεχόμενης κλιμάκωσης της εμπλοκής φέρνουν φασιστικοποίηση, καταστολή, ιδεολογική υποταγή στα αντιδραστικά κελεύσματα.

Με όλα αυτά πρέπει να αναμετρηθούν από τώρα η εργατική τάξη και ο λαός για να γλιτώσουν την κρεατομηχανή των ιμπεριαλιστών αλλά και για να οικοδομήσουν τους όρους για την ανατροπή της σύγχρονης βαρβαρότητας.

δημοκρατικά δικαιώματα



«Ξεζούμισμα» ή εκδίωξη! Το «δόγμα» Βορίδη απέναντι σε πρόσφυγες και μετανάστες

«Ο κατάλληλος άνθρωπος στην κατάλληλη θέση». Έτσι σκέφτηκαν τα ντόπια αστικά επιτελεία στον πρόσφατο ανασχηματισμό της κυβέρνησης και τοποθέτησαν τον πάλαι ποτέ ροπαλοφόρο του «Ελληνικού Μετώπου», Μάκη Βορίδη, στη διαχείριση του μεταναστευτικού και προσφυγικού ζητήματος. Με το -τότε- φασίζον κεντρικό του σύνθημα «κόκκινη κάρτα στους λαθρομετανάστες» να ισχύει στο ακέραιο, ωστόσο δεν παύει να είναι και... ρεαλιστής. Να συνυπολογίζει δηλαδή τις ανάγκες του κεφαλαίου -ντόπιου και ξένου- για το τι μπορεί να αποκομίσουν απ' την εκμετάλλευση αυτών των ανθρώπων.

Ο νέος υπουργός Μετανάστευσης και Ασύλου, έσπευσε άμεσα, ν' ανοίξει τα χαρτιά του. Σε πλήρη σύμπνοια με το πνεύμα παρόξυνσης της αντιπροσφυγικής και αντιμεταναστευτικής πολιτικής των ιμπεριαλιστικών αφεντικών στις ΗΠΑ του Τραμπ, αλλά και στην ΕΕ, που εξελίσσεται, αλλά και με μια προσπάθεια να μη ζημιωθεί και η ντόπια αστική τάξη. Σε μια προσπάθεια συνδυασμού της επιδίωξης της μέγιστης δυνατής εκμετάλλευσης και ξεζουμίματος του εργατικού δυναμικού που προέρχεται απ' τους ξεριζωμένους λαούς, του πιο καταπιεζόμενου και εκμεταλλεζόμενου τμήματος της εργατικής τάξης, απ' τη μία, και της «απαλλαγής» απ' αυτό που θεωρείται «περιττό», με απελάσεις και «επαναπροωθήσεις», απ' την άλλη, ανακοίνωσε τη μεταναστευτική του «στρατηγική». Σε συνέντευξή του στον Πορτοσάλτε, στον ΣΚΑΪ, που αναρτήθηκε και στο επίσημο site του υπουργείου, ο Βορίδης ανακοινώνει τους «3 πυλώνες» της πολιτικής του υπουργείου: αντιμετώπιση της παράνομης μετανάστευσης - αποτελεσματική οργάνωση της νόμιμης μετανάστευσης - επανεξέταση των ζητημάτων του Ασύλου. Μεταφράζουμε, αντίστοιχα: απελάσεις και εκδίωξη μεταναστών «χωρίς χαρτιά και Άσυλο» - ένταση της εκμετάλλευσης των λεγόμενων «νόμιμων» - επανεξέταση χορήγησης Ασύλου με βάση τις ανάγκες του κεφαλαίου.

Όσον αφορά τον πρώτο «πυλώνα». Δίπλα στη βία, την καταστολή και το ρατσισμό επιδιώκεται η δημιουργία ενός περιβάλλοντος, ενός

«νομικού και διοικητικού πλαισίου που θα ενισχύει τη σχετική (!) πίεση», που θα τους ωθεί στην αποχώρησή τους από τη χώρα. Κι αυτό ονομάζεται, μάλιστα, «οικειοθελής αποχώρηση»! Για να επιτευχθεί αυτό, παρατηρούμε ακόμα και τις πιο κραυγαλέες αντιφάσεις. Η Τουρκία, για παράδειγμα, χαρακτηρίζεται «ασφαλής χώρα» για τους πρόσφυγες (και επιδιώκεται η αναίρεση προηγούμενης απόφασης του ΣτΕ, που τη θεώρησε «μη ασφαλή»), για να της ρίξει το «μπαλάκι», για να παρεμποδίσει τις προσφυγικές ροές απ' αυτήν και ν' αυξήσει τις απελάσεις. Την ίδια στιγμή, που η ίδια η ντόπια αστική τάξη, στον ανταγωνισμό της με την τουρκική, την κατηγορεί ότι εργαλειοποιεί τους πρόσφυγες (όπως κι η ίδια, άλλωστε) και τους στέλνει στην Ελλάδα. Τόσο ασφαλής είναι, δηλαδή, γι' αυτούς! Ας μας πουν οι εκπρόσωποι της αστικής «μας» τάξης τι είναι τελικά; Ασφαλής ή χώρα που τους εργαλειοποιεί και τους διώχνει; Επαινείται, βέβαια, η «αποτελεσματικότητα» του φράκτη στον Έβρο και η αιματηρή δράση του λιμενικού. Άρα σ' αυτή τη «ρότα» θα προχωρήσει η ένταση της επίθεσης, υπονοείται, με σαφήνεια! Δεν λείπει η αναφορά στα αφεντικά της ΕΕ και στη σκλήρυνση της αντιμεταναστευτικής/αντιπροσφυγικής τους πολιτικής, αλλά εδώ η ντόπια εξαρτημένη αστική τάξη εκλιπαρεί να την «υπολογίσουν» κι αυτή... Δεν επικαλείται «χωρίς λόγο» και με κάθε αφορμή τα «ευρωπαϊκά σύνορα της χώρας»!

Όσον αφορά την υπερεκμετάλλευση του μεταναστευτικού εργατικού δυναμικού (ο δεύτερος πυλώνας), ο Βορίδης ήταν κάτι παραπάνω από σαφής: Θα ενισχυθούν οι λεγόμενες «μετακλήσεις». Δηλαδή η «προσφορά» (!) εποχιακής δουλειάς σε μετανάστες - εκεί που η οικονομία (δηλαδή το κεφάλαιο) έχει ανάγκες. «Υπάρχουν ανάγκες στην αγορά -στη γεωργία, τις κατασκευές και τον τουρισμό- τις οποίες πρέπει να καλύψουμε με οργανωμένο τρόπο», ανέφερε. Μα, βέβαια, τα φρασουλοχώραφα του αίματος, τα «μεγάλα έργα» των μεροκάματων πείνας και των εργατικών δολοφονιών, στο παρελθόν ή και στο παρόν, μιλούν από μόνα τους! Και παρακάτω: «Η παραμονή των μετα-

κλητών θα πρέπει να είναι συγκεκριμένου χρόνου, όχι αορίστου. Η προσωρινή εργασία δεν πρέπει να μετατρέπεται σε μόνιμη εγκατάσταση χωρίς έλεγχο». Βέβαια! Για να αυξάνεται η ανασφάλεια των μεταναστών εργατών - κι όχι μόνο η εργασιακή, αλλά κι αυτή της παραμονής ή όχι στη χώρα. Ο ορισμός του αναλώσιμου!

Να λοιπόν πώς «παντρεύεται» η φασιστικοποίηση με την άγρια ανταγωνιστική πολιτική. Και γι' αυτό πρέπει να «συνεργαστούν», όπως τόνισε κι ο Βορίδης, τα υπουργεία Μετανάστευσης, Εξωτερικών και Εργασίας. Οι δύο απ' τους τρεις «πυλώνες» θεωρούνται βασικές προτεραιότητες του υπουργείου και της κυβέρνησης.

Όσον αφορά τον τρίτο (τη σκλήρυνση της παροχής Ασύλου και καταστολής των ροών), αυτός θα καθοριστεί απ' τους άλλους δύο. Με τη «ζυγαριά» να γέρνει, σε μεγάλο βαθμό, στην καταστολή, στη βία, στην «παρεμπόδιση» των ροών, με κάθε κόστος ανθρώπινης ζωής, δεδομένης και της όξυνσης της οικονομικής κρίσης του ντόπιου εξαρτημένου καπιταλισμού, που κάθε άλλο παρά «δικαιολογεί» αφηγήματα καπιταλιστικής «ανάπτυξης» και «ανοίγματος δουλειών», μιας υποτιθέμενης «ανθηρίας» (πάντα εκμεταλλευτικής και ταξικής) οικονομίας.

Χειρότερες μέρες, λοιπόν, περιμένουν τους πρόσφυγες και τους μετανάστες, όπως χειρότερες μέρες περιμένουν και το λαό μας, τους εργαζόμενους και τη νεολαία. Γιατί το προσφυγικό και το μεταναστευτικό ζήτημα είναι ταξικό κι όχι θέμα «ανθρωπισμού» και «δικαιωματισμού». Η αντίθεση στην κυρίαρχη πολιτική που ασκείται ενάντια σε πρόσφυγες/μετανάστες/εργαζόμενους/λαό δεν είναι ανάμεσα σε «ρομαντικούς», «δικαιωματιστές», «ανθρωπιστές» από τη μία και σε «ρεαλιστές» και «πραγματιστές» από την άλλη. Αλλά ανάμεσα σε εκμεταλλευτές και εκμεταλλεζόμενους, καταπιεστές και καταπιεζόμενους. Ανάμεσα στα ξένα και ντόπια αφεντικά από τη μία και στην εργατική τάξη και τους εργαζόμενους, Έλληνες ή πρόσφυγες/μετανάστες, απ' την άλλη. Κι αυτή η αντίθεση οξύνεται μέρα με τη μέρα και γεννά - και θα γεννήσει - ξεσπάσματα, αλλά και αγώνες κι αντιστάσεις.

Τουρκία Να αφεθεί ελεύθερος ο αγωνιστής Levent Dölek

Στο πλαίσιο του οργίου μαζικών συλλήψεων που πραγματοποιούνται το τελευταίο διάστημα απ' το αντιδραστικό καθεστώς του Ερντογάν, συνελήφθη στις 26 Μάρτη, μετά από αστυνομική επιδρομή στο σπίτι του, ο Levent Dölek, αντιπρόεδρος του Εργατικού Επαναστατικού Κόμματος και αντιπρόσωπος του συνδικάτου Eđitim-Sen, του Πανεπιστημίου της Κωνσταντινούπολης. Η κατηγορία που του προσάπτουν, ψευδώς, είναι η συμμετοχή του σε «παράνομη διαδήλωση» για υποστήριξη φοιτητών που είχαν συλληφθεί στο παρελθόν. Να απελευθερωθεί, όπως και πλήθος άλλοι αγωνιστές συλλογικότητων και οργανώσεων που αναφέρονται στην Αριστερά!

Συνεχή τα μελανά νέα απ' τα κολαστήρια κράτησης μεταναστών και προσφύγων...

Στα προηγούμενα δύο φύλλα της «Π.Σ.» είχαμε σχολιάσει την κατάσταση που επικρατεί στα κολαστήρια των προσφύγων (χοριοί, ψώρα και ανεμοβλογιά στο Κέντρο Κράτησης Σάμου, κρούσματα φυματίωσης σ' αυτό της Ριτσώνας). Σήμερα, καινούρια νέα βγαίνουν στην επιφάνεια για τη ζωή των προσφύγων και μεταναστών σ' αυτές τις φυλακές. Στο Κέντρο Κράτησης Μεταναστών στην Ξάνθη, μετανάστες διαμαρτύρονται για την πολύμηνη και με άγνωστο τέλος κράτησή τους, ανεβαίνοντας σε κοντίνεο, ενώ άλλοι απειλούν ν' αυτοκτονήσουν πέφτοντας ή «κόβουν» το σώμα τους με λεπίδες.

Στο Κέντρο Κράτησης στο Παρανέστι της Δράμας, ένας Αιγύπτιος μετανάστης, 34 χρονών, με οικογένεια και δύο παιδιά στην Αίγυπτο, πέθανε από καρδιακή προσβολή, από παθολογικά αίτια, παραμένοντας για 8 μήνες κρατούμενος εκεί, χωρίς ποτέ να μεταφερθεί σε κάποιο νοσοκομείο. Ο θάνατός του προκάλεσε τις διαμαρτυρίες των μεταναστών που κρατούνται στο άθλιο αυτό Κέντρο όπου υφίστανται συνεχώς κακομεταχείριση και βία... Απόπειρα αυτοκτονίας έκανε κι ένας άλλος Αιγύπτιος μετανάστης που κρατούνταν στην Αμυγδαλέζα και θεωρείται κλινικά νεκρός, ενώ η αστυνομία προσπαθεί να «κουκουλώσει» το γεγονός, εκφοβίζοντας τους συγκαταρούμενούς του και επιδιώκοντας να απελάσει άλλους... Και πόσα άλλα, καθημερινά, ανάλογα γεγονότα δεν έχουν βγει στην επιφάνεια...

Καταγγελία βασανισμού της κρατούμενης Μαριάννας Μ.

Στέρηση παροχής των φαρμάκων που έπρεπε να παίρνει, στέρηση της διενέργειας απαραίτητων διαγνωστικών εξετάσεων, διαβίωσή της σε άθλιο κελί, γεμάτο κατσαρίδες, άρνηση μεταφοράς της σε νοσοκομείο, μετά από ζαλάδες, λόγω του αιματώματος που έχει στον εγκέφαλο («αν δεν πέσεις κάτω με επιληπτική κρίση, δεν σε πάμε στο νοσοκομείο», η απάντηση) αντιμετωπίζει η κρατούμενη στις φυλακές Κορυδαλλού για την υπόθεση της έκρηξης στο διαμέρισμα της οδού Αρκαδίας, στους Αμπελόκηπους, Μαριάννα Μ. Η σχετική καταγγελία, που βγήκε πρόσφατα στον Τύπο, είναι χαρακτηριστική όχι μόνο για τις συνθήκες φυλάκισης της συγκεκριμένης, αλλά και για τη συνολικότερη κατάσταση που επικρατεί στις φυλακές. Ένα ακόμα χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί και το ίδιο το άθλιο λεγόμενο «νοσοκομείο» των φυλακών Κορυδαλλού.

Ο Τσίπρας και η «νέα εθνική πυξίδα»

Καθώς το αστικό πολιτικό σύστημα, κυβέρνησης και αντιπολίτευσης, βρίσκεται σε μεγάλη αστάθεια που προκαλούν από τη μία οι γενικότερες γεωπολιτικές εξελίξεις, με κύρια πλευρά τον παροξυσμό των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών αλλά και τον αντιδραστικό ανταγωνισμό με την τούρκικη αστική τάξη, και από την άλλη η μαζική είσοδος του λαού στο προσκήνιο, αναζητούνται διέξοδοι από όλες τις πλευρές του.

Σε αυτή την αναζήτηση κινείται και η πρόσφατη παρέμβαση του Αλ. Τσίπρα, με τη δημοσίευση από το ομώνυμο ινστιτούτο της «Νέας Εθνικής Πυξίδας», όπως την επιγράφει. Συμπύκνωση της άποψής του αποτελεί το παρακάτω απόσπασμα: «*Ισχυρή Ελλάδα είναι η απάντηση στις μεγάλες γεωπολιτικές προκλήσεις. Ισχυρή και αυτοδύναμη Ελλάδα με μία πολυδιάστατη στρατηγική, ώστε να*

διεκδικεί το ρόλο που της αναλογεί στην Ευρώπη και την Ανατολική Μεσόγειο, ως πυλώνας ειρήνης και σταθερότητας και όχι ως πρόθυμος και υποτελής ακόλουθος μια του ενός και μια του άλλου συμμάχου μας».

Θα λέγαμε ότι η παραπάνω τοποθέτηση είναι ο «κρυφός καημός» της άρχουσας τάξης της χώρας μας καθώς και ανώτερων μεσοστρωμάτων που ο Τσίπρας επιδιώκει να εκφράσει και να του δώσει «εθνική» διάσταση. Ταυτόχρονα ξυπνάει μνήμες από την αφήγηση του Κ. Σημίτη περί «ισχυρής Ελλάδας» στα Βαλκάνια, την Ανατολική Μεσόγειο και την Ευρώπη, στα μέσα της δεκαετίας του 1990 που τόσο γοήτευσε ακόμα και μεγάλο μέρος της Αριστεράς «μας».

Εξαρχής θα μπορούσε κάποιος να πει ότι η κεντρική ιδέα Τσίπρα δεν είναι παρά ακόμα μία αυταπάτη, άλλο ένα «σχέδιο επί χάρτου» που η πραγματικότητα

θα κουρελιάσει, όπως τόσα ανάλογα σχέδια αστικής και ρεφορμιστικής προέλευσης. Μόνο που αυτό θα ήταν μία πρόχειρη και εύκολη αντιμετώπιση και υποτίμηση των πραγματικών δυσκολιών, των αδιεξόδων και των «στριμωγμάτων» που αντιμετωπίζει η ντόπια άρχουσα τάξη και το πολιτικό προσωπικό που θέλει να υπηρετήσει τα συμφέροντά της.

Από αυτή τη θέση τοποθετείται και ο Αλ. Τσίπρας, όπως έχουν κάνει τόσο ο Καραμανλής όσο και ο Σαμαράς για να εκφράσουν τις «εθνικές ανησυχίες» τους απέναντι στην πολιτική Μητσοτάκη και της κυβέρνησής του. Ο «πυρήνας» του προβλήματος για τον Τσίπρα σήμερα βρίσκεται στα παρακάτω: «*Βρισκόμαστε σε ένα κρίσιμο γεωπολιτικό σταυροδρόμι και σε μια εύθραυστη περιοχή. Ο αναθεωρητισμός της Τουρκίας είναι δεδομένος. Συνεπώς η έκθεση της χώρας και η αδυναμία της πλέον να έχει στήριξη από*

παραδοσιακούς της συμμάχους δεν αποτελεί έναν θεωρητικό κίνδυνο. Αν η Τουρκία για τους δικούς της λόγους αποφασίσει αύριο να δημιουργήσει μια κρίση, το κρίσιμο ερώτημα είναι: ποιος θα είναι δίπλα μας;». Επαναλαμβάνοντας και αυτός το γνωστό πλέον ότι «θα είμαστε μόνοι μας», όπως το έχουν εκφράσει παλιότερα τόσο ο Κ. Καραμανλής όσο και η Ντ. Μπακογιάννη.

Είναι φανερό ότι για την ντόπια άρχουσα τάξη ο αντιδραστικός ανταγωνισμός με την αντίστοιχη τούρκικη τόσο στο Αιγαίο όσο και στην Ανατολική Μεσόγειο είναι κρίσιμο ζήτημα που θα καθορίσει το ρόλο και τη θέση της στην περιοχή. Ο Αλ. Τσίπρας αναλαμβάνει ρόλο από τη δική του πλευρά, για λογαριασμό της άρχουσας τάξης, να θέσει ζητήματα «πολυδιάστατης στρατηγικής» όχι ενός «πρόθυμου και υποτελή ακολούθου» αλλά ως εκπρόσωπος μίας «ισχυρής και αυτοδύναμης Ελλάδας». Αυτό, όσο και αστείο να ακούγεται από το στόμα του Τσίπρα που «επένδυσε» στην ιμπεριαλιστική εξάρτηση από ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-ΕΕ και ευθυγραμμίστηκε πλήρως με τις στοχεύσεις και τις επιδιώξεις τους, τόσο τις γεωπολιτικές όσο και τις οικονομικές, κρύβει θανάσιμους κινδύνους για το λαό. Καθώς η πιο «ισχυρή και αυτοδύναμη Ελλάδα» συνδέεται άμεσα με την πίεση στην Τουρκία και τη διεκδίκηση καλύτερου ρόλου και θέσης στην περιοχή. Στοιχείο που θα δυναμώσει τον ανταγωνισμό σε όλα τα επίπεδα, θα δηλητηριάσει με εθνικιστικό δηλητήριο τους λαούς και από τις δύο πλευρές του Αιγαίου και θα κορυφώσει τους κινδύνους πολεμικής σύγκρουσης.

Η «πολυδιάστατη στρατηγική» του Τσίπρα αναζητείται κυρίως με την εξισορρόπηση της εξάρτησης ανάμεσα σε αμερικάνους και ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, ενώ ταυτόχρονα, για να είναι εντός του τρέχοντος κλίματος και να μην υπολείπεται της Τουρκίας, ανάπτυξη των σχέσεων με τη Ρωσία που έχουν γίνει εθνικές λόγω της στάσης κυβέρνησης και Μητσοτάκη στον πόλεμο της Ουκρανίας. Η επανεκλογή του «διαβολικά καλού» Τραμπ στην προεδρία των ΗΠΑ και οι αναταράξεις που έχει προκαλέσει σε όλη την Ευρώπη τόσο στο γεωστρατηγικό όσο και στο πολιτικό επίπεδο έχουν άμεσο αντίκτυπο και ενισχύουν τις ανησυχίες της ντόπιας άρχουσας τάξης για το τι «μέλλει γενέσθαι». Καθώς γνωρίζουν πολύ καλά ότι όταν «μαλώνουν τα βουβάλια, την πληρώνουν τα βατράχια», και στην προκειμένη περίπτωση δεν έχουμε μόνο τον στρατηγικό ανταγωνισμό ανάμεσα σε ΗΠΑ - Ρωσία - Κίνα, αλλά και τις αντιθέσεις ανάμεσα σε ΗΠΑ - Γερμανία - Γαλλία καθώς και τις αντιθέσεις μέσα στο εσωτερικό της ΕΕ. Από αυτό το κουβάρι των ανταγωνισμών και των αντιθέσεων οι χαμένοι θα είναι σίγουρα οι λαοί και οι χώρες που έχουν μπει «υποθήκη» στους επικυρίαρχους ιμπεριαλιστές από τις εξαρτημένες αστικές τάξεις και το πολιτικό τους προσωπικό για να εξασφαλίσουν την κυριαρχία τους και την κερδοφορία τους.

Ο Τσίπρας έρχεται σήμερα να «ξαναπαρουσιαστεί» στο αστικό πολιτικό σκηνικό και να διαδραματίσει πρωταγωνιστικό ρόλο με τη «νέα εθνική πυξίδα» του, καθώς θεωρεί ότι «*Αυτό που διακυβεύεται με την παραμονή της κυβέρνησης και της πολιτικής της δεν είναι δυστυχώς μόνο η πολιτική, οικονομική και κοινωνική σταθερότητα, αλλά και η εθνική ακεραιότητα*».

Πλεύση Ελευθερίας

Δεκανίκι του συστήματος,

που συγκαλύπτει τη βάρβαρη και εγκληματική πολιτική του

Το είδαμε και αυτό! Η Πλεύση Ελευθερίας καταγράφεται, σύμφωνα με τις τελευταίες δημοσκοπήσεις, στη δεύτερη θέση, ως αξιωματική αντιπολίτευση, με το ποσοστό της στην εκτίμηση ψήφου να ξεπερνάει το 16%, αφήνοντας πίσω της κατά πολύ το ΠΑΣΟΚ και τον ΣΥΡΙΖΑ. Έτσι, την ίδια στιγμή που το αστικό πολιτικό σκηνικό χαρακτηρίζεται από διαρκή ρευστότητα και εντεινόμενη αστάθεια, η «αντισυστημική» Ζ. Κωνσταντοπούλου, πάλι σύμφωνα με τις δημοσκοπήσεις, δείχνει να καρπώνεται (μαζί με τα υπόλοιπα κοινοβουλευτικά «αντισυστημικά» κόμματα, την Ελληνική Λύση και τη Φωνή Λογικής) τη λαϊκή οργή και αγανάκτηση.

Είναι γνωστός ο ρόλος των δημοσκοπικών εταιρειών και πώς τα μαγειρέματά τους επιδρούν και συμβάλλουν στην ανασύσταση και αναδιαμόρφωση του αστικού πολιτικού σκηνικού. Όμως δεν θα σταθούμε σε αυτό.

Το ζήτημα είναι ποιο «σύστημα» πολεμάει η Ζ. Κωνσταντοπούλου, ώστε να πλασάρεται από το σύστημα ως «αντισυστημική». Μάλιστα τόσο «αντισυστημική», που η ίδια δηλώνει ότι «θέλει» και «μπορεί» να κυβερνήσει το σύστημα. Σοβάρεψαν, όμως, τα πράγματα και η Ζωή, που έχει το στασιδί της στα συστημικά Μέσα Μαζικής Εξαπάτησης, καλείται να απαντήσει με υπευθυνότητα. Ερωτηθείσα, λοιπόν, στα «Παραπολιτικά 90,1» αν η Πλεύση Ελευθερίας θέλει να κυβερνήσει, απάντησε με σαφήνεια: «*Εννοείται ότι θέλουμε να αναλάβουμε όλες τις ευθύνες που ο κόσμος θα μας δώσει*». Αντιστοίχως, μιλώντας στον RealFM τόνισε με έμφαση: «*Εμείς δεν ψάχνουμε κυβερνητικό θώκο. Αυτό δεν σημαίνει ότι αν ο κόσμος μας δώσει αυτή την εν-*

τολή και την εμπιστοσύνη, δεν θα ανταποκριθούμε».

Επειδή, βέβαια, το σύστημα γνωρίζει τι εστί Πλεύση Ελευθερίας, αναλαμβάνει η Καθημερινή να πασάλισει τη γελοιότητα με λίγο επίχρυσμα σοβαρότητας: «*Αν και πρόκειται για ένα προσωποπαγές κόμμα, το επόμενο στοιχείο για τη Ζωή Κωνσταντοπούλου είναι να αναδείξει σύντομα δίπλα της πρόσωπα που θα μπορούν να σηκώσουν το βάρος ενός μεγάλου κόμματος. Σε διαφορετική περίπτωση, θα είναι δύσκολο να καταφέρει να συντηρήσει το πλεονέκτημα που έχει αποκτήσει το τελευταίο διάστημα*». Το πρόβλημα δεν είναι ότι είναι κόμμα προσωποπαγές. Τα αστικά κόμματα, άλλωστε, τέτοια είναι. Αλλά και τόσα κατασκευάσματα-αποκόμματα του συστήματος που εμφανιστήκαν και εξαφανίστηκαν έχοντας περατώσει τη βρομοδουλειά που ανέλαβαν, τέτοια ήταν. Το πρόβλημα είναι ότι πρόκειται για ένα κόμμα αδειανό ποικιλίας.

Με αυτό το δεδομένο, η «αντισυστημική» Ζωή σπεύδει να δηλώσει προς τα κέντρα εξουσίας πρόθυμη να αναλάβει καθήκοντα και ευθύνη μέσα από συνεργασίες. Φορτωμένη, λοιπόν, με τα διαπιστευτήριά της και με τους πρόσφατους τίτλους προσόντων που κατέκτησε, ψηφίζοντας από τη μια με τη ΝΔ υπέρ των Ωνάσειων Σχολείων και από την άλλη συνυπογράφοντας με ΠΑΣΟΚ, ΣΥΡΙΖΑ και ΝΕΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ την πρόταση δυσπιστίας στην Βουλή, ξεκαθάρισε ότι: «*Δεν είμαστε κομπλεξικοί... είπαμε ότι θα συνεργαστούμε και το κάνουμε*».

Να λοιπόν πως αποκτά πραγματική υπόσταση η παραλλαγή του φασιστικού ακροδεξιού συνθήματος «δεν κοιτάμε ούτε αριστερά ούτε δεξιά,

που υιοθέτησε αρχικά η Ζ. Κωνσταντοπούλου, για να αλιεύει ψήφους σε θολά νερά, για να παρίσταται σε εκδηλώσεις της ακροδεξιάς «Ένωσης Αποστράτων Αξιωματικών», για να συμμετέχει στις εθνικιστικές συγκεντρώσεις για το «Μακεδονικό», για να ζητάει την επέκταση των χωρικών υδάτων στα 12ν.μ., για να απευθύνεται στο ακροδεξιό ακροατήριο.

Στις εκλογές του 2023, ήταν παραπάνω από φανερό ότι κέντρα εξουσίας έριξαν τη γραμμή για την είσοδο της Πλεύσης και της Νίκης στο κοινοβούλιο για την ενδεχομένη μελλοντική αξιοποίησή τους. Το ανύπαρκο κόμμα της πρώην προέδρου της Βουλής με την «πρώτη φορά αριστερά», αναγνωρίζοντας και υιοθετώντας το «ανήκουμε στη Δύση», την ιμπεριαλιστική εξάρτηση από ΗΠΑ-ΕΕ, αλλά και την ταξική κυριαρχία του κεφαλαίου, έξω από κάθε εργατολαϊκή αντίσταση και διεκδίκηση, με προμετωπίδα την κριτική ενάντια στο «διεφθαρμένο πολιτικό σύστημα», για την αποκατάσταση της «Δικαιοσύνης» και της «Δημοκρατίας», συγκέντρωνε τα χαρακτηριστικά εφεδρείας του συστήματος, κάτω από συγκεκριμένες συνθήκες. Με την ίδια ρητορική παρεμβαίνει σήμερα για το έγκλημα των Τεμπών, αλλά και στην πρόσφατη συζήτηση στη Βουλή για τα εξοπλιστικά προγράμματα. Η Ζ. Κωνσταντοπούλου δεν πολεμάει κανένα σύστημα, κάνει ακριβώς το αντίθετο. Φτιασιδώνει το σάπιο, βάρβαρο και εγκληματικό καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα, καναλιζάρει την οργή του λαού στην κοινοβουλευτική εκτόνωση, στήνοντας με παλιά υλικά μια νέα πολιτική απατή, για να μην αποκτήσει ο λαός αγωνιστική διέξοδο.

Διώξεις εκπαιδευτικών

Η πολιτική και συνδικαλιστική δράση στο απόσπασμα

του Γιώργου Κ. Καββαδία

Ο αυταρχισμός και η βία είναι δομικό στοιχείο αυτού του παρακμασμένου συστήματος που βασίζεται στην εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Ωστόσο στις μέρες μας το φαινόμενο των διώξεων για έκφραση άποψης, για πολιτική και συνδικαλιστική δράση, ακόμα και για συμμετοχή σε «νόμιμη» απεργία έχει πάρει πρωτόγνωρες διαστάσεις. Για πρώτη φορά μετά τη χούντα είναι επί θύραις απολύσεις για έκφραση συνδικαλιστικής άποψης ή δράσης, όπως για τους σ. Χρύσα Χοτζόγλου, Δημήτρη Χαρτζουλάκη, ενώ ήδη έχει απολυθεί ο σ. Δημήτρης Αντωνίου. Επιχειρείται έτσι να περάσει ένα παραδειγματικό μήνυμα και στους εκπαιδευτικούς που διώκονται γιατί απεργούν, γιατί εκφράζουν γνώμη, γιατί δεν υποτάσσονται.

Η επίθεση του ΥΠΑΙΘ και της κυβέρνησης λαμβάνει διαστάσεις πογκρόμ ενάντια στον κλάδο των εκπαιδευτικών και απέναντι σε όσους αντιστέκονται

στα σχέδια παράδοσης της εκπαίδευσης στα συμφέροντα του κεφαλαίου και στην υπηρεσία του συστήματος. Με πάνω από 2.000 πειθαρχικά ενάντια σε εκπαιδευτικούς που συμμετέχουν στην απεργία-αποχή από την αξιολόγηση, με καθημερινές απειλές και εκφοβισμούς για διώξεις απέναντι σε εκπαιδευτικούς, μαθητές αλλά και γονείς! Οι ίδιοι που ευθύνονται με τις πολιτικές τους για το έγκλημα στα Τέμπη τώρα διώκουν και διώχνουν από το Δημόσιο Σχολείο εκπαιδευτικούς που αγωνίζονται καθημερινά για τα δικαιώματα των μαθητών! Στον Πειραιά διώκονται 11 εκπαιδευτικοί, οι 9 από τους οποίους ανήκουν στην ΕΝΟΤΗΤΑ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ. Πολλοί από αυτούς είναι πολυδιωκόμενοι! Και βέβαια η συνήθεια να μπαίνουν ένστολοι αστυνομικοί στο σχολείο για να παραδώσουν το έγγραφο για την κλήση στο δικαστήριο έγινε λατρεία για τον «εκσυγχρονιστή» υπουργό Παιδείας.

Η εκπαιδευτική πολιτική της κυβέρνησης με το δίπολο διώξεις - αυταρχισμός και «αξιολόγηση» θέλει τους εκπαιδευτικούς άβουλους και μοιραίους», «yes men», υπαλλήλους που ευθυγραμμίζονται και υποτάσσονται στη γενικότερη εκπαιδευτική πολιτική. Η κυρίαρχη πολιτική διαμορφώνει ένα σχολείο έντασης των ταξικών φραγμών με αξιολόγηση - χειραγώγηση - κατηγοριοποίηση, με Τράπεζα θεμάτων - ΕΒΕ - εξετάσεις PISA - Ωνάσεια - Ακαδημίες Επαγγελματικής Εκπαίδευσης - «campus» - Διεθνές Απολυτήριο κ.ά. Η κυβέρνηση δεν χρησιμοποιεί την αξιολόγηση μόνο για να πειθαρχήσει και να υποτάξει μαθητές κι εκπαιδευτικούς. Είναι ένα εργαλείο συγκάλυψης των ευθυνών της για τη διάλυση του δημόσιου σχολείου. Η ανεπαρκής αξιολόγηση του προσωπικού είναι ένα από τα αίτια που συγκρούστηκαν τα τρένα, λείει με θράσος που περισσεύει! Ένα σχολείο που θέλει τους εκπαιδευτικούς άβουλους και μοι-

ραίους, όπου θα κυριαρχεί φόβος, κανιβαλισμός, καταπίεση. Ένα σχολείο νεκροταφείο δικαιωμάτων.

Ο διοικητικός μηχανισμός της εκπαίδευσης και στελέχη υλοποιούν την κυβερνητική πολιτική, υιοθετώντας τις αντιδραστικές πρακτικές του εκφοβισμού, της τρομοκράτησης και των απειλών και της ποινικοποίησης των αγώνων, με τα χουντικής κοπής μέτρα των πειθαρχικών διώξεων των συνδικαλιστών και των απεργών συναδέλφων, με τις αγωγές εναντίον των συνδικαλιστικών οργάνων κ.λπ. Επιβεβαιώνεται στην πράξη ότι απαξιώνουν και τις συνταγματικά κατοχυρωμένες συνδικαλιστικές και πολιτικές ελευθερίες!

Οι διώξεις είναι η συνέχεια των αντιδραστικών - απεργοκτόνων νόμων των προηγούμενων κυβερνήσεων και της σημερινής, θέτοντας όλο και μεγαλύτερα εμπόδια στην κήρυξη απεργίας, στη διοργάνωση συγκέντρωσης, στην πραγματοποίηση κινητοποίησης. Με το τελευταίο έκτρωμα - νόμο Γεωργιάδη, ακόμα και το μοίρασμα ανακοίνωσης έξω από ένα σχολείο την ημέρα της απεργίας θεωρείται «άσκηση ψυχολογικής βίας σε όσους θέλουν να εργαστούν», επισύρει σύλληψη και βαρύτατο πρόστιμο!

Η άγρια επίθεση που εξαπολύεται δεν αφορά μόνο τους εκπαιδευτικούς και την εκπαίδευση. Πραγματικός στόχος είναι να παταχθεί κάθε μορφή λαϊκής αντίστασης και διεκδίκησης, όπου κι αν εκδηλωθεί, πριν εκδηλωθεί. Δεν υπάρχει αμφιβολία για τη στόχευση των διώξεων: τρομοκράτηση, εκφοβισμός, ομηρία, φίμωση των αγωνιστικών φωνών των σωματείων που αντιστέκονται στην αντιλαϊκή πολιτική της κυβέρνησης της ΕΕ, του ΟΟΣΑ και του κεφαλαίου.

Απέναντι στην αντιλαϊκή, την αυταρχική εκπαιδευτική πολιτική και την πολιτική των διώξεων που επιδιώκει να βάλει στον γύψο τις συνδικαλιστικές ελευθερίες και δικαιώματα ο ανυποχώρητος συλλογικός αγώνας, ο δρόμος των μαζικών κινητοποιήσεων είναι μονόδρομος. Τα συνδικάτα μπορούν και πρέπει να αντισταθούν. Χωρίς αστερίσκους, χωρίς τη λογική του Πόντιου Πιλάτου και ισαποστακισμούς από διώκτες και διωκόμενους, χωρίς να καλύπτουν σκευωρούς!

Οι αγώνες μας δεν είναι νόμιμοι ή παράνομοι. Είναι δίκαιο και αναγκαίοι: Γι' αυτό αξίζει να αγωνιστούμε με πραγματικούς αγώνες και όχι συμβολικές διαμαρτυρίες. Βάζοντας μπροστά τις ανάγκες μας, με τα σωματεία, τις ΓΣ, τις επιτροπές αγώνα και τον συντονισμό τους, να ανοίξουμε δρόμο αντεπίθεσης, κόντρα στην υποταγή και την ήττα.

Η ενότητα και η συσπείρωση όλων όχι σε μια γραμμή συμβιβασμού, αλλά σε μια γραμμή αγώνα και αντίστασης μπορεί να πιέσει για να γίνει πράξη το σύνθημα ΝΑ ΠΑΡΘΟΥΝ ΠΙΣΩ ΟΙ ΔΙΩΞΕΙΣ.

Οι πρώτες αγρίες και απολύσεις μετά τη χούντα από το δημόσιο σχολείο για συνδικαλιστικούς λόγους ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΕΡΑΣΟΥΝ!

ΚΑΝΕΝΑΣ ΜΟΝΟΣ ΤΟΥ! ΟΛΟΙ ΓΙΑ ΕΝΑΝ ΚΑΙ ΚΑΘΕΝΑΣ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

Ο 902.gr γράφει για τις διώξεις και εξαφανίζει τους διωκόμενους!

Οι επιλεκτικές αναφορές στην ανταπόκριση της ιστοσελίδας από το Πανεκπαιδευτικό Συλλαλητήριο της 29ης Μάρτη

Την λένε Χρύσα Χοτζόγλου! Είναι εκπαιδευτικός στον Πειραιά και διώκεται πειθαρχικά και ποινικά για τη συνδικαλιστική της δράση. Είναι η πρώτη δημόσια υπάλληλος μετά τη χούντα που έχει τεθεί σε «δυσνητική αργία» με πιθανή την οριστική απόλυση, επειδή αγωνίστηκε ενάντια στην αξιολόγηση σύμφωνα με τις αποφάσεις του κλάδου και των σωματείων! Την ξέρουν όλοι.

Κι όμως... Οι συντάκτες της ανταπόκρισης του 902.gr από το πανεκπαιδευτικό συλλαλητήριο του περασμένου Σαββάτου ΑΓΝΟΗΣΑΝ την παρουσία της και τον χαιρετισμό της. Το ίδιο έκαναν και για τη νηπιαγωγό που διώκεται γιατί αρνήθηκε να εφαρμόσει την αξιολόγηση στο σχολείο της και τη φοιτήτρια που μίλησε για τη νέα τρομοκρατία των διαγραφών στα Πανεπιστήμια.

Η ανταπόκριση αρχίζει αναφέροντας ότι στο συλλαλητήριο παραβρέθηκε ο Γ.Γ. του ΚΚΕ, Δ. Κουτσούμπας. Στη συνέχεια, απαριθμεί τους χαιρετισμούς των εκπροσώπων συνδικαλιστικών φορέων, μεταξύ των οποίων και των προέδρων ΟΛΜΕ και ΔΟΕ -αυτούς δεν τους έκοψε η λογοκρισία και τελειώνει με την αναφορά στην απαγγελία του πράγματος «συγκλονιστικού» (όπως χαρακτηρίζεται στο

κείμενο) ποιήματος του Αζίζ Νεσίν «Σώπα, μη μιλάς». Γιατί λοιπόν σωπαίνετε, αγαπητοί συντάκτες; Γιατί αποσιωπάτε και λογοκρίνετε την πραγματικότητα; Πόση υποκρισία χωράει, αλήθεια, σε μια απλή ανταπόκριση; Και οι απορίες συνεχίζονται:

Με ποια λογική, το βήμα σε μια πανεκπαιδευτική συγκέντρωση που έχει ως βασικό αίτημα να παρθούν πίσω όλες οι διώξεις, δίνεται κατά προτεραιότητα στους εκπροσώπους των συνδικαλιστικών ηγεσιών και στο τέλος, «με το ζόρι», στους ίδιους τους διωκόμενους, που στη συνέχεια αγνοούνται επιδεικτικά στην ανακοίνωση του 902.gr; Ποια πολιτική λογική και ποιο συναγωνιστικό ήθος ωθεί τους διάφορους εκπροσώπους να μαζεύουν τα πανό και να δίνουν σήμα να ξεκινήσει η πορεία τη στιγμή ακριβώς που η Χρύσα Χοτζόγλου παίρνει το μικρόφωνο να απευθυνθεί στον κόσμο; Ποιοι έκριναν ότι είναι περιττό να ακουστεί η φωνή της Χρύσας και η φωνή των φοιτητών και των διωκόμενων νηπιαγωγών; Μήπως οι ίδιοι που έχουν αναλάβει εργολαβικά την υπεράσπισή τους και σκοπεύουν να την προωθήσουν με... αγωνιστικές επερωτήσεις στη Βουλή και αιτήματα συνάντησης με τους πρώην και νυν υπουργούς;

Όσοι ήμασταν εκεί είδαμε τον κόσμο να αγκαλιάζει μεταφορικά και κυριολεκτικά τους διωκόμενους. Ακούσαμε τη φωνή της Χρύσας να καλεί μαθητές, γονείς και εκπαιδευτικούς να ενώσουν τις δυνάμεις τους και να φωνάξουν ΕΜΠΡΟΣ ΛΑΕ, ΜΗΝ ΣΚΥΒΕΙΣ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ «γιατί αυτός είναι ο μόνος δρόμος για να έχουμε ένα μέλλον ανθρώπινο». Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΑΝΥΠΟΧΩΡΗΤΟΥ ΑΓΩΝΑ, ο δρόμος της ΑΠΕΡΓΙΑΣ και των ΓΕΝΙΚΩΝ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΝ. Αυτή η φωνή και αυτό το κάλεσμα ΔΕΝ ΦΙΜΩΝΕΤΑΙ, ούτε με την τρομοκρατία του συστήματος, ούτε με τη λάσπη και τις συκοφαντίες. ΟΥΤΕ ΑΓΝΟΕΙΤΑΙ επειδή ο 902 «ξέχασε» να την αναφέρει. ΘΑ ΦΤΑΣΕΙ ΠΑΝΤΟΥ και με όλους τους τρόπους και θα παραμείνει δυνατή και καθαρή, γιατί είναι η φωνή που έχουμε ανάγκη. Και σ' όλα τα «Σώπα, μη μιλάς!» που μας απευθύνουν αυτοί που μας τρομοκρατούν κι αυτοί που υποκριτικά κάνουν πως δεν μας βλέπουν, ξέρουμε καλά τι να απαντήσουμε: «Μίλα!»

Κ.Α.

μέλος των Αγωνιστικών Κινήσεων Εκπαιδευτικών

Τι συμβαίνει στην εκπαίδευση

Ο χαρακτήρας των νέων μέτρων

Με μια καταγίδα νόμων, εγκυκλίων και επιθετικών κινήσεων, το υπουργείο Παιδείας και η κυβέρνηση προσπαθούν να προσαρμόσουν την εκπαίδευση, ώστε να υπηρετεί τους σκοπούς και τους στόχους του συστήματος στις νέες συνθήκες που δημιουργούνται από τις προετοιμασίες για έναν νέο παγκόσμιο πόλεμο. Πάντοτε, το σύστημα θέλει τους λαούς και ιδιαίτερα τη νεολαία υποταγμένους και άβουλους. Όταν προετοιμάζεται για πόλεμο, δεν ανέχεται καμία φωνή αμφισβήτησης της εξουσίας του, δεν αναγνωρίζει δικαιώματα κι ελευθερίες. Έτσι, αμφισβητεί όχι μόνο το δικαίωμα στη δωρεάν εκπαίδευση, αλλά το δικαίωμα των παιδιών του λαού στην εκπαίδευση γενικώς. Πρέπει να εμπεδώσουν πως θα μάθουν τα γράμματα που έχει ανάγκη το σύστημα να ξέρουν, ώστε να αποδίδουν ως αυριανοί εργαζόμενοι τα μέγιστα στη δουλειά τους με το μικρότερο δυνατό κόστος, χωρίς διεκδικήσεις και αντιδράσεις και να οδηγούνται αδιαμαρτύρητα για σφαγή στα πεδία των μαχών.

Όλοι οι νόμοι για την εκπαίδευση των τελευταίων χρόνων αφαιρούν κατακτήσεις και προσθέτουν προβλήματα σε μαθητές κι εκπαιδευτικούς. Οι νόμοι και οι παρεμβάσεις του υπουργείου τη φετινή χρονιά, ιδιαίτερα του τελευταίου διαστήματος, σαρώνουν ό,τι έχει απομείνει από κατακτήσεις. Στην Τράπεζα Θεμάτων, την ΕΒΕ, στους διάφορους διαγωνισμούς PISA, προστίθενται τα χλιδάτα Ωνάσεια σχολεία «των αρίστων και των εκλεκτών» σε φτωχές λαϊκές γειτονιές, που στόχο έχουν να αντικαταστήσουν το αίτημα για δωρεάν εκπαίδευση για όλα τα παιδιά, με το κυνήγι των εισαγωγικών εξετάσεων σε αυτά.

Στο πλαίσιο των προγραμμάτων κατά της λεγόμενης σχολικής βίας, προτείνονται μέτρα όπως «κοινωνική εργασία» αντί για αποβολή των μαθητών που χαρακτηρίζονται ως θύτες και η δημιουργία δέκα Τεχνικών Γυμνασίων, που θα πηγαίνουν 12χρονοι οι μαθητές με παραβατική συμπεριφορά και αδύναμοι μαθησιακά. Δεν αποτελεί ακόμα απόφαση, αλλά η προβολή στον τύπο προτάσεων των στενών συμβούλων του πρωθυπουργού είναι τις περισσότερες φορές ένα είδος προετοιμασίας τους. Σχολεία αναμορφωτήρια σε λαϊκές γειτονιές και Ωνάσεια για λίγους, παραδειγματικές ταπεινωτικές τιμωρίες σε παιδιά, είναι απλά φασισμός.

Η αποχώρηση της κυβέρνησης από τη χρηματοδότηση των σχολείων, οι



χορηγοί και οι διάφοροι Ωνάσηδες δεν οδηγούν σε ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης. Η οικονομική κατάσταση των λαϊκών οικογενειών είναι δραματική και δεν υπάρχει περίπτωση να πάνε μαζικά σε ιδιωτικά σχολεία. Οδηγούν σε δημόσια σχολεία ουσιαστικά παρατημένα στη μοίρα τους και σε πρόωρη «εθελούσια έξοδο» από το δικαίωμα στην εκπαίδευση. Η κυβέρνηση ξέρει πως δεν μπορεί να έχει τη λαϊκή συναίνεση, αλλά δεν χάνει χρόνο. Προχωράει δια πυρός και σιδήρου.

Οι διώξεις και η σημασία της αργίας

Για όλα τα παραπάνω, πρέπει να υποτάξουν μαθητές και εκπαιδευτικούς. Στους πρώτους επιτίθενται με αποβολές, απουσίες, τηλεεκπαίδευση, περικοπές εκδρομών, εισαγγελείς, αστυνομία, απειλές και τρομοκρατία. Στους εκπαιδευτικούς, άφησαν ένα διάστημα χαλαρό στις συνδικαλιστικές ηγεσίες να παίζουν με αυταπάτες περί γρήγορης, νόμιμης και εύκολης αντιμετώπισης της αξιολόγησης, μέχρι να «στρώσουν» οι μηχανισμοί εφαρμογής της, αλλά φέτος η κυβέρνηση προχώρησε σε κατά μέτωπο επίθεση. Πάνω από 2.500 πειθαρχικά για συμμετοχή στην απεργία-αποχή, δεκάδες καθαιρέσεις προϊσταμένων νηπιαγωγείων, αλλά και διευθυντών σχολείων και ο αριθμός μεγαλώνει. Ξεχωρίζουν οι διώξεις για παιδαγωγικές δράσεις και έκφραση γνώμης. Η ποιινή στην Παλαιστίδα,

έστω και η πιο ελαφριά, για την ανάρτηση πανό μαθητών που έγραφε το σύνθημα «Λευτεριά στην Παλαιστίνη», σημαίνει πως αυτό δεν επιτρέπεται να λέγεται ή να γράφεται στα σχολεία.

Η κλήση σε απολογία των μελών του ΔΣ της ΕΛΜΕ Πειραιά, του Δ. Χατζουλάκη και του Ακρίτα Καλούση για το περιεχόμενο προκήρυξης της παράταξης που εκπροσωπούν, προκαλεί κάθε δημοκρατικό άνθρωπο. Συνδέεται με την αργία της αγωνίστριας εκπαιδευτικού Χρύσας Χοτζόγλου, την οποία η κυβέρνηση έχει στοχοποιήσει για τη δράση της. Ο ίδιος ο υπουργός Παιδείας κινεί την υπόθεση. Πρώτα την παρέπεμψε σε πειθαρχικό και όταν αυτό την αθώωσε παμφηφεί, κάτω από την πίεση χιλιάδων διαδηλωτών, την έθεσε ο ίδιος σε αργία. Επέλεξε, μάλιστα, να την ανακοινώσει λίγο μετά τις 28 Φλεβάρη, ημέρα ξεσηκωμού για τα Τέμπη. Είναι φανερό πως η αργία στέλνει μήνυμα σε όλο τον λαό, πως η κυβέρνηση θα πατάξει όποιον της αντιστέκεται. Κάθε εργαζόμενος μπορεί να αντιληφθεί τι σημαίνει η συγκεκριμένη αργία και πόσο βαρύ χτύπημα θα είναι για όλους τους εργαζόμενους η απόλυσή της.

Τι παίζει και ποιοι δεν παίζονται

Οι δύο ομοσπονδίες των εκπαιδευτικών όχι μόνο δεν δείχνουν ενδιαφέρον για την αργία, αλλά αναφέρονται αόριστα σε διώξεις και έχουν εξαφανίσει τη λέξη «αξιολόγηση» από τα αιτήματα. Σε ολομέλεια προέδρων της ΟΛΜΕ δό-

θηκε μάχη για να της δώσουν τον λόγο. Κάποιοι προσπαθούν να τη διαβάλουν. Σε ανοιχτή συνεδρίαση του ΔΣ της ΟΛΜΕ, μέλος του επέλεξε τον δρόμο της συκοφαντίας, λέγοντας πως η Χρύσα «σβέρκωσε» τη συνάδελφό της, κάποιος άλλο διαδίδει πως μηνύθηκε από τους συναδέλφους του σχολείου της. Όλα αυτά για να βγουν από την υποχρέωση να κάνουν τα στοιχειώδη, δηλαδή να καλέσουν συνελεύσεις και να κηρύξουν απεργία.

Όμως, το άδικο της αργίας και η συνειδητοποίηση των αποτελεσμάτων μιας απόλυσης για συνδικαλιστικούς λόγους, έχει σηκώσει κύμα αλληλεγγύης. Παρά τη σιωπή της συνδικαλιστικής ηγεσίας, για την αργία και τις διώξεις γνωρίζουν χιλιάδες. Σημαντικό ρόλο έπαιξε και παίζει η «Ανοιχτή Συνέλευση ενάντια στις Συνδικαλιστικές Διώξεις και Απολύσεις», που συγκροτήθηκε από παρατάξεις, σχήματα, οργανώσεις και συλλογικότητες εργαζομένων και γειτονιάς, από διωκόμενους και αγωνιστές του κινήματος.

Δυο σημαντικές κινητοποιήσεις έχουν ασκήσει πιέσεις σε όλους, αλλά κυρίως έχουν θέσει μια σειρά ζητήματα σε κινηματική βάση. Συγκεκριμένα, στην απεργιακή κινητοποίηση στις 21/3, οι απεργιοί εκπαιδευτικοί επέλεξαν να πάνε στη συγκέντρωση στα Προπύλαια, όπου καλούσε η ΕΛΜΕ Πειραιά και άλλα 15 ΣΕΠΕ και ΕΛΜΕ και όχι στην συγκέντρωση της ΟΛΜΕ στο υπουργείο. Κέρδισε, δηλαδή, η γραμμή του αγώνα. Το πανελλαδικό κάλεσμα για διαδήλωση στις 29/3 στην Αθήνα ήταν μαζικό, πήρε τον χαρακτήρα διαδήλωσης ενάντια σε διώξεις και αξιολόγηση και έδειξε πως το θέμα δεν θα μπορεί να κλείσει τόσο εύκολα όσο υπολόγιζαν οι διοργανωτές του. Στις αφίσες που κυκλοφορούν με το κάλεσμα στην απεργία στις 9/4, έχουν επανέλθει έστω και με φιλά γράμματα το θέμα της αργίας, των διώξεων και της αξιολόγησης.

Η πρώτη απόλυση στο δημόσιο μετά τη Χούντα για συνδικαλιστικούς λόγους, η τρομοκρατία των πειθαρχικών, των διώξεων και της αξιολόγησης δεν πρέπει να περάσουν. Αυτό απαιτεί ενεργοποίηση όσων βλέπουν το άδικο, πρωτοβουλίες, ανάληψη ευθυνών από παρατάξεις και οργανώσεις, αντιπαράθεση με τη γραμμή του συμβιβασμού. Το μεγάλο στοίχημα είναι το ζωντάνεμα των γενικών συνελεύσεων των σωματείων. Οι μάχες είναι μπροστά μας.



Υγεία

Στην επίθεση που έρχεται να απαντήσουμε με οδηγό την 28η Φλεβάρη

Η κληρονομική είσοδος του λαϊκού παράγοντα στην εξίσωση των πολιτικών εξελίξεων, με αφορμή το ζήτημα των Τεμπών, απ' την αρχή του χρόνου και ειδικά μετά τις μεγαλειώδεις απεργιακές συγκεντρώσεις στις 28 Φλεβάρη, έχει αναγκάσει σε κινήσεις προσαρμογής όλων των παραγόντων, του συστήματος και μη, και βέβαια και της κυβέρνησης με χαρακτηριστικό δείγμα τον ανασχηματισμό.

Αν και προφανώς αυτή η κινηματική ανάταση δημιουργεί άλλο κλίμα και ανοίγει άλλες προοπτικές, απ' την άλλη δεν μπορεί από μόνη της και μεμιάς να αλλάξει τον αρνητικό συσχετισμό που έχει διαμορφωθεί μέσα απ' την πορεία αιώνων και να ανατρέψει τη δυσμενή κατεύθυνση των πραγμάτων ή να οδηγήσει έστω σε μια γενικευμένη υποχώρηση της αντιλαϊκής πολιτικής.

Σ' αυτό το έδαφος θα κινηθούν τα πράγματα και στον χώρο της υγείας, όπου ήδη υπήρχε μια «υστέρηση» στην επίθεση της κυβέρνησης της ΝΔ τόσο στο δικαίωμα του λαού στην περίθαλψη όσο και στα εργασιακά δικαιώματα των υγειονομικών, αφού είναι δεδομένο ότι, λόγω του απρόβλεπτου παράγοντα της πανδημίας, η επίθεση δεν έχει προχωρήσει τόσο και όπως θα ήθελαν και σχεδίαζαν απ' το 2019.

Παρά τις όποιες προσαρμογές λοιπόν εξαναγκάζεται να κάνει για να περιορίσει τις πιέσεις και τη φθορά που της δημιουργούν οι λαϊκές κινητοποιήσεις της περιόδου, η κυβέρνηση δεν εγκαταλείπει τις επιδιώξεις και τους στόχους της. Γνωρίζοντας ότι ακόμα έχει το πάνω χέρι στο έδαφος των γενικότερων συσχετισμών και στο επίπεδο των αστικών πολιτικών σχηματισμών. Έτσι, δεν μπορεί κανείς να περιμένει ότι δεν θα συνεχιστεί η πολύπλευρη επίθεση και υπάρχουν χαρακτηριστικά σημάδια που το υποδεικνύουν.

Κατ' αρχή το γεγονός ότι στον «διορθωτικό» ανασχηματισμό δεν έγινε καμία αλλαγή στον κυβερνητικό σχηματισμό στο υπουργείο Υγείας δίνοντάς του έγκριση να συνεχίσει χωρίς καθυστερήσεις και αναταράξεις ό,τι έχει ήδη ξεκινήσει. Αυτό πρέπει να συνδυαστεί με το δεδομένο ότι βρίσκεται στο τέλος της η διαδικασία τοποθέτησης νέων διοικήσεων στα νοσοκομεία, δηλαδή η αναδιάταξη και ανασυγκρότηση του μηχανισμού που θα κληθεί να διεκπεραιώσει στην πράξη και σε καθημερινό επίπεδο τις διάφορες πλευρές της επίθεσης, κάτι το οποίο, η εμπειρία έχει δείξει ότι στον χώρο αποτελεί απαραίτητο εργαλείο για τις κυβερνήσεις.

Ενδεικτικές είναι και κάποιες ακόμα πλευρές των εξελίξεων. Με βάση άρθρα-διαρροές, μετά τις 28/2, για να αποφύγουν τη δημιουργία μεγάλων εντάσεων και αντιδράσεων απ' τις τοπικές κοινωνίες -ειδικά στην επαρχία- εξετάζεται σε αυτή την φάση να περιοριστούν αρκετά τα σχέδια για δραστηριότητες αλλαγές του «Υγειονομικού Χάρτη», δηλαδή του κλεισίματος, συγχωνεύσεων ή αλλαγών χαρακτήρα

υγειονομικών μονάδων ή να ακολουθήσουν εναλλακτικά μονοπάτια μερικής εφαρμογής των αντιδραστικών αλλαγών. Η απόπειρα μεταφοράς του πολύπαθου πάλαι ποτέ Νοσοκομείου Αγ. Βαρβάρα από το Νοσοκομείο Νίκαιας στο «Αττικό» ίσως αποτελεί μια τέτοια εκδοχή.

Στα πλαίσια ανάσχεσης της ανεμπόδιστης προσέλευσης ασθενών στα νοσοκομεία και γενικότερα της όρθωσης εμποδίων στην χωρίς κόστος πρόσβαση σε υγειονομικές υπηρεσίες, φάρμακα, θεραπείες κλπ. προσπαθούν για άλλη μια φορά να τρέξουν τον θεσμό - φραγμό του «προσωπικού γιατρού». Παρότι οι εσωτερικές αντιθέσεις και η απροθυμία ιδιωτών γιατρών να ενταχτούν σ' αυτόν τον μηχανισμό υπό τις παρούσες προϋποθέσεις έχουν μέχρι τώρα μπλοκάρει την εφαρμογή του μέτρου, ο κομβικός ρόλος που του επιφυλάσσουν στα πλαίσια της επίθεσης δεν αποκλείει ακόμα και ανεκδοτολογικού τύπου ρυθμίσεις όπως ήταν η ένταξη των ανειδίκευτων αγροτικών γιατρών.

Συνεχίζεται συστηματικά η απόπειρα επικοινωνιακού φτιασιδώματος της τραγικής κατάστασης που βιώνουν καθημερινά οι υγειονομικοί ως εργαζόμενοι και ο λαός ως ασθενής στις δημόσιες μονάδες υγείας. Ενώ κι οι μεν κι οι δε στενάζουν απ' τις τεράστιες ελλείψεις προσωπικού, η «απάν-

τηση» του υπουργείου δεν είναι προσλήψεις αλλά ψηφιακές «φούσκες» - ευκαιρία και για μπίζνες φυσικά- και το κουκούλωμα της πραγματικής εικόνας με διασπορά περιστατικών, επιστράτευση εθελοντών (ή «εθελοντών») κ.ά.

Παράλληλα θα επιχειρηθεί, με τη βοήθεια των πρόθυμων ΜΜΕ, να φορτωθεί η ευθύνη για την κατάσταση στους εργαζόμενους - λάστιχο. Οι εξαγγελίες για δήθεν αξιολόγηση υπηρεσιών μέσω SMS και ερωτηματολογίων αυτό δείχνει, όπως κι η προκλητική αντιστροφή - παραποίηση της πραγματικότητας απ' τον Μητσοτάκη στην Βουλή, ο οποίος μέχρι και το έγκλημα στα Τέμπη προσπάθησε να αποδώσει στην έλλειψη αξιολόγησης στο Δημόσιο!

Η επιχειρούμενη απόλυση της Χρύσας Χοτζόγλου δεν αφορά προφανώς μόνο τον χώρο της εκπαίδευσης, γιατί το χτύπημα των εργασιακών δικαιωμάτων και των αντιστάσεων των εργαζόμενων αποτελεί συστατικό στοιχείο της επίθεσης παντού. Μένει να δούμε αν στον χώρο της περίθαλψης θα το επιχειρήσουν τελικά μέσω της κατάργησης της μονιμότητας με την μετατροπή των νοσοκομείων και λοιπών μονάδων από ΝΠΔΔ σε ΝΠΙΔ ή μέσω της απ' ευθείας και αποκάλυπτης επίθεσης στις συνδικαλιστικές ελευθερίες.

Γι' αυτό η ανάγκη ανάπτυξης μαζι-

κού κινήματος που απ' τη μια θα υπερασπιστεί τα εργασιακά δικαιώματα και απ' την άλλη το δικαίωμα στην περίθαλψη είναι πρώτιστη ανάγκη. Ανάγκη πραγματική που χρειάζεται την πλατιά συμμετοχή των ίδιων των εργαζομένων στις καθημερινές μάχες που έρχονται κι όχι στις κινητοποιήσεις - «ντουφεκίες στον αέρα» των ξεπουλημένων συνδικαλιστικών ηγεσιών, ούτε στις εκλογικές «εκστρατείες» για «κόκκινες» κάλπες και ΔΣ. Οι πρόσφατες θριαμβολογίες για τα αποτελέσματα στην (πλέον «κόκκινη»!) ΕΙΝΑΠ δείχνουν τα όρια των ρεφορμιστικών (αυτ)απατών. Οι ήδη «κόκκινες» πχ. ΕΙΝ Αχαΐας και ΟΕΝΓΕ είναι χαρακτηριστικό παράδειγμα για το πώς μπορούν να συνυπάρχουν μια χαρά οι «κόκκινες» κάλπες άνευ μαζικών αγώνων με το μαύρο παρόν και μέλλον που κουβαλάει η επίθεση του συστήματος στην καθημερινότητα των εργαζομένων.

Απ' αυτή την άποψη, η απάντηση των υγειονομικών, ως κομμάτι της γενικότερης απάντησης του λαού, αφορά μια μακρά διαδρομή. Ας προσπαθήσουμε ώστε και η απεργία στις 9 Απρίλη, στο ευνοϊκό περιβάλλον που δημιούργησαν οι λαϊκές κινητοποιήσεις για τα Τέμπη, να αποτελέσει μια αξιοσημείωτη στάση σ' αυτή την διαδρομή!

Η ανάπτυξή τους με αίμα είναι βαμμένη

Το πολυδιαφημισμένο έργο «TheEllinikon» για το κεφάλαιο φέρνει επενδύσεις και κέρδη, για τους εργαζόμενους όμως έρχεται να φέρει πολλαπλά εργοδοτικά εγκλήματα. Ένα τέτοιο εγκλημα σημειώθηκε στις 21 Μαρτίου σε εργοτάξιο της «Redex Α.Ε.» με 57χρονο οικοδόμο να πέφτει από ύψος 9 μέτρων καθώς εργαζόταν χωρίς κανένα μέτρο ασφάλειας, χωρίς την απαραίτητη ζώνη και χωρίς την ανάλογη σκαλωσιά, με αποτέλεσμα να μεταφερθεί στο Τζάνειο Νοσοκομείο βαριά τραυματισμένος και σε κρίσιμη κατάσταση. Όπως καταγγέλλει το σωματείο, **το συγκεκριμένο περιστατικό είναι ένα από τα πολλά που έχουν συμβεί το τελευταίο διάστημα**, δηλώνοντας επίσης ότι οι χώροι εργασίας έχουν καταλήξει κάτεργα, με τα εργοτάξια να θυμίζουν Τέμπη!

Ως απάντηση στην εργοδοσία, οι εργαζόμενοι προχώρησαν σε 24ωρη απεργία στις 24 Μαρτίου με απόφαση του Σωματείου Εργαζομένων του Ελληνικού και αιτήματα την ουσιαστική εκπαίδευση των εργαζομένων, την ύπαρξη των απαραίτητων μέτρων ασφάλειας για κάθε εργασία,

την ύπαρξη μόνιμης μονάδας ΕΚΑΒ στον χώρο, αλλά και την εφαρμογή της συλλογικής σύμβασης της Ομοσπονδίας Οικοδόμων.

Τα εργατικά ατυχήματα είναι αποτέλεσμα των άπιστων χρονοδιαγραμμάτων παράδοσης των έργων και της συνεχούς εντατικοποίησης των όρων εργασίας που εξοντώνουν συνεχώς τους εργαζόμενους. Η δήμερη εργασία έχει παγιωθεί, με τους εργαζόμενους να δουλεύουν ακόμα και Κυριακές, με τα ωράρια να φτάνουν ως και το 12ωρο καθημερινά στους χώρους των εργοταξίων, ακολουθώντας κατά γράμμα τον νόμο Χατζηδάκη και τον νόμο Γεωργιάδη.

Όλες οι προηγούμενες κυβερνήσεις όπως και η τωρινή, χρόνια τώρα προσπαθούν να λύσουν τα χέρια των εργοδοτών, παίρνοντας πίσω δικαιώματα και κατακτήσεις της συλλογικής πάλης. Το κεφάλαιο και οι εκάστοτε διαχειριστές θεωρούν τον εργαζόμενο αναλώσιμο και δεν διστάζουν να τον θυσιάσουν στον βωμό του κέρδους. Την ίδια στιγμή, σπέρνουν την τρομοκρατία στους χώρους δουλειάς προχωρώντας σε εκδικητικές απολύσεις εργαζόμενων

που σηκώνουν το αναστήμα τους, ποινικοποιώντας και μ' αυτόν τον τρόπο τον συνδικαλισμό.

Η μόνη κατεύθυνση για να απαντήσουμε τα καθημερινά εγκλήματα που ζούμε στους χώρους δουλειάς μας είναι πλάι-πλάι με τους συναδέλφους μας, ενεργοποιώντας τα συλλογικά μας όργανα. Απέναντι στην τρομοκρατία των εργοδοτών, να σταθούμε συλλογικά και να υπερασπιστούμε τα δικαιώματα και τις κατακτήσεις μας. Χωρίς αυταπάτες αναμονής κάποιου «καλού κυβερνητικού διαχειριστή», να στηριζόμαστε στις δικές μας δυνάμεις και τα δικά μας εργαλεία πάλης.

- Να μη χαριστεί άλλη ζωή στον βωμό του κέρδους
- Πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς, που να καλύπτουν το κόστος ζωής
- Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας με δικαιώματα για όλους
- Μέτρα ασφάλειας για όλους τους εργαζόμενους
- Ανθρώπινες συνθήκες δουλειάς
- Ανατροπή των νόμων Χατζηδάκη και Γεωργιάδη

Πανελλαδικό διήμερο του εργατικού τομέα του ΚΚΕ(μ-λ)

Στον αγώνα για τις ανάγκες της εργατικής τάξης και των εργαζομένων

Πανελλαδική συνάντηση πραγματοποιήσε ο εργατικός τομέας του ΚΚΕ(μ-λ) στις 29 & 30 Μάρτη, για να συζητήσει τις εξελίξεις και τα καθήκοντα που θέτουν. Δεκάδες εργαζόμενοι, απ' όλη την Ελλάδα και από μια σειρά κλάδους του ιδιωτικού και του δημόσιου τομέα συναντήθηκαν, αντάλλαξαν εμπειρίες και συμπεράσματα απ' την παρέμβασή τους και συζήτησαν την παραπέρα ενίσχυσή της. Μια διαδικασία πλούσια και σημαντική, που ανέδειξε δυνατότητες και πεδία που πρέπει και μπορούν να βελτιωθούν, στην κατεύθυνση της διάθεσης που επιβεβαιώθηκε: την υπηρέτηση της συγκρότησης της εργατικής τάξης και των εργαζομένων, σε όλα τα επίπεδα.

Η κατάσταση των εργαζομένων

Η κατάσταση στους χώρους δουλειάς χειροτερεύει σε μόνιμη βάση. Παρά την κυβερνητική προπαγάνδα και τα συστημικά αφηγήματα περί «ανάπτυξης», αυτό που οι εργαζόμενοι αντιμετωπίζουμε είναι η συστηματική βύθιση σε όρους εξαθλίωσης. Η σφοδρή ένταση της επίθεσης την περίοδο των μνημονίων δεν αποτέλεσε κάποια «προσωρινή θυσία», αλλά διαμόρφωσε ένα νέο έδαφος, πάνω στο οποίο πάτησε η διαρκής χειροτέρευση των όρων δουλειάς και ζωής των εργαζομένων. Όλα αυτά τα χρόνια, η κυβερνητική πολιτική (κάθε κυβέρνησης) όχι απλά δεν περιόρισε τις συνέπειες από εκείνη την περίοδο, αλλά τις μονιμοποίησε και τις ενίσχυσε με πρόσθετα χτυπήματα στα εργασιακά, κοινωνικά και συνδικαλιστικά δικαιώματά μας.

Έτσι φτάνει το επίπεδο των μισθών, σε ιδιωτικό και δημόσιο τομέα, να εξακολουθεί να μην καλύπτει το κόστος της ζωής, το οποίο αυξάνεται και θα συνεχίσει να αυξάνεται. Η «παρότρυνση»-εκβιασμός απ' τα κυβερνητικά στελέχη να δουλεύουμε περισσότερες ώρες, περισσότερες μέρες, σε περισσότερους εργοδότες, όχι μόνο δεν δίνει καμία προοπτική, αλλά απαιτεί να χαμηλώσουμε ακόμα περισσότερο τον πήχη του τι ορίζει ένα αξιοπρεπές επίπεδο ζωής για τους εργαζόμενους. Ο πρόσφατος νόμος για τον κατώτατο μισθό σπρώχνει στην ίδια κατεύθυνση: της μόνιμης υποταγής των αναγκών των εργαζομένων στις απαιτήσεις του κεφαλαίου και των ιμπεριαλιστών, που παρουσιάζονται σαν «αντικειμενικές» βαφτίζοντάς τις «αντοχές της οικονομίας». Μιας οικονομίας δηλαδή που «δεν αντέχει» την αξιοπρεπή διαβίωση της πλειοψηφίας αυτών που παράγουν τα πάντα! Ταυτόχρονα υποσκάπτει μ' έναν ακόμα τρόπο τον συλλογικό αγώνα των εργαζομένων για τη διεκδίκηση των κοινών τους συμφερόντων και υπονομεύει τους όρους συγκρότησής τους. Στο ίδιο έδαφος άλλωστε εδράζεται η διάλυση των συλλογικών συμβάσεων εργασίας, με τους εργοδότες να διαθέτουν τόσα εργαλεία που, στη βάση του αρνητικού συσχετισμού, να μη διατίθενται ούτε καν να συζητήσουν (και αν) κάτι πέρα απ' την επιβεβαίωση των μισθών πείνας και τη νομιμοποίηση κάθε αυθαιρείας.

Κι αν το ζήτημα των μισθών είναι ενδεικτικό, σίγουρα δεν είναι το μόνο που κάνει την καθημερινότητα αβίωτη. Είναι και το ωράριο, είναι κι η έλλειψη σταθερότητας στη δουλειά, είναι και το χτύπημα της μονιμότητας στο δημόσιο, είναι κι οι ελαστικές σχέσεις εργασίας, είναι



κι η αξιολόγηση, είναι και το πετσόκομμα της προστασίας απ' την ανεργία, είναι κι η εντατικοποίηση, είναι και τα εργοδοτικά εγκλήματα, είναι και το χτύπημα σε κάθε συλλογικό δικαίωμα σε ασφάλιση, σύνταξη, περίθαλψη, εκπαίδευση κ.ο.κ. Κανένα απ' τα δικαιώματα των εργαζομένων δεν έχει μείνει αλώβητο και η αντεργατική πολιτική συνεχίζει να βάζει στο στόχαστρο κάθε τι που περιορίζει, με τον έναν ή τον άλλο τρόπο, στον έναν ή τον άλλο βαθμό, την εκμετάλλευση απ' το κεφάλαιο.

Το πώς αυτή η πραγματικότητα επιδρά στους εργαζόμενους τόσο γενικά όσο και ιδιαίτερα ανάλογα με την ηλικία, τον κλάδο, το αν είναι ντόπιοι ή μετανάστες κ.ά. ήταν απ' τα ζητήματα που απασχόλησαν το διήμερο. Μαζί βέβαια με το πώς οι εργαζόμενοι αναζητούν διέξοδο, πώς στρέφονται στον δρόμο του αγώνα, με χαρακτηριστική την τεράστια συμμετοχή στις απεργιακές συγκεντρώσεις για τα Τέμπη. Αλλά και τα εμπόδια που συναντάνε σ' αυτή την αναζήτηση, τόσο απ' το σύστημα όσο και απ' την κατάσταση των «δικών τους» εργαλείων πάλης.

Η κατάσταση του εργατικού κινήματος

Μέρος της επίθεσης και, παράλληλα, όρος για την προώθησή της είναι το χτύπημα στο δικαίωμα των εργαζομένων να οργανώνονται και να παλεύουν συλλογικά. Το σύστημα έχει κάνει συστηματική δουλειά σ' αυτή την κατεύθυνση, τόσο «από μέσα», δηλαδή μέσω των συνδικαλιστικών δυνάμεων που το υπηρετούν, όσο και «απ' έξω», δηλαδή με την παρέμβαση στους όρους συγκρότησης και λειτουργίας των συνδικαλιστικών οργάνων των εργαζομένων, την ποινικοποίηση της συνδικαλιστικής δράσης και -με ιδιαίτερη βαρύτητα- της απεργίας, την εργοδοτική και κρατική τρομοκρατία, τις απολύσεις και τις διώξεις, πλέον και στον δημόσιο τομέα. Συστηματική δουλειά έχει κάνει και σε ιδεολογικό επίπε-

δο, ώστε να υπονομεύσει κάθε στοιχείο συγκρότησης της εργατικής πάλης και της προοπτικής της.

Σ' αυτή την πλευρά, κρίσιμος έχει αποδειχτεί ο ρόλος των δυνάμεων που κυριαρχούν στα συνδικαλιστικά όργανα. Είτε πρόκειται για αστικές-κυβερνητικές δυνάμεις, είτε για ρεφορμιστικές, έχουν οδηγήσει στην αποστράτευση των εργαζομένων απ' τα όργανά τους. Η συντριπτική πλειοψηφία βρίσκεται εκτός σωματείων, ενώ και όπου υπάρχουν, ο ρόλος που «προβλέπουν» για τα μέλη τους είναι το πολύ μια τυπική συμμετοχή σε αρχαιρεσίες για την αναπαραγωγή των κυρίαρχων δυνάμεων και σε δευτεροβάθμιο και τριτοβάθμιο επίπεδο. Η βάση της συγκρότησής τους είναι η «εργασιακή ειρήνη» κι η συνδιαλλαγή με την εργοδοσία, καλλιεργώντας αυταπάτες «κοινών συμφερόντων». Αντίστοιχα σε κεντρικό επίπεδο, οι αυταπάτες περί «αταξικού» χαρακτήρα του κράτους και των μηχανισμών του, που δήθεν παίζουν ρόλο «διαιτησίας» μεταξύ εργαζομένων και κεφαλαίου και στο οποίο αναγνωρίζονται διάφορες αρμοδιότητες: απ' τη «νομιμοποίηση» των σωματείων μέχρι ακόμα και την «προστασία» των εργαζομένων. Γι' αυτό και στα κεντρικά πολιτικά ζητήματα, η μόνιμη «διέξοδος» που προβάλλεται είναι οι κοινοβουλευτικές διαδικασίες, οι προτάσεις νόμου και η αναμονή των επόμενων κάθε φορά εκλογών.

Στις τοποθετήσεις στο διήμερο αναδείχτηκε καθαρά ότι η κατάσταση των συνδικαλιστικών οργάνων δεν καλύπτει τις ανάγκες των εργαζομένων. Βρίσκεται πίσω απ' τις απαιτήσεις που ορίζει η αποφασιστικότητα με την οποία κινείται το σύστημα, αλλά πίσω ακόμα κι από τις διαθέσεις που εκφράζουν οι εργαζόμενοι με διάφορες αφορμές. Κάνοντας ακόμα πιο επιτακτική την ανάγκη παρέμβασης στην κατεύθυνση της συγκρότησης της εργατικής τάξης και των εργαζομένων, κόντρα σε κάθε πολιτική αντίληψη και πρακτική που την υπονομεύει.

Το μέλλον βρίσκεται στην πάλη της εργατικής τάξης

Ιδιαίτερο βάρος δόθηκε στη σημασία της συγκρότησης της εργατικής τάξης σε τάξη για τον εαυτό της. Στον πολιτικό και ιδεολογικό εξοπλισμό της. Στη συγκρότηση των μετώπων πάλης των εργαζομένων και τα καθήκοντα που αυτή η κατεύθυνση θέτει για τον εργατικό τομέα της Οργάνωσης. Με εφόδια τόσο το πολιτικό της φορτίο όσο και τα συμπεράσματα απ' την κίνησή της, σε επιχειρησιακό, κλαδικό και κεντρικό επίπεδο. Απ' την παρέμβαση σε εργατικούς αγώνες και την ανάπτυξη σχέσεων με χώρους που έδωσαν σημαντικούς αγώνες το προηγούμενο διάστημα, μέχρι την ανάδειξη των ζητημάτων που απαιτούν μαζική κι αποφασιστική πάλη.

Για αξιοπρεπείς μισθούς και συλλογικές συμβάσεις με δικαιώματα, ενάντια στον νόμο για τον κατώτατο μισθό. Για ελεύθερο και ανεξάρτητο από κράτος κι εργοδοσία συνδικαλισμό, ενάντια στον νόμο Χατζηδάκη. Για την υπεράσπιση του δικαιώματος στη συνδικαλιστική δράση, κόντρα στις διώξεις και τις απολύσεις. Για ουσιαστική ασφάλεια, ενάντια στα εργοδοτικά εγκλήματα και τη θυσία των εργατών στον βωμό του κέρδους. Για την υπεράσπιση της ζωής και των δικαιωμάτων των εργαζομένων και της εργατικής τάξης, ενάντια στον ιμπεριαλισμό, την εξάρτηση και την καταστροφή που φέρνει από σήμερα η προετοιμασία των όρων για γενικευμένο πόλεμο, πόσο μάλλον ενάντια στην εφιαλτική προοπτική του.

Γιατί η πραγματική προοπτική για την εργατική τάξη δεν είναι ούτε να γίνει κρέας για τα κανόνια, ούτε να φυτωζεί σε μια ζωή βυθισμένη στη φτώχεια, τις στερήσεις και την εξαθλίωση. Η πραγματική της προοπτική είναι η ανατροπή του βάρβαρου συστήματος της εκμετάλλευσης και το χτίσιμο μιας νέας κοινωνίας.

Αύξηση του κατώτατου μισθού

Πιο επίκαιρη από ποτέ η πάλη για ανατροπή του ν. 5163/2024

Την πολυαναμενόμενη αύξηση του κατώτατου μισθού από 1η Απρίλη ανακοίνωσε πανηγυρικά η κυβέρνηση, με την προπαγάνδα να χτυπάει κόκκινο προσπαθώντας να παρουσιαστεί το μαύρο σαν άσπρο. Η μπίλια τελικά έκατσε στην ονομαστική αύξηση των 50 ευρώ, η οποία αντιστοιχεί στα 34 ευρώ καθαρά. Δηλαδή ο νέος κατώτατος μισθός διαμορφώνεται στα 880 ευρώ μεικτά ή 743 ευρώ καθαρά.

Όσο όμως κι αν πανηγυρίζει η κυβέρνηση είναι πασιφανές ότι τα ψίχουλα αυτά δεν μπορούν με τίποτα να αντισταθίσουν τις υψηλές τιμές σε είδη πρώτης ανάγκης, τα υπέρογκα ενοίκια, τους φουσκωμένους λογαριασμούς. Η ακρίβεια άλλωστε ήρθε για να μείνει και η καθημερινότητα που προσπαθούν να περάσουν σαν τη νέα κανονικότητα οδηγεί μεγάλο μέρος των εργαζομένων στο να μην μπορεί να τα βγάλει πέρα, στερούμενος ακόμα και τα βασικά.

Τα παραπάνω επιβεβαιώνουν τα στοιχεία της μελέτης του ΙΝΕ-ΓΣΕΕ, τα οποία είναι ενδεικτικά της κατάστασης που βιώνει σήμερα ο λαός κάτω απ' το βάρος της ακρίβειας σε συνδυασμό με τους μισθούς - ψίχουλα. Η Ελλάδα είναι πρώτη απ' το τέλος όσον αφορά την αγοραστική δύναμη σε επίπεδο ΕΕ, ενώ οι μισοί ενοικιαστές καταβάλλουν το 40% και πάνω του εισοδήματός τους για την κάλυψη των στεγαστικών τους αναγκών. Την ίδια στιγμή το 60% των εργαζομένων δηλώνουν ότι ο μισθός τους δεν επαρκεί για να καλύψει τα έξοδα του μήνα και το 90% περίπου αναγκάζονται να κόψουν βασικά είδη διατροφής για να ανταπεξέλθουν.

Η φτώχεια που βιώνει ο λαός αναδεικνύεται και απ' τα στοιχεία της Eurostat, σύμφωνα με τα οποία το 2024 το κατά κεφαλήν ΑΕΠ σε μονάδες αγοραστικής δύναμης είναι το προτελευταίο στην ΕΕ, με τη μοναδική χώρα που βρίσκεται πιο χαμηλά στη λίστα να είναι η Βουλγαρία. Διευκρινίζεται ότι

το κατά κεφαλήν ΑΕΠ δείχνει πόσα προϊόντα και υπηρεσίες μπορεί να αγοράσει ο κάθε πολίτης. Στα όρια της φτώχειας λοιπόν και βουτηγμένος στην εξαθλίωση ζει ο λαός, όσο κι αν η κυβέρνηση προσπαθεί να πείσει ότι τάχα παράγει έργο και νοιάζεται για το βιοτικό του επίπεδο.

Η κυβέρνηση, εν μέσω όξυνσης της επίθεσής της και πιεσμένη απ' τις μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις των Τεμπών, απ' τη μια δήλωσε ευθαρσώς ότι θα προχωρήσει την επίθεση στα δικαιώματα λαού και εργαζομένων με την εφαρμογή της αξιολόγησης, την άρση της μονιμότητας των δημοσίων υπαλλήλων και την αναθεώρηση του συντάγματος και, απ' την άλλη, προσπάθησε να πετάξει το «τυράκι» της αύξησης του κατώτατου μισθού.

Δεν θα πρέπει όμως να ξεπεραστεί στα ψιλά ότι ακόμα κι αυτό το «τυράκι» αποτελεί ουσιαστικά πτυχή του βαθμέτατος της επίθεσης, καθώς για πρώτη φορά η κυβέρνηση προχωρά στην εφαρμογή του αντιλαϊκού νόμου 5163/2024 που ψήφισε πριν λίγους μήνες. Του νόμου δηλαδή εκείνου που ήρθε για να μονιμοποιήσει την κατά τα άλλα «έκτακτη» μνημονιακή ρύθμιση που επέβαλε μέχρι σήμερα ότι ο καθορισμός του κατώτατου μισθού θα γινόταν με απόφαση της κυβέρνησης. Πλέον και με τη βούλα του νόμου επέρχεται λοιπόν ένα σημαντικό χτύπημα σε κάθε έννοια συλλογικής διαπραγμάτευσης.

Επιπλέον, ο νόμος 5163/2024 έρχεται να προχωρήσει και την ιδεολογική επίθεση απέναντι στους εργαζόμενους, εγκλωβίζοντάς τους σε μόνιμη φτώχεια. Ο λόγος για τον περιβόητο «αλγόριθμο» που θα εφαρμοστεί υπό -πολλές- προϋποθέσεις απ' το 2027 και ο οποίος θα αξιοποιείται για να αιτιολογεί ότι οι μισθοί πείνας επιβάλλονται από κάποια δήθεν «αντικειμενικά κριτήρια» που «δεν επιτρέπουν» την αύξηση του κατώτατου μισθού, καθώς και των μισθών στο δημόσιο. Πραγμα-

τοποιούνται λοιπόν τεράστια βήματα στο να παγιωθεί στη λογική και τη συνείδηση των εργαζομένων ότι οι ανάγκες του συστήματος βρίσκονται πάνω απ' όλα. Ότι το αν εν τέλει θα μπορούν να ζήσουν απ' τον μισθό τους θα εξαρτηθεί απ' το πόσα μπορεί να δώσει το σύστημα κάθε φορά. Το παραμύθι άλλωστε είναι γνωστό από παλιά, με το γνωστό αφήγημα περί «αντοχών της οικονομίας» και «λελογισμένων αυξήσεων» οι οποίες πάνε πακέτο με την πλάτη που καλούνται να βάλουν οι εργαζόμενοι για να μην βυθιστεί το... καράβι και να έρθει επιτέλους η ανάπτυξη.

Μόνο που η μοναδική σανίδα σωτηρίας για τους εργαζόμενους δεν βρίσκεται στην πολυπόθητη «ανάπτυξη» που τους τάζουν. Βρίσκεται μέσα στους συλλογικούς αγώνες. Το ζήτημα των αυξήσεων στους μισθούς αποτελεί ζήτημα συλλογικής πάλης των ιδίων των εργαζομένων. Συνδέεται με τον ζωτικής σημασίας αγώνα που πρέπει να δώσουν κόντρα στην αντεργατική πολιτική, σε κάθε χώρο δουλειάς, με τα σωματεία όπλα στα δικά τους χέρια. Στη συγκρότηση όρων για τη διεκδίκηση ΣΣΕ που θα κατοχυρώνουν πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς που να καλύπτουν το κόστος ζωής και όχι αυξήσεις κοροϊδία που καθόλου δεν μπορούν να απαντήσουν στα πραγματικά προβλήματα.

Σ' αυτό ακριβώς το πλαίσιο, η συγκρότηση του αγώνα για την ανατροπή του νόμου 5163/2024 παραμένει αναγκαία. Για να δοθεί μέσα απ' την πάλη των εργαζομένων νόημα στις συλλογικές διαπραγματεύσεις. Γιατί το να μπορούν οι εργαζόμενοι να ζουν αξιοπρεπώς απ' τον μισθό τους δεν έχει να κάνει με κανέναν «αλγόριθμο» και κανένα «αντικειμενικό κριτήριο». Είναι ζήτημα πάλης και συσχετισμού. Για να μπορέσουν οι εργαζόμενοι να διεκδικήσουν με καλύτερους όρους τη ζωή και τα δικαιώματά τους.

Η επίθεση

Η τεράστια συμμετοχή του λαού στις μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις της 28/2 ανέδειξε την αντίθεσή του στην πολιτική του συστήματος που δολοφονεί ζωές, δικαιώματα και κατακτήσεις. Δεν κατάφερε όμως να σταματήσει την επίθεση. Η κυβέρνηση, νιώθοντας την λαϊκή πίεση στην πλάτη, αντεπιτίθεται. Και μάλιστα με πρώτους στόχους τους «συνήθεις ύποπτους» δημοσίους υπαλλήλους.

Οι πρώτες κιόλας δηλώσεις του πρωθυπουργού, αμέσως μετά τις 28/2, υπέδειξαν τους δημοσίους υπαλλήλους, λίγο ως πολύ, σαν τους βασικούς υπαίτιους του εγκλήματος των Τεμπών. Τις επόμενες δε ημέρες αναγγέλθηκαν πανηγυρικά και... απειλητικά 4.000.000 ερωτηματολόγια πολιτών, μέσα απ' τα οποία θα «κριθούν» οι δημόσιοι υπάλληλοι και το έργο τους. Ανακοινώσεις που σύνδεσαν άμεσα την αξιολόγηση με την άρση της μονιμότητας και την επικείμενη αναθεώρηση του συντάγματος.

Αξιολόγηση - Άρση μονιμότητας

Το ζήτημα της αξιολόγησης στο δημόσιο αποτελεί προτεραιότητα της κυβέρνησης και προσωπικό στόχο του Μητσοτάκη που, προφανώς, ακόμα δεν μπορεί να ξεχάσει το φιάσκο του 2014. Τότε που οι εργαζόμενοι στο δημόσιο, κατά την πρώτη εφαρμογή της, όχι μόνο της γύρισαν την πλάτη, αλλά στην κυριολεξία την κουρέλιασαν συμμετέχοντας, σε ποσοτά που άγγιξαν και το 100% σε κάποιες περιπτώσεις, στην απεργία-αποχή. Από τότε βέβαια έχει μπει πολύ νερό στο αυλάκι. Ακολούθησε η αξιολόγηση του ΣΥΡΙΖΑ, που ουσιαστικά «ξέπλυνε» την αξιολόγηση Μητσοτάκη και, απ' το 2023, η εφαρμογή του νέου συστήματος στοχοθεσίας. Μια αλλαγή που να μεν διαφοροποίησε κάποιες διαδικασίες, αλλά κράτησε ατόφια την ουσία και τη βασική κατεύθυνση τρομοκράτησης και πειθαρχίας.

Ήδη τα πρώτα στοιχεία εφαρμογής της αξιολόγησης για το έτος 2024 είναι χαρακτηριστικά. Απ' το σύνολο των 189.000 δημοσίων υπαλλήλων, αξιολογήθηκαν 166.350 (με περίπου 23.000 να μη συμμετέχουν) εκ των οποίων μόνο 4.259(!) κατέληξαν υψηλής απόδοσης και 1.390 χαμηλής με αβέβαιη τύχη!

Δεν ανακάλυψε, λοιπόν, το σύστημα κι η κυβέρνηση την αξιολόγηση των δημοσίων υπαλλήλων κατά την αναζήτηση των υπαίτιων του εγκλήματος των Τεμπών. Ούτε καν στους επίορκους δημοσίους υπαλλήλους που κοιτάνε να κερδίσουν στις πλάτες του λαού, εκμεταλλευόμενοι την ανάγκη του. Χαρακτηριστικό είναι ότι στα περίφημα σκάνδαλα στην πολεοδομία της Ρόδου, στις ΔΟΥ της Χαλκίδας και της Κέρκυρας, στα κυκλώματα προστασίας των Δήμων και της Περιφέρειας, φιγουράρουν τα δήθεν επίλεκτα στελέχη (προϊστάμενοι και διευθυντές) που έχουν «κριθεί» απ' την κυβέρνηση για να κατέχουν θέσεις ευθύνης, αμείβονται με, συγκριτικά με τους υπόλοιπους μισθούς, μεγάλα επιδόματα θέσεων και, το κυριότερο, έχουν το θράσος να αξιολογούν τους υφιστάμενούς τους.

Όλα αυτά, λοιπόν, είναι προφάσεις. ▶



στο δημόσιο προχωρά με μεγαλύτερη ένταση



Όλα αυτά, λοιπόν, είναι προφάσεις.

Η αξιολόγηση αποτελεί συγκεκριμένη κυβερνητική δέσμευση, στρατηγική επιλογή και προτεραιότητα με στόχο την άρση της μονιμότητας, αλλά και κάθε εργασιακού δικαιώματος που ακόμα παραμένει στο δημόσιο. Εξ' ου και οι διώξεις των εκπαιδευτικών που αντιστέκονται

► Η αξιολόγηση αποτελεί συγκεκριμένη κυβερνητική δέσμευση, στρατηγική επιλογή και προτεραιότητα με στόχο την άρση της μονιμότητας, αλλά και κάθε εργασιακού δικαιώματος που ακόμα παραμένει στο δημόσιο. Εξ' ου και οι διώξεις των εκπαιδευτικών που αντιστέκονται. Εξ' ου και οι επικείμενες αλλαγές στο πειθαρχικό δίκαιο των δημοσίων υπαλλήλων, που προβλέπει αυστηροποίηση των ποινών, αλλαγές στη σύνθεση των πειθαρχικών συμβουλίων με αποκλεισμό ακόμα κι αυτών των «αδύναμων» αιρετών εκπροσώπων, αλλαγές και στη διαδικασία τους με τηλεσυνεδριάσεις που αποκλείουν κάθε πιθανότητα διαμαρτυρίας κι έκφρασης αλληλεγγύης. Αλλαγές που θα προστεθούν σ' όλο το αντιδραστικό νομικό οπλοστάσιο των νόμων Χατζηδάκη και Γεωργιάδη, του ποινικού κώδικα, του νόμου περί διαδηλώσεων.

Τα 4.000.000 ερωτηματολόγια

Στην ίδια κατεύθυνση εντάσσεται κι η πρόταση για τα 4.000.000 ερωτηματολόγια πολιτών. Μια πρόταση ιδιαίτερα επικίνδυνη, καθώς επιστρατεύει όλες τις νοσηρές πλευρές του «κοινωνικού αυτοματισμού», της ανθρωποφαγίας, του διαιρεί και βασίλευε για να μπορεί το σύστημα να επιβάλλει τις πολιτικές του. Μια διαδικασία που εκμεταλλεύεται την υπαρκτή δυσαρέσκεια του λαού για τη λειτουργία του αστικού κράτους, για να τη στρέψει εναντίον του ίδιου του λαού. Γιατί βέβαια, ποιος θα δηλώσει ικανοποιημένος απ' τις δημόσιες συγκοινωνίες; το δημόσιο νοσοκομείο με τα ράντζα στους διαδρόμους, τις ελλείψεις

προσωπικού, τις ατέλειωτες ουρές και τα «ιδιωτικά» χειρουργεία; το δημόσιο σχολείο που πετάει κατά χιλιάδες τους μαθητές έξω απ' τη σχολική διαδικασία; που οι γονείς, έτσι κι αλλιώς, καταφεύγουν στα φροντιστήρια, ελπίζοντας σ' ένα καλύτερο μέλλον για τα παιδιά τους; που η ίδια η κυβέρνηση υπονομεύει με τα Ωνάσεια και όχι μόνο; Κι αν μη μιλήσουμε για το πόσο βαθιά βάζει ο λαός το χέρι στην τσέπη για τις υπηρεσίες που θα έπρεπε να προσφέρουν οι δήμοι, για τη γνώμη του σχετικά με τους μήνες αναμονής για την έκδοση σύνταξης, την εικόνα που έχει για τις εφορίες, τους ελεγκτικούς μηχανισμούς κλπ. Εννοείται, βέβαια, ότι δεν προβλέπονται ερωτηματολόγια, δεν υπάρχει καν αξιολόγηση, για τους ένστολους, τα σώματα ασφαλείας και τους κληρικούς, που αν μην ξεχνάμε, πληρώνονται, επίσης, απ' τον κρατικό προϋπολογισμό.

Η κυβέρνηση θέλει να εκμεταλλευτεί τα αποτελέσματα της αντιλαϊκής πολιτικής της, την υπαρκτή δυσαρέσκεια του λαού, για να τη στρέψει εναντίον των εργαζομένων, που αποτελούν μέρος του λαού. Το ίδιο που έκανε αμέσως μετά τις μεγαλειώδεις διαδηλώσεις της 28/2, αυτό που κάνει κάθε επομένη των εγκλημάτων του συστήματος, όταν αποθεώνει την «ατομική ευθύνη» (των άλλων) αναγορεύοντας σαν υπεύθυνους τον λαό και τους εργαζόμενους, όταν αναζητά τον... νέο σταθμάρχη. Στηρίζεται στην αντίθεση που έχει, επί χρόνια, καλλιεργήσει ανάμεσα στον δημόσιο, στον ιδιωτικό υπάλληλο και τον άνεργο. Μια τεχνητή αντίθεση ανάμεσα στη μόνιμη και σταθερή δουλειά, όσο και όπως ακόμα υπάρ-

χει, και τον εργασιακό μεσαίωνα της επισφάλειας και των ελαστικών μορφών απασχόλησης. Μια αντίθεση, εν τέλει, που η απουσία πολιτικής συγκρότησης της εργατικής τάξης αφήνει το περιθώριο στην κυβέρνηση να τη χρησιμοποιεί εναντίον της και να τη διασπά.

Μισθολογική καθήλωση

Η επίθεση προχωρά και στο επίπεδο των μισθών. Ακόμα κι η εφαρμογή του νόμου για τον κατώτατο μισθό προβλήθηκε σαν σπουδαία εξέλιξη. Τα περίπου 12 ευρώ καθαρά το μήνα έπαιζαν στα δελτία ειδήσεων σαν μέγιστη αύξηση. Η καταδίκη των δημοσίων υπαλλήλων σε μόνιμη φτώχεια, η υπαγωγή των αναγκών και διεκδικήσεών τους στις περίφημες δημοσιονομικές αντοχές αναγορεύτηκε σε μέγιστη κυβερνητική επιτυχία. Δημοσιονομικές αντοχές που βέβαια δεν χωράνε ούτε τη διεκδίκηση του 13ου και 14ου μισθού, αλλά χωράνε πολύ καλά 12-20% αυξήσεις στους ένστολους, που βρίσκονται, έτσι κι αλλιώς, σε ειδικά μισθολογία, χωράνε πολύ καλά την αύξηση των αμυντικών και εξοπλιστικών δαπανών που απαιτούν τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά, ειδικά σ' αυτή τη συγκυρία της έντασης των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και της προετοιμασίας ενός νέου γενικευμένου πολέμου. Μπορεί η ελληνική οικονομία το 2024 να κατέγραψε υπερδιπλάσιο ρυθμό ανάπτυξης στην ευρωζώνη, μπορεί ο οίκος Moody's να την αναβάθμισε αλλά τα κυβερνητικά στελέχη με δηλώσεις τους, σε κάθε ευκαιρία, αποκλείουν την επαναφορά του 13ου και 14ου μισθού. Ακόμα κι ο πρω-

θυπουργός επιστρατεύτηκε για να παραδεχτεί, τελικά, ότι τα 70 ευρώ το 2024 και τα 30 ευρώ μικτά το 2025 αποτελούν τις πρώτες αυξήσεις εδώ και 14 χρόνια! Ο δε Στουρνάρας είχε το θράσος να εγκαλεί τους δημοσίους υπαλλήλους και τους συνταξιούχους ότι με τη διεκδίκηση των δώρων «στερούν λεφτά απ' τους φτωχούς».

Στη μισθολογική δε καθήλωση αντιπροτείνονται τα περίφημα μόνους, τα οποία, βέβαια, δεν πρόκειται να ξεπερνούν το 15% των ετήσιων βασικών αποδοχών και, άρα, σε καμία περίπτωση δεν μπορούν να καλύψουν στα σοβαρά καμία μισθολογική ανάγκη. Εξάλλου, το πού θα δοθούν συνδέεται ευθέως με την εφαρμογή της κυβερνητικής πολιτικής και το αποφασίζει κάθε φορά η κυβέρνηση ανάλογα με τις προτεραιότητές της. Η επιλογή δε των υποψηφίων υπαλλήλων θα γίνεται απ' τον εκάστοτε διευθυντή και θα αφορά πολύ συγκεκριμένο αριθμό, που δεν θα ξεπερνά το 5% των δημοσίων υπαλλήλων. Στην πραγματικότητα, η επιλογή των υπαλλήλων που θα πάρουν μόνους θα είναι αποτέλεσμα μιας πελατειακής σχέσης, συναλλαγής, υποταγής και συμμόρφωσης, που εκμεταλλεύεται στυγνά την οικονομική δυσπραγία των εργαζομένων.

Το ζήτημα του καθορισμού της αξίας της εργατικής δύναμης και των αυξήσεων δεν είναι λογιστικό. Είναι πολιτικό και αποτελεί έκφραση του δεδομένου ταξικού συσχετισμού. Η επιλογή να μην δίνονται πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς είναι πολιτική. Εμπεδώνει τη λογική ότι ο μισθός δεν είναι δικαίωμα με βάση τις ανάγκες της εργατικής τάξης που παράγει τον πλούτο αυτής της κοινωνίας, αλλά «προνόμιο», παραχώρηση του κεφαλαίου.

Και η ΑΔΕΔΥ πάει... ΣΤΕ!

Η ΑΔΕΔΥ όχι μόνο δεν βρήκε μια λέξη για τον αντιλαϊκό νόμο για τον κατώτατο μισθό, αλλά είναι προφανές ότι είναι κι ευχαριστημένη που θα βρεθεί στις διάφορες επιτροπές «παίζοντας ρόλο». Όσον αφορά δε στην αξιολόγηση, έχει υποταχθεί πλήρως στη νομιμότητα, έχει αποδεχτεί ότι η απεργία-αποχή, που η ίδια επέλεξε ως μέσο πάλης για ν' αποφύγει την κεντρική απεργιακή μάχη, είναι «παράνομη» και άρα «δεν μπορεί να κάνει κάτι άλλο». Αντίστοιχα στο ζήτημα του 13ου και 14ου μισθού, έχει αναποθέσει τις ελπίδες της στο Συμβούλιο της Επικρατείας.

Είναι ανάγκη οι εργαζόμενοι στο δημόσιο να οργανώσουν τον αγώνα τους ενόψει της απεργίας στις 9 Απρίλη. Να διεκδικήσουν στα σοβαρά πραγματικές αυξήσεις και το δικαίωμά τους να ζουν με αξιοπρέπεια απ' τον μισθό τους χωρίς κανενός είδους «ανταποδοτικότητα». Να παλέψουν για μόνιμη και σταθερή δουλειά και μονιμοποίηση όλων των εργαζομένων με ελαστικές μορφές απασχόλησης. Να αγωνιστούν με πραγματικούς απεργιακούς όρους ενάντια στην αξιολόγηση, ενάντια στον «κοινωνικό αυτοματισμό» και την ανθρωποφαγία, δίπλα στους εργαζόμενους του ιδιωτικού τομέα, τους συνταξιούχους, τους ανέργους και τη νεολαία.

Ενάντια στους «αλγόριθμους» της εκμετάλλευσης και του πολέμου

Στους δρόμους και στις απεργίες

συνέχεια από σελίδα 1

Σε αυτόν τον παράγοντα υποτίθεται ότι προσπάησε να παρέμβει και να κατευθύνει η κυβέρνηση με την ανακοίνωση της αύξησης-κοροϊδία του κατώτατου μισθού στα 880 ευρώ τον μήνα (μικτά). Εκεί κατέληξε η κυβερνητική προπαγάνδα που εδώ και μήνες προσπαθεί να πείσει τον λαό και τους εργαζόμενους ότι δήθεν νοιάζεται για τις ανάγκες τους και ότι η πολιτική της δήθεν βελτιώνει το επίπεδο διαβίωσης τους. Τι σημαίνει αυτό για τους εργαζόμενους; Σημαίνει ότι όσοι αμείβονται με τον κατώτατο μισθό (και επομένως ΟΧΙ ΟΛΟΙ οι εργαζόμενοι) θα λάβουν μία αύξηση περίπου ενός ευρώ την ημέρα, καθώς από το «ιλιγγιώδες» ποσό της αύξησης των 50 ευρώ θα παρακρατούνται φόροι και ασφαλιστικές εισφορές. **Σημαίνει** ότι ο μισθός ίσα που θα φτάνει για το μέσο του μήνα. **Σημαίνει** ότι η φτωχοποίηση θα επεκταθεί, ή το κάθε λογής δάνεια θα συνεχίσουν να «κοκκινίζουν», ότι δεν θα μπορεί η λαϊκή οικογένεια να καλύπτει τις διαρκώς αυξανόμενες δαπάνες που απαιτούνται για στέγη, τροφή, υγεία, περίθαλψη, παιδεία. **Σημαίνει** ότι θα τείνουν να γίνουν κανόνας οι δύο και τρεις δουλειές, ή η δουλειά μέχρι τα βαθιά γεράματα. **Σημαίνει** ότι θα βρουν ακόμη πιο εύφορο έδαφος οι κάθε λογής εργοδοτικοί εκβιασμοί.

Σε αυτόν τον παράγοντα υποτίθεται ότι προσπάησε να παρέμβει και να κατευθύνει η κυβέρνηση με την ανακοίνωση της αύξησης-κοροϊδία του κατώτατου μισθού στα 880 ευρώ τον μήνα (μικτά). Εκεί κατέληξε η κυβερνητική προπαγάνδα που εδώ και μήνες προσπαθεί να πείσει τον λαό και τους εργαζόμενους ότι δήθεν νοιάζεται για τις ανάγκες τους και ότι η πολιτική της δήθεν βελτιώνει το επίπεδο διαβίωσης τους. Τι σημαίνει αυτό για τους εργαζόμενους; Σημαίνει ότι όσοι αμείβονται με τον κατώτατο μισθό (και επομένως ΟΧΙ ΟΛΟΙ οι εργαζόμενοι) θα λάβουν μία αύξηση περίπου ενός ευρώ την ημέρα, καθώς από το «ιλιγγιώδες» ποσό της αύξησης των 50 ευρώ θα παρακρατούνται φόροι και ασφαλιστικές εισφορές. **Σημαίνει** ότι ο μισθός ίσα που θα φτάνει για το μέσο του μήνα. **Σημαίνει** ότι η φτωχοποίηση θα επεκταθεί, ή το κάθε λογής δάνεια θα συνεχίσουν να «κοκκινίζουν», ότι δεν θα μπορεί η λαϊκή οικογένεια να καλύπτει τις διαρκώς αυξανόμενες δαπάνες που απαιτούνται για στέγη, τροφή, υγεία, περίθαλψη, παιδεία. **Σημαίνει** ότι θα τείνουν να γίνουν κανόνας οι δύο και τρεις δουλειές, ή η δουλειά μέχρι τα βαθιά γεράματα. **Σημαίνει** ότι θα βρουν ακόμη πιο εύφορο έδαφος οι κάθε λογής εργοδοτικοί εκβιασμοί.

(Αυτ)απάτες και πραγματικοί στόχοι πάλης

Ενώ η αντεργατική επίθεση γίνεται όλο και πιο άγρια και απροσημάτιστη, και το κράτος αναδείχνει με τον πιο ωμό τρόπο την ταξική του φύση, τον ρόλο της υπεράσπισης και επιβολής των συμφερόντων κεφαλαίου και εργοδοσίας, οι (αυτ)απάτες για την αντιμετώπιση αυτής της κατάστασης κάθε άλλο παρά υποχωρούν. Περισσεύουν οι προτάσεις για «ΑΤΑ», «κρατικοποιήσεις», «εργατικό έλεγχο»! Οι προτάσεις αυτές παρουσιάζονται ότι αποτελούν και συγκροτούν μια «ριζοσπαστική», «αγωνιστική» ακόμα και «ανατρεπτική» γραμμή πάλης για το εργατικό κίνημα. Προφανώς, οι εμπνευστές των προτάσεων αυτών τίποτε δεν κατάλαβαν -για παράδειγμα- από τον πρόσφατο νόμο για τον κατώτατο μισθό, όπου το (αστικό) κράτος με τις «εννιά εξαιρέσεις» παρουσιάζεται ως αυτό που πραγματικά είναι: ο απόλυτος εγγυητής των συμφερόντων του κεφαλαίου και συνολικά της άρχουσας τάξης, το όργανο εκείνο που θα κάνει ό,τι απαιτείται όχι μόνο για να διαφυλάξει τα κέρδη και τα συμφέροντα του κεφαλαίου, αλλά ό,τι απαιτείται για τις ανάγκες του συστήματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης. Παρόλα αυτά, η γραμμή των (αυτ)απατών επιμένει! Επιμένει να φαντασιώνεται ένα (τουλάχιστον ταξικά ουδέτερο) κράτος που θα δίνει στους εργαζόμενους χωρίς αγώνες αλλά «αυτόματα» -μέσω της ΑΤΑ- ό,τι κάνουν από τον πληθωρισμό. Επιμένει να υποθέτει ότι υπάρχει ένα κράτος τουλάχιστον φιλολαϊκό που θα αναλάβει το ίδιο, μέσω των κρατικοποιήσεων, να οργανώσει συγκοινωνίες, υπηρεσίες κ.λπ. «σε όφελος του λαού και του τόπου». Επιμένει, ακόμα περισσότερο, να ονειρεύεται έναν καπιταλισμό που «θα δώσει τον έλεγχο» της παραγωγής και της οικονομίας στην εργατική τάξη!

Όμως, η ταξική και πολιτική πάλη είναι αμειλίκτης. Δεν αφήνουν περιθώρια για όνειρα και φαντασιώσεις. Κάθε θέση και πρόταση αντιστοιχεί σε μια

πραγματική επιλογή. Και αυτή η γραμμή των (αυτ)απατών αντιστοιχεί και υπηρετεί τη γραμμή της ταξικής συνεργασίας, τη γραμμή της υποταγής των εργατών και των εργαζομένων στο κεφάλαιο και στην πολιτική του συστήματος. Γιατί καλεί τους εργάτες και τον λαό να αναζητήσουν και να προσδοκούν αυτό που δεν υπάρχει! Γιατί αντί να επιδιώκει την ταξική και αγωνιστική τους συγκρότηση και πάλη, τους καλεί να αναζητούν έναν ταξικό αντίπαλο έτοιμο να... «συνεννοηθεί» μαζί τους για... το καλό της κοινωνίας και των συνδικαλιστικών δικαιωμάτων. Αυτοί είναι οι «απαγορευμένοι» από την πολιτική του συστήματος (αλλά και απαγορευμένοι κυριολεκτικά από τις διώξεις και την καταπίεξη του δικαιώματος στην οργάνωση και στην πάλη) στόχοι πάλης, που χρειάζεται να «κατακτηθούν» καταρχήν από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Γιατί αποτελούν βάση και περιεχόμενο για τη συγκρότηση πάλης και κινήματος με διάρκεια και προοπτική, αφού εκφράζουν τα δικά τους πραγματικά ταξικά συμφέροντα και είναι απέναντι σε κάθε επιδίωξη χειραγώγησης και διαστρέβλωσης από τις δυνάμεις του συστήματος και τα κάθε λογής δεκανίκια τους.

πραγματική επιλογή. Και αυτή η γραμμή των (αυτ)απατών αντιστοιχεί και υπηρετεί τη γραμμή της ταξικής συνεργασίας, τη γραμμή της υποταγής των εργατών και των εργαζομένων στο κεφάλαιο και στην πολιτική του συστήματος. Γιατί καλεί τους εργάτες και τον λαό να αναζητήσουν και να προσδοκούν αυτό που δεν υπάρχει! Γιατί αντί να επιδιώκει την ταξική και αγωνιστική τους συγκρότηση και πάλη, τους καλεί να αναζητούν έναν ταξικό αντίπαλο έτοιμο να... «συνεννοηθεί» μαζί τους για... το καλό της κοινωνίας και των συνδικαλιστικών δικαιωμάτων. Αυτοί είναι οι «απαγορευμένοι» από την πολιτική του συστήματος (αλλά και απαγορευμένοι κυριολεκτικά από τις διώξεις και την καταπίεξη του δικαιώματος στην οργάνωση και στην πάλη) στόχοι πάλης, που χρειάζεται να «κατακτηθούν» καταρχήν από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Γιατί αποτελούν βάση και περιεχόμενο για τη συγκρότηση πάλης και κινήματος με διάρκεια και προοπτική, αφού εκφράζουν τα δικά τους πραγματικά ταξικά συμφέροντα και είναι απέναντι σε κάθε επιδίωξη χειραγώγησης και διαστρέβλωσης από τις δυνάμεις του συστήματος και τα κάθε λογής δεκανίκια τους.



Αυτοί οι στόχοι πάλης είναι και μπορεί να είναι και η βάση για την πορεία «επιανοργάνωσης» των εργαζόμενων μαζών, για τη συγκρότηση και κατάκτηση των δικών τους σωματείων που θα είναι όργανα πάλης των δικών τους συμφερόντων. Αυτοί είναι το μεγάλο ζήτημα που ανδέξιος η ιστορική 28η του Φλεβάρη ως το πιο επίκαιρο και επείγον ζήτημα συνολικά για τη

λαϊκή υπόθεση! Ένα ζήτημα που, προφανώς, έχει μια σειρά ιδεολογικές και πολιτικές παραμέτρους με καθοριστική σημασία, αλλά που η «βάση» της απάντησής του βρίσκεται στην πλατιά σύνδεση με την εκτεταμένη εργατική-λαϊκή οργή. **Σύνδεση** που χρειάζεται και μπορεί να γίνει στη **Βάση** των **στόχων πάλης που θα μετατρέπουν την οργή σε στράτευση στον αγώ-**

νο για ζωή και δουλειά με δικαιώματα. • **Με αυτό το ζήτημα αναμετρείται και η απεργία της 9ης του Απρίλη και η πάλη για την προετοιμασία της.** Γι' αυτό απαιτείται επιμονή μέχρι την «τελευταία στιγμή» στην προβολή των στόχων πάλης που έχει η απεργία για τον εργαζόμενο λαό, στην προβολή της ανάγκης που ο ίδιος έχει να απεργήσει και να διαδηλώ-

σει. Γιατί οι απάτες θα καταρρέουν, οι απατάτες θα διαφεύδονται ξανά και ξανά, αλλά ο ορίζοντας της εργατικής-λαϊκής οργής βρίσκεται έξω και πολύ μακριά από τα αντιδραστικά και μικροπολιτικά σχέδια! Γι' αυτό παλεύουμε η 9η Απρίλη να γίνει βήμα οργάνωσης του εργατικού δίκιου και των λαϊκών συμφερόντων!

9 Απρίλη Να δώσουμε τη μάχη της απεργίας Ο αγώνας να συνεχιστεί στους δρόμους

Πολύ θα ήθελε η κυβέρνηση και το αστικό πολιτικό σύστημα να διαγραφεί από τη μνήμη του λαού η απεργία της 28ης του Φλεβάρη και μαζί της όλα όσα έβγαλαν τον κόσμο στον δρόμο. Να ξεχάσει ο λαός το έγκλημα στα Τέμπη, αλλά και τη δολοφονική πολιτική του συστήματος. Ακόμα λειτουργούν υπό το βάρος των πιέσεων που δημιουργήσε η ορμητική απεργιακή κινητοποίηση των εργαζομένων και του λαού. Ακόμα προσπαθούν να ξεπεράσουν τους τριγμούς που δημιουργήσαν οι μαζικές κινητοποιήσεις σε όλη τη χώρα. Αυτοί το πολιτικό σύστημα, μπροστά στον αγώνα του λαού και με βάση τα δικά του αδιέξοδα σε διεθνές και εγχώριο επίπεδο, βρίσκει σαν μόνη διέξοδο το προχωρήματα τα οποία θα κρατήσουν τους εργαζόμενους στον δρόμο του αγώνα. Απέναντι στο σκηνικό που διαμορφώθηκε από τις κινητοποιήσεις έτρεξαν να σταθούν τα κόμματα του κοινοβουλίου. Να μιλήσουν και να πείσουν τον λαό, για το σύστημα που μπορεί να λειτουργήσει, αν αλλάξει διαχείριση και φύγει ο επάρατος Μητροτάκης. Ότι μπορεί ο καπιταλισμός

σήμερα να έχει ανθρώπινο πρόσωπο, ότι μπορεί να υπάρξει «δικαιοσύνη» για τους νεκρούς στα Τέμπη, για τους εργαζόμενους που πεθαίνουν στο μεροκάματο, για τους σκακατεμένους των εργατικών συστημάτων να προσπαθεί να αντιμετωπίσει τις πιέσεις που δημιουργήσαν. Αλλά και η πολιτική του συστήματος, Έτρεξαν όλοι αυτοί οι πρόθυμοι να συνδράμουν στις κοινοβουλευτικές προτάσεις μομφής, για να δώσουν διέξοδο στο σύστημα της εκμετάλλευσης και της κοροϊδίας. Βοήθησαν με ουσιαστικό τρόπο το αστικό σύστημα να αναπαράγει τα ψέματά του και να συνεχίσει την επίθεση σε βάρος των εργαζομένων. Από κοντά και οι δυνάμεις του συμβιβασμού και της ήττας στο εργατικό κίνημα, οι οποίες προσπαθούν τόσο καιρό να στρέψουν την κίνηση του κόσμου σε ανώδυνες και συμβιβαστικές λύσεις. Από το ΚΚΕ και το ΠΑΜΕ, που έβαλε τα εργατικά συνδικάτα να γίνουν χειροκροτητές της κοινοβουλευτικής διαδικασίας της πρότασης μομφής,

αναπαράγοντας τις αυταπάτες για την αλλαγή συσχετισμών στη Βουλή μέχρι και την ΑΝΤΑΡΣΥΑ και το ΜέΡΑ25, που επένδυσαν πολιτικά στα αποτυχημένα αιτήματα του λεγόμενου μεταβατικού προγράμματος για ακόμα μια φορά. Σαν χαλασμένα κασετόφωνα, που έχουν κολλήσει στο ίδιο τραγούδι. Για ακόμα μια φορά, με τη στάση τους λειτουργήσαν αποπροσανατολιστικά και διαλυτικά. Την ίδια ώρα που ανακοινώνεται ο κατώτατος μισθός-κοροϊδία από πλευράς κυβέρνησης και προχωρούν η αξιολόγηση στο δημόσιο και οι διώξεις των εκπαιδευτικών, αυτοί οι πολιτικοί χώροι εμμένουν στη χρεοκοπημένη αντίληψη για το πώς οι κρατικοποιήσεις μπορούν να είναι μάχιμο αίτημα πάλης και ότι μπορεί σήμερα, στον καπιταλισμό, με την εργατική τάξη και τα σωματεία της απουσκροτημένα, να υπάρξει εργατικός έλεγχος στις συγκοινωνίες. Αυτή η λογική τούς οδήγησε να κινητοποιούνται κάθε λίγο και λιγάκι στα γραφεία

της Hellenic Train και τον ΟΣΕ και να βγάλουν λάδι την κυβερνητική πολιτική. Πόσες συνελεύσεις άραγε έγιναν στα σωματεία των εργαζομένων και ιδιαίτερα σε αυτά που αυτοπροβάλλονται σαν ταξικά, από τις 28 του Φλεβάρη και μετά; Πώς συζήτησαν, έκαναν απολογισμό και έβγαλαν συμπεράσματα οι εργαζόμενοι για την απεργιακή μάχη που έδωσαν και πώς προετοίμασαν την απεργία στις 9 του Απρίλη; Τι πρωτοβουλίες πήραν μπροστά στην ανακοίνωση του κατώτατου μισθού από την κυβέρνηση και πώς επέλεξαν να ανοίξουν το ζήτημα της αξιολόγησης και των διώξεων; Ρητορικά τα εργαζόμενα με βάση, όμως, αυτά η απεργία στις 9 του Απρίλη έχει θετικό επίδοκο. Από τη ΓΣΣΕ που παλεύει για ελεύθερες διαπραγματεύσεις, γιατί βλέπει ότι έχει χάσει τον ρόλο της, μέχρι την Αριστερά, που ψάχνει δικαίωση για τα Τέμπη στους αστικούς θεσμούς, στην τιμωρία των ενόχων και στην αλλαγή της κυβέρνησης.

Στο κλίμα, όμως, αυτό της γενικευμένων ταξικής επίθεσης και των συσσωρευμένων αδιεξόδων, η απεργία στις 9 του Απρίλη μπορεί και πρέπει να γίνει σταθμός, για να αντιτάξουν οι εργαζόμενοι τη μαζική διεκδίκηση. Να πιάσουν το νήμα των προηγούμενων κινητοποιήσεων και ναβάλουν μπροστά τα δικά τους αιτήματα, ενάντια στην πολιτική που δολοφονεί, για αυξήσεις στους μισθούς και Συλλογικές Συμβάσεις, δουλειά με δικαιώματα και ανθρώπινους ρυθμούς. Να αντιπαλέψουν τον νέο νόμο για τον κατώτατο μισθό, που τους καταδικάζει σε μόνιμη φτώχεια, να ανατρέψουν τις διώξεις των αγωνιστών που παλεύουν ενάντια στην αξιολόγηση και να παλέψουν για ελεύθερο συνδικαλισμό από το κράτος και τους μηχανισμούς του, για σωματεία ανεξάρτητα και όργανα πάλης των εργαζομένων. **ΝΑ ΠΑΡΑΜΕΙΝΟΥΜΕ ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ, ΝΑ ΣΥΝΕΧΙΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ!**

Φασιστικά συνθήματα στην παρέλαση... Ποια η έκπληξη από έναν στρατό μνημένο στον φασισμό και την αμερικανοκρατία;

Τον γύρο του διαδικτύου έκανε βίντεο που δείχνει σπουδαστές της σχολής μόνιμων υπαξιωματικών ναυτικού (ΣΜΥΝ) να φωνάζουν φασιστικά συνθήματα κατά τη διάρκεια της στρατιωτικής παρέλασης της 25ης Μαρτίου. Με αφορμή τα συνθήματα αυτά, ζήτησε διευκρινίσεις το τουρκικό ΥΠΕΞ, χαρακτηρίζοντάς τα αλαζονικά και απαράδεκτα, θέτοντας παράλληλα ότι «καμία πρόκληση τέτοιου τύπου δεν θα μείνει αναπάντητη». Στρατιωτικές πηγές αναφέρουν ότι τίθεται ζήτημα «πειθαρχίας» και «εικόνας στρατεύματος», μιας και «δεν επιτρέπεται να φωνάζονται συνθήματα από τους συμμετέχοντες στην παρέλαση», ενώ είναι σε εξέλιξη ΕΔΕ για τη διερεύνηση «συνθηκών και αιτιών», αλλά και για την «απόδοση ευθυνών»... Ο Πλεύρης, βέβαια, ανέφερε ότι δεν ενοχλήθηκε από τη στάση αυτή, δηλώνοντας μεταξύ άλλων με περηφάνια: «τέτοιιοι στρατιώτες θέλω να στελεχώνουν τις ένοπλες δυνάμεις, τέ-

τοιοι άνθρωποι θέλω να πολεμήσουν αύριο, τέτοιιοι στρατιώτες θέλω να στελεχώνουν τις Belharras»...

Ποιος εκπλήσσεται άραγε από αυτή την κατάσταση; Μπορεί να περιμένει κανείς κάτι διαφορετικό από έναν στρατό που υπηρετεί τα συμφέροντα και τις ανάγκες της εξαρτημένης ελληνικής αστικής τάξης; Από έναν στρατό που υπάγεται στις αμερικανο-NATOϊκές ανάγκες και στοχεύσεις; Από έναν στρατό εκπαιδευμένο από το ίδιο το NATO για την αντιμετώπιση μέχρι και των διαδηλώσεων και των εξεγέρσεων στις πόλεις; Αυτά είναι τα χαρακτηριστικά του αστικού στρατού και για αυτό τέτοιου τύπου περιστατικά ούτε πρωτοφανή είναι ούτε εντύπωση προκαλούν. Για αυτό και ο αστικός στρατός δεν μπορεί να μετασχηματιστεί ή να εκδημοκρατιστεί, αντίθετα με άλλες απόψεις που κυκλοφορούν στην Αριστερά, που μπορεί να κάνουν λόγο μέχρι και για το «αξιόμαχο των ενόπλων δυνάμεων», που μπορεί να οδηγήσει

μέχρι και στην ψήφιση επιδομάτων για τους ένοστους...

Η κυβέρνηση και τα αστικά κόμματα, κατά τις επιταγές των ντόπιων και ξένων αφεντικών τους, προετοιμάζουν λαό και νεολαία για τη σφαγή του Γ' Παγκοσμίου Πολέμου. Οι ιμπεριαλιστικές χώρες ανακοινώνουν τη στροφή προς την πολεμική οικονομία και οι εξαρτημένες ακολούθουν, αυξάνοντας τις στρατιωτικές δαπάνες και κάνοντας ξεκάθαρο παράλληλα το τέλος των «κοινωνικών δαπανών».

Εκτός από την πολεμική οικονομία, βασική τους επιδίωξη είναι να διαβρώσουν τις συνειδήσεις (ειδικά) της νεολαίας. Πρέπει να την ποτίζουν με εθνικιστικό δηλητήριο (στον στρατό και όχι μόνο), να της καλλιεργούν φιλοπόλεμα αισθήματα, να της μαθαίνουν την «τουρκοφαγία», για να είναι προετοι-

μασμένη να σφαχτεί για τα συμφέροντα της αστικής τάξης και του ιμπεριαλισμού.

Σε αυτή τη φάση, που ηχούν όλο και πιο δυνατά τα τύμπανα του πολέμου, που όχι απλά δεν διαφαίνεται η ειρήνη στην Ουκρανία, αλλά ο πόλεμος οξύνεται, που οι λαοί της Μέσης Ανατολής σφαγιάζονται, που η χώρα μας εμπλέκεται και συμμετέχει στα πολεμικά μέτωπα ακολουθώντας το αμερικανοNATOϊκό άρμα, λαός και νεολαία πρέπει να βγουν αποφασιστικά στους δρόμους και να οικοδομήσουν αντιπολεμικό αντιιμπεριαλιστικό κίνημα. Πρέπει και μπορούν να βάλουν φρένο στις επικίνδυνες εξελίξεις. Οι λαοί δεν έχουν, άλλωστε, τίποτα να χωρίσουν τίποτα μεταξύ τους. Έχουν, όμως, κοινούς εχθρούς. Τις αστικές τάξεις και τον ιμπεριαλισμό, που τους προορίζουν για τον όλεθρο.

Κόβουν τη χρηματοδότηση και στο Harvard για τις κινητοποιήσεις υπέρ της Παλαιστίνης

Σε διαδικασία επανεξέτασης τίθεται η ομοσπονδιακή χρηματοδότηση προς το Πανεπιστήμιο του Χάρβαρντ, συνολικού ύψους σχεδόν 9 δισεκατομμυρίων δολαρίων. Η κυβέρνηση των ΗΠΑ επικαλείται «ανεπάρκεια του ιδρύματος στη διαχείριση φαινομένων αντισημιτισμού», με φόντο τις φοιτητικές κινητοποιήσεις υπέρ της Παλαιστίνης την άνοιξη του 2024.

Η παρέμβαση αυτή έρχεται σε συνέχεια ανάλογων ενεργειών στο Πανεπιστήμιο Κολούμπια, όπου διακόπηκαν επιχορηγήσεις ύψους 400 εκατομμυρίων δολαρίων, αλλά και στο Πρίνστον.

Και δεν σταματούν εδώ. Το υπουργείο Παιδείας έχει ήδη προειδοποιήσει πάνω από 60 πανεπιστήμια ότι βρίσκονται στο στόχαστρο για «ανοχή στον αντισημιτισμό».

Παράλληλα, το τελευταίο διάστημα έχουν ανακληθεί πάνω από 300 φοιτητικές βίτσες σε αλλοδαπούς φοιτητές που κατηγορούνται για συμμετοχή σε διαδηλώσεις υπέρ της Παλαιστίνης.

Στην ίδια κατεύθυνση, συνελήφθη ο φοιτητής Μαχμούτ Χαλίλ, που συμμετείχε ενεργά στις φοιτητικές κινητοποιήσεις την περσινή χρονιά και πλέον κρατείται με την απειλή απέλασης.

Είναι ξεκάθαρο ότι προσπαθούν να τρομοκρατήσουν τη νεολαία μέσα στα πανεπιστήμια των ΗΠΑ, γιατί φοβούνται την οργάνωσή της. Δεν θέλουν να επαναληφθούν οι εικόνες των φοιτητικών κινητοποιήσεων της περσινής χρονιάς, που έδειξαν ότι ακόμη και μέσα στις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις, η νεολαία μπορεί να σηκώσει κεφάλι.

Άλλωστε, η όξυνση της καταστολής τη δεδομένη στιγμή δεν είναι τυχαία. Αντιστοιχεί απόλυτα στα χαρακτηριστικά της περιόδου που διανύουμε. Η καταστολή, η τρομοκρατία, η ποινικοποίηση των αγώνων αποτελούν αναγκαία κατεύθυνση στην εποχή προετοιμασίας ενός γενικευμένου πολέμου. Θέλουν να διαμορφώσουν μια νεολαία σκυφτή και υποταγμένη, έτοιμη και πρόθυμη να σφαγιαστεί για τα ιμπεριαλιστικά τους συμφέροντα.

Η νεολαία, ωστόσο, έχει αποδείξει πως μπορεί να βγει μπροστά, να αντισταθεί και να ανατρέψει τα σχέδιά τους. Κι αυτό οφείλει να κάνει σε κάθε γωνιά του κόσμου.



Πρόγραμμα εκδηλώσεων Απριλίου 2025

**Σάββατο 12 Απριλίου,
από τις 11:00 π.μ.**

- Bazaar βιβλίου

Κάνουμε τις πασχαλινές αγορές μας
με ένα κέρασμα

**Κυριακή 27 Απριλίου,
7:00 μ.μ.**

- Προβολή ταινίας και συζήτηση

Το Τελευταίο Σημείωμα, του Παντελή Βούλγαρη

Βιβλιοπωλείο – καφέ Εκτός των Τειχών

14 Μάη: Φοιτητικές εκλογές

Η οργή των φοιτητών να γίνει αγώνας!

Οι φετινές φοιτητικές εκλογές θα πραγματοποιηθούν στις 14 Μάη στον απόηχο των ιστορικών κινητοποιήσεων για το έγκλημα στα Τέμπη, όπου εκατομμύρια λαού και νεολαίας πλημμύρησαν τους δρόμους σε όλη τη χώρα αλλά και στο εξωτερικό. Η μαζικότερη κινητοποίηση στις 26/01, που ακολουθήθηκε από τη μεγαλειώδη απεργία στις 28/02 αλλά και τις μετέπειτα διαδηλώσεις, δεν ήταν παρά η συσσωρευμένη λαϊκή οργή, εκφρασμένη στον δρόμο. Τα ηχητικά που διέρρευαν με τις κραυγές των θυμάτων που κήκαν ζωντανό μετά τη σύγκρουση, συγκλόνισαν τους πάντες. Ήταν μία ακόμα σταγόνα στο υπερχειλισμένο ποτήρι, που γεμίζει κάθε μέρα λίγο-λίγο. Με κάθε εργοδοτικό έγκλημα που προστίθεται στη ματωμένη λίστα. Με κάθε περικοπή στους ήδη πεσοκομμένους μισθούς μας. Με κάθε νέα είδηση για τα πολεμικά μέτωπα που μας απειλούν. Με κάθε νέο νόμο που τσακίζει τις σπουδές μας. Μέχρι αυτό να ξεχειλίσει...

Σε μια περίοδο που φαίνεται ξεκάθαρα ότι το σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης δεν έχει να προσφέρει τίποτα στον λαό και τη νεολαία, πέρα από μεγαλύτερο τσάκισμα των δικαιωμάτων και της προοπτικής τους, ο δρόμος αναδείχθηκε ως διέξοδος. Δεκάδες χιλιάδες κόσμου κατέβηκαν για πρώτη φορά, ενώ πάρα πολλοί βρήκαν τη δύναμη να απεργήσουν. Δεν καταφέρθηκε, όμως, να μεταφερθεί αυτό το μαζικό ξέσπασμα στους συλλογικούς χώρους. Ούτε στα σωματεία, ούτε στους φοιτητικούς συλλόγους.

Εάν, λοιπόν, πέρσι μιλάγαμε για φοιτητικές εκλογές που έπονταν μαζικότερες διαδικασίες των φοιτητικών συλλόγων (βλ. συνελεύσεις, καταλήψεις, διαδηλώσεις σε όλη τη χώρα ενάντια στον νόμο Πιερρακάκη), φέτος η εικόνα είναι λίγο διαφορετική. Δεν κρύβεται η αναν-

τιστοιχία που υπήρξε μεταξύ των μεγαλειωδών κινητοποιήσεων και των άμαζων, άνευρων γενικών συνελεύσεων που πραγματοποιήθηκαν στις σχολές της χώρας. Κόσμος βγήκε μαζικά στον δρόμο παρακάμπτοντας το συλλογικό του όργανο. Όχι υπονομευτικά, αλλά επειδή δεν ένιωσε την ανάγκη αυτό το αυθόρμητο αίσθημα αδικίας που ένιωσε και θέλησε να το εκφράσει στον δρόμο, να του το «επικυρώσει» κάποιος. Γιατί με άλλα λόγια, η εμπιστοσύνη στα συλλογικά όργανα έχει κλονιστεί και οφείλει να αποκατασταθεί...

Η αναντιστοιχία μεταξύ διαδηλώσεων και συλλογικών διαδικασιών δεν πρέπει να αποτελεί απλά μία διαπίστωση, αλλά να μας προβληματίσει όλους και να αποτελέσει μέλημα κάθε σχήματος που παρεμβαίνει στις σχολές και επιδιώκει την ανασυγκρότηση και την οργάνωση των φοιτητικών συλλόγων σε αγωνιστική κατεύθυνση, να «κλείσει την ψαλίδα». Να πείσει για την ανάγκη που υπάρχει να αναλάβουν οι ίδιοι οι φοιτητές τα όργανά τους, όταν μέρα με τη μέρα αυτά τους αποξενώνουν. Η στήριξη των γενικών συνελεύσεων αλλά και η μαζική συμμετοχή των φοιτητών στις επερχόμενες φοιτητικές εκλογές είναι σημαντικά στοιχεία προς αυτή την κατεύθυνση.

Άλλο τόσο σημαντική είναι η ενίσχυση και η ανάδειξη αγωνιστικών φωνών μέσα στους φοιτητικούς συλλόγους, που βλέπουν τις φοιτητικές εκλογές σε σύνδεση με το φοιτητικό κίνημα και δίνουν τη μάχη στην πορεία της ανασυγκρότησής του. Τέτοια φωνή είναι αυτή των Αγωνιστικών Κινήσεων, που συμπυκνώνεται στους εξής άξονες πάλης:

- Ορμώνουμε από τις ιστορικές κινητοποιήσεις για τα Τέμπη, εκτιμάμε πως η νεολαία συσσωρεύει χρόνια οργής που τη μετατρέπουν σε «καζάνι που βράζει». Οι όροι που την οδηγούν σε τέτοια ξεσπάσματα βρίσκουν τις ρίζες τους στην

πολιτική αυτού του συστήματος που τσακίζει δικαιώματα και ελευθερίες, μαυρίζει το μέλλον και την προοπτική, δολοφονεί, εκμεταλλεύεται, καταστέλλει. Αυτή την οργή δεν πρέπει να την εκτονώσουμε, αλλά να την κάνουμε ΑΓΩΝΑ για ζωή-σπουδές-δουλειά με δικαιώματα. Με γενικές συνελεύσεις στους συλλόγους, να οργανώσουμε τη συνέχιση που έχουμε ανάγκη.

- Τα αδιέξοδα που δημιουργεί αυτό το σύστημα δεν μπορεί να τα λύσει με δικές του εναλλακτικές. Καμία νέα κυβέρνηση και κανένας ανασχηματισμός δεν θα φέρουν τη λύση. Ο αγώνας ενάντια σε κάθε λογής αυταπάτες πρέπει να γειωθεί στις σχολές, όπου οι ελπίδες για πιο ήπιες διαχειρίσεις «φουντώνουν» από τη ρεφορμιστική αριστερά. Οι ρεφορμιστικές δυνάμεις αναζητούν διοικήσεις που δεν θα εφαρμόσουν τους νόμους και ελπίζουν σε μια κυβερνητική αλλαγή για να παρθούν πίσω οι διαγραφές. Οι φοιτητές πρέπει να στηριχτούν στις δικές τους δυνάμεις και να ξεχωρίσουν τους φίλους από τους εχθρούς τους.

- Ο αγώνας που ξέσπασε δεν έχει κλείσει. Οι όροι που τον πυροδότησαν όχι απλά δεν έπαψαν να υφίστανται, αλλά θα οξύνονται συνεχώς. Είναι αναγκαία η σύνδεση με τα ζητήματα-αιχμές που εκφράζονται σε κάθε χώρο, ώστε αυτός ο αγώνας να αναδείξει επίδικα και να βάλει στόχους πάλης. Στις σχολές, να συνδεθεί με την τομή των διαγραφών, που απειλούν άμεσα σχεδόν το 1/2 των φοιτητών. Με περίπου 333.000 διαγραφές να προγραμματίζονται τον Σεπτέμβρη για φοιτητές που ξεπερνούν το όριο σπουδών και περιπτώσεις φοιτητών να απειλούνται με διαγραφή ως πειθαρχική ποινή στην παρούσα φάση, ο αγώνας για ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ ΚΕΡΑΜΕΩΣ και για ΝΑ ΜΗΝ ΔΙΑΓΡΑΦΕΙ ΚΑΝΕΝΑΣ ΦΟΙΤΗΤΗΣ, είναι το λιγότερο επιτακτικός.

- Η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ και ΟΡΓΑΝΩΣΗ στους φοιτητικούς συλλόγους είναι πέρα για πέρα αναγκαία για να στηριχτεί ο αγώνας. Η λειτουργία των συλλόγων ως οργάνων πάλης κόντρα στην υποκατάστασή τους από Διοικητικά Συμβούλια, επιτροπές, εκπροσώπους, η μαζική συμμετοχή των φοιτητών σε αυτά και η υπεράσπισή τους απέναντι στην πλήρη διάλυση που προσπαθεί να επιφέρει το σύστημα με τους μηχανισμούς του, είναι ζωτικής σημασίας για την οργάνωση του κόσμου σε αυτά. Ενάντια σε ηλεκτρονικές εκλογές, ενιαία ψηφοδέλτια, συμβούλια φοιτητών, να υπερασπιστούμε τα δικά μας όργανα, τις δικές μας διαδικασίες.

- Το αγωνιζόμενο φοιτητικό κίνημα δεν μένει στο απυρόβλητο μπροστά στην όξυνση της καταστολής και της τρομοκρατίας. Οι διώξεις που απειλούν μια σειρά κλάδους και ιδιαίτερα αυτόν των εκπαιδευτικών, με την απαράδεκτη εξέλιξη της αργίας-απόλυσης της εκπαιδευτικού Χρύσας Χοτζόγλου για τη συμμετοχή της σε κινητοποίηση ενάντια στην αξιολόγηση, είναι η εικόνα που θέλουν να μεταφερθεί στις σχολές. Με τον νόμο Κεραμέως να εισάγει το νομικό πλαίσιο, οι απειλές για πειθαρχικά παίρνουν σάρκα και οστά. Η διαπίστωση ότι όποιος σηκώνει κεφάλι θα δώκεται πρέπει να γίνει από νωρίς. Στη σχολή θα μας διαγράψουν, στη δουλειά θα μας απολύουν. Κάτω τα χέρια από το αγωνιζόμενο φοιτητικό κίνημα!

Στις 14 Μάη οι φοιτητές δεν έχουν κανέναν λόγο να χαρίσουν την ψήφο τους στις συστημικές δυνάμεις ΔΑΠ, ΠΑΣΠ, ΣΥΡΙΖΑ, που αποδεικνύουν κάθε φορά ότι είναι αντιπαρατιθέμενες με τα φοιτητικά συμφέροντα, ότι τάσσονται με τις κυβερνήσεις που ανά τα χρόνια τσακίζουν δικαιώματα και κατακτήσεις δεκαετιών.

Θα πρέπει να γυρίσουν την πλάτη τους, όμως, και στις δυνάμεις του ρεφορμισμού, που συνεχίζουν να κάνουν ζημιά στο κίνημα. Που από νωρίς, έσπευσαν να κλείσουν τις κινητοποιήσεις για τα Τέμπη και να προχωρήσουν σε συναυλίες και ημέρες δράσης. Που εγκλώβισαν τον αγώνα στη συζήτηση περί «συγκάλυψης», «απόδοσης ευθυνών» και «κυβερνητικής αλλαγής», όταν έπρεπε να στοχοποιήσουν το σύστημα της εκμετάλλευσης και της αδικίας και να ανοίξουν τα μέτωπα που καίνε τον λαό και τη νεολαία στην καθημερινότητά του. Από κοντά ΠΚΣ, ΕΑΑΚ, ΑΡΕΝ, ΑΤΤΑΚΚ καλλιεργούν αυταπάτες για μια «καλύτερη διακυβέρνηση», δεν πιστεύουν στη δύναμη του φοιτητικού κινήματος να τα βάζει με τις πολιτικές τους και στρέφονται για άλλη μια φορά σε πρυτάνεις, διοικήσεις, καθηγητές για να αποσπάσουν τοποθετήσεις στήριξης από ένα στρώμα ξένο και αντιπαραθετικό με τα συμφέροντα των φοιτητών. Δεν θέλουν και δεν μπορούν να εκφράσουν και να απαντήσουν τις ανησυχίες των φοιτητών.

Οι Αγωνιστικές Κινήσεις καλούμε τους φοιτητές να στηρίξουν πλατιά τις φοιτητικές εκλογές και συγκεκριμένα τη φωνή της αντίστασης και της διεκδίκησης στους συλλόγους. Για να γίνει η οργή αγώνας, για να πιάσουμε το νήμα των συγκλονιστικών κινητοποιήσεων και να παλέψουμε για ζωή!

Στις 14 Μάη μαζικοποιούμε τις εκλογές, στηρίζουμε-ψηφίζουμε Αγωνιστικές Κινήσεις!



Ευρώπη-Ουκρανία

Πρόθυμοι, απρόθυμοι και αδιέξοδα

Με συναντήσεις ευρωπαϊών ηγετών σε Παρίσι, Λονδίνο και Βρυξέλλες, Γαλλία και Βρετανία φιλοδοξούν να προωθήσουν μια ξεχωριστή πρωτοβουλία με τη δημιουργία ενός συνασπισμού «πρόθυμων» κρατών, που θα υποστηρίξουν την ανάπτυξη μιας ευρωπαϊκής ένοπλης δύναμης στην Ουκρανία. Η πιο πρόσφατη έγινε στο Παρίσι στις 27/3/2025, όπου, όπως φάνηκε, οι «πρόθυμοι» δεν ξεπερνούν τα δάκτυλα ενός χεριού. Πάντως οι περισσότεροι ευρωπαίοι ηγέτες εκτιμούν ότι, αυτή τη στιγμή, κάτι τέτοιο δεν μπορεί να υλοποιηθεί.

Αυτό όμως δεν πτοεί Μακρόν και Στάρμερ. Ο πρώτος θεωρεί πως δεν χρειάζεται ούτε η στήριξη από ΗΠΑ ούτε η ομοφωνία, ο δε δεύτερος, πιο αισιόδοξος, αποκάλυψε ότι: «στρατιωτικοί σχεδιαστές από την Ευρώπη, και πέραν αυτής, έχουν εμβαθύνει στις λεπτομέρειες για το πώς θα προχωρήσει το σχέδιο». Η Γερμανία, εμφανώς αποστασιοποιημένη, εναντιώνεται σε οποιασδήποτε εμπλοκή της ΕΕ πριν υπάρξει εκκευρία.

Όπως έδειξαν αυτές οι συσκέψεις που οργάνωσαν οι Μακρόν και Στάρμερ, στην ατζέντα υπάρχουν δύο διακριτά και, ουσιαστικά, μη αλληλεξαρτώμενα ζητήματα, τα οποία συνειδητά συγχέονται: Το πρώτο είναι η δημιουργία μίας ευρωπαϊκής αμυντικής δομής που να μην εξαρτάται από τις ΗΠΑ. Το δεύτερο είναι η παροχή βοήθειας και εγγυήσεων ασφαλείας στην Ουκρανία. Το μεν πρώτο, μακροπρόθεσμο με άμεσες επιπτώσεις, το δε δεύτερο, άμεσο με μακροπρόθεσμες συνέπειες. Κατά συνέπεια, η «δύναμη εξασφάλισης της ειρήνης» (όπως βάπτισαν οι Μακρόν-Στάρμερ τον «συνασπισμό των πρόθυμων» και η οποία δεν αφορά «ειρηνευτική δύναμη») είναι αδύνατο να υλοποιηθεί γιατί δεν ισχύει το πρώτο. Βρίσκεται, και μάλλον θα μείνει, στη φάση του σχεδιασμού της.

Σήμερα η ανάγκη για αμυντική χειραφέτηση της Ευρώπης δεν προκύπτει



από την πρόθεσή της να αυτονομηθεί από τις ΗΠΑ. Προκύπτει από την ανάγκη να απαντηθεί το πώς οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές θα επωφεληθούν από τις διαφαινόμενες γεωπολιτικές ανατροπές στους ιμπεριαλιστικούς συσχετισμούς.

Το ερώτημα είναι το τι θα βαραίνει στις επιλογές των ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών, πέρα από τη βεβαιότητα ότι τίποτα δεν θα είναι όπως πριν. Η περιβόητη «κοινή ευρωπαϊκή άμυνα» είναι μια ριζική ανατροπή και η Ευρώπη δείχνει εντελώς ανέτοιμη για τη δημιουργία μίας ενιαίας αμυντικής δομής. Όσοι μιλούν για ενιαίο ευρωστρατό, αντίστοιχο των αμερικανικών και ρωσικών, παρακάμπτουν το θεμελιώδες πρόβλημα: ότι η ΕΕ αποτελείται από εθνικά κράτη με διαφορετικά συμφέροντα και προτεραιότητες. Το γεγονός ότι τίποτα δεν έγινε τις προηγούμενες δεκαετίες για συγκρότηση ευρωπαϊκής άμυνας οφείλεται στο «μεταπολεμικό στάτους» και στο αναγκαστικό «βόλεμα» των ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών στην «ομπρέλα του ΝΑΤΟ».

Το ποιος θα ηγηθεί σήμερα παραμένει το επίδικο. Γαλλία και Βρετανία είναι οι μόνες πυρηνικές δυνάμεις στην ομάδα και μόνιμα μέλη του ΣΑ του

ΟΗΕ. Το ότι σήμερα συμπλέουν δεν αναιρεί τον μόνιμο ανταγωνισμό τους. Η Γερμανία διαμορφώνει μια άλλη τακτική με όχημα την ΕΕ. Η «Ευρωπαϊκή Αμυντική Ετοιμότητα 2030» (ReArm) είναι ένα φιλόδοξο σχέδιο για την ευρωπαϊκή άμυνα, που ως πρόταση πρόκειται να παρουσιαστεί στην ετήσια σύνοδο κορυφής των ηγετών του ΝΑΤΟ, στη Χάγη τον Ιούνιο. Είναι κοινοτικό πρόγραμμα και δεν πρέπει να συγχέεται με τη «συμμαχία των προθύμων». Το ReArm αφορά κυρίως την αύξηση των αμυντικών δαπανών των κρατών-μελών κατά παρέκκλιση των κανόνων δημοσιονομικής πειθαρχίας. Πάντως, ευρωπαίοι αξιωματούχοι του ΝΑΤΟ υποστηρίζουν ότι η διατήρηση της συμμαχίας, με λιγότερη ή καθόλου εμπλοκή των ΗΠΑ, είναι πολύ πιο απλή από τη δημιουργία μιας νέας δομής! Γενικότερα η Γερμανία επιμένει στην υπεράσπιση της ευρωατλαντικής τάξης πραγμάτων.

Μια άλλη σημαντική παράμετρος αφορά τα εσωτερικά μέτωπα. Το δημοσκοπικό Ευρωβαρόμετρο έδειξε πως ο πληθωρισμός και το κόστος ζωής απασχολούν περισσότερο από την άμυνα. Σε μια περίοδο έντονης οικονο-

μικής πίεσης και γεωπολιτικής αβεβαιότητας, η ευρωπαϊκή πολιτική ελίτ αντιλαμβάνεται πως οι πολίτες της είναι παραπαισμένοι από τις πολιτικές λιτότητας διαρκείας και πως σ' αυτό το κλίμα είναι δύσκολο να πειστούν να «σφίξουν και άλλο το ζωνάρι» για να χρηματοδοτήσουν τις πολλαπλάσιες αμυντικές δαπάνες. Γι' αυτό και η προβολή της ρωσικής απειλής είναι αναγκαία πολιτική συνθήκη για το ReArm, ως κατάσταση έκτακτης ανάγκης, για να αποδεχτούν θυσιές. Το ερώτημα είναι, τι περνά αυτή τη στιγμή προς τον κόσμο; Πόσο πιο πειστικό είναι να εισβάλει η Ρωσία σε ευρωπαϊκή χώρα από το να εισβάλει, μετά τον πόλεμο στην Ουκρανία, η Πολωνία στην Ανατολική Γαλλία ή η Ρουμανία στη Μολδαβία;

Σε ό,τι αφορά τη «μεγάλη εικόνα» των ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών:

- Για τη Γερμανία, η όλη εξέλιξη ανοίγει το δρόμο για τον μαζικό επανεξοπλισμό της.

- Για τη Γαλλία είναι μια ευκαιρία για να διαμορφώσει ηγεμονικό προβάδισμα στην ΕΕ.

- Και η Βρετανία να αναβαθμίσει το ρόλο της στην Ευρώπη και γενικώς.

Ωστόσο ο τρόπος που κινούνται Μακρόν και Στάρμερ και η πρόθεση αποστολής ευρωπαϊκών στρατευμάτων στην Ουκρανία χωρίς τη συγκατάθεση ΗΠΑ-Ρωσίας ενδεχομένως ενέχει σχεδιασμό διατάραξης, έως και βραχυκύκλωσης, των όποιων πιθανών συμφωνιών Ρωσίας - ΗΠΑ στην αναζήτηση τακτικής προσωρινού συμβιβασμού της σύγκρουσης. Ωστόσο, το ρίσκο που παίρνουν είναι πολύ μεγάλο και με τυχοδιωκτικά χαρακτηριστικά.

Γεγονός είναι πως όλοι λειτουργούν υπό πίεση (μη εξαιρουμένων των Τραμπ και Πούτιν) και για διαφορετικούς λόγους. Οι άνθρωποι του νέου «Σερίφη» τα έκαναν μπάχαλο με το Signal και τους Χούθι και στις πρώτες εβδομήντα μέρες δεν του «βγαίνουν» και παρά πολλά. Το παιχνίδι των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών είναι ανοιχτό και τα αποτελέσματα απρόβλεπτα. Είναι η αρχή μιας διαδικασίας που θα επηρεάσει πολλές ισορροπίες και όχι μόνο στην Ευρώπη.



Ουκρανία

Διπλωματικές ακροβασίες σε πολεμικό φόντο

Εν μέσω της αύξησης από τη μία των «εκνευρισμών» του Τραμπ για τη στάση της Ρωσίας και από την άλλη της μονότονης και αποφασιστικής επανάληψης από τον Πούτιν ότι για την επίτευξη ειρήνης απαιτείται να αντιμετωπιστούν τα «βαθύτερα αίτια της ουκρανικής σύγκρουσης», συνεχίζεται η διπλωματική διεκκυστική ΗΠΑ-Ρωσίας ταυτόχρονα με τις μάχες που αδιάλειπτα πραγματοποιούνται σε όλη τη γραμμή του μετώπου των 2.000 χιλιομέτρων. Ήδη το επιτελείο του Τραμπ διαρρέει ότι δεν μπορεί να υπάρξει εκκευρία πριν περάσουν μήνες, ο ίδιος ο Τραμπ σε τούιτερ για τη Γροιλανδία αναφέρεται στη «ρωσική επιθετικότητα», ενώ πηγές αναφέρουν πως η ρωσική ηγεσία ετοιμάζει πυρετωδώς τις στρατιωτικές δυνάμεις της για μια εαρινή ή καλοκαιρινή επίθεση σε τρία βασικά μέτωπα (Ζαπορίζια, Σούμι, Χάρκοβο).

Παράλληλα έχουμε τις φιλοπόλεμες δηλώσεις και κινήσεις των ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών για κυρώσεις, στρατιωτική ενίσχυση του Κιέβου και κυρίως για την αποστολή «αποτρεπτικής δύναμης στην Ουκρανία» που «δεν χρειάζεται την έγκριση της Ρωσίας»! Ειδικά οι δηλώσεις για την αποστολή στρατιωτικής δύναμης στην Ουκρανία, αν και δεν αποτελεί από τις πιο εύκολα υλοποιήσιμες αποφάσεις (μιας και είναι σαφής η αντιμετώπιση της από τη Ρωσία), αντικειμενικά λειτουργούν εμπρηστικά και -γιατί όχι-προωθούνται πιθανά την κλιμάκωση της σύγκρουσης! Καθόλου τυχαία ο ρώσικος ιμπεριαλισμός μία μέρα μετά τις δηλώσεις αυτές πραγματοποιεί ένα στοχευμένο χτύπημα σε κεντρική μονάδα της Υπηρεσίας Πληροφοριών της Ουκρανίας, στέλνοντας μαζί στο θάνατο 10 αξιωματικούς του ΝΑΤΟ που λέγεται ότι βρίσκονταν στο κτίριο...

Αν τη συμφωνία για την 30ήμερη εκκευρία όσον αφορά τις επιθέσεις στις ενεργειακές υποδομές την είχαμε χαρακτηρίσει και αποδεικνύεται «περιορισμένης ευθύνης», πώς θα πρέπει να χαρακτηριστεί άραγε η τελευταία... μη συμφωνία των αντιπροσωπειών ΗΠΑ-Ρωσίας στις 24/3 σε σχέση με τη Μαύρη Θάλασσα;

Μια συμφωνία δηλαδή στην οποία οι όροι που καταλήχθηκαν και φυσικά όπως η κάθε πλευρά τους «μεταφράζει» είναι τέτοιοι που ουσιαστικά δεν μπορούν να εφαρμοστούν για να προχωρήσει. Για να γίνει μια εκκευρία στη Μαύρη Θάλασσα και έτσι να γίνει και επανέναρ-



ξη της συμφωνίας για τα σιτηρά (η προηγούμενη διήρκεσε από τον Ιούλιο 2022 έως τον Ιούλιο 2023), η Ρωσία βάζει τους εξής όρους: α) να ελέγχει όλα τα πλοία που οδεύουν προς την Ουκρανία ώστε να μην μπορεί να γίνεται μεταφορά όπλων (όπως γίνονταν με την προηγούμενη...), β) η αγορά σιτηρών και λιπασμάτων να γίνει προβλέψιμη και κανείς να μην προσπαθεί να απομακρύνει τη Ρωσία από αυτές τις αγορές, με σαφείς εγγυήσεις γι' αυτό από την πλευρά των ΗΠΑ, και γ) να επανέλθει η μεγάλη κρατική ρώσικη αγροτική τράπεζα στο σύστημα πληρωμών SWIFT.

Ο πρώτος όρος απορρίφθηκε ήδη από την Ουκρανία και ο δεύτερος δεν έχει καν δρομολογηθεί. Όσο για τον τρίτο όρο, ακόμα και αν η πλευρά των ΗΠΑ έκανε την κίνηση, η επαναφορά της Ρωσίας στο σύστημα SWIFT πρέπει να τύχει και της έγκρισης των ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών, όταν μία μέρα μετά αυτοί αποφάσιζαν τη συνέχιση και επαύξηση των αντιρωσικών κυρώσεων!

Ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός, με τις τακτικές κινήσεις αλλά και αυτή την ιδι-

τυπη διπλωματική γλώσσα της διοίκησης Τραμπ, αν και έχει τραυματίσει τη συνοχή της «συλλογικής Δύσης», από την άλλη έχει καταφέρει να βάλει τους Ευρωπαίους πιο βαθιά στην αντιρωσική κατεύθυνση και έτσι να μεγαλώνει το ρήγμα στις ευρωρωσικές σχέσεις. Ταυτόχρονα με τη νέα εκδοχή της συμφωνίας που προτείνει στο καθεστώς του Κιέβου, που προβλέπει την πλήρη παράδοση των πλουτοπαραγωγικών πηγών της Ουκρανίας στις ΗΠΑ (ο χαρακτηρισμός αποικιοκρατική είναι μάλλον πολύ λίγος για να αποδώσει την ουσία της), απαιτεί ουσιαστικά την χωρίς όρους ευθυγράμμιση του Ζελένσκι και έμμεσα των ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών με τις επιδιώξεις των ΗΠΑ. Όλα τα προηγούμενα με γνώμονα πάντα την τροποποίηση των όρων του πολέμου σε μια φάση που ο ρωσικός στρατός σημειώνει και σημειώνει συνεχείς επιτυχίες στο πεδίο των μαχών.

Ωστόσο, τόσο ο Τραμπ όσο και οποιοσδήποτε άλλος πρόεδρος των ΗΠΑ δεν θα ήταν δυνατόν να προσπεράσει τα δεδομένα που παράγει ο πόλεμος αυτός και πολύ περισσότερο τα διακυβεύματά

του! Το ίδιο δεν μπορεί να προσπεράσει ή να ξεγελάσει τους απέναντι! Έτσι παρουσιάζεται ως αμφίθυμος, διότι αντανακλά τις ίδιες τις αντιφάσεις και τα αδιέξοδα που συναντούν οι ΗΠΑ στον πόλεμο αυτό και με τη βαρύνουσα στρατηγική σημασία που έχει. Έτσι, από τη μια αναφέρει πως «η Ρωσία θέλει ειρήνη» αλλά «μπορεί και να σέρνει τα πόδια της» στη διαπραγμάτευση! Κατηγορεί τον Πούτιν ότι κάνει «απαράδεκτες δηλώσεις» που «αμφισβητούν την αξιοπιστία του Ζελένσκι», όταν ο ίδιος τον είχε αποκαλέσει δικτάτορα ένα μήνα πριν. Δηλώνει πως αν η Ρωσία δεν κάνει συμφωνία, οι ΗΠΑ θα προχωρήσουν σε μεγάλες κυρώσεις ενάντια στο ρωσικό πετρέλαιο και στις χώρες που το προμηθεύονται. Μάλιστα δυτικά ΜΜΕ αναφέρουν πως το αμερικανικό επιτελείο εκπονούν σχέδια ενάντια στο λεγόμενο «σκιάδι στόλο» της Ρωσίας μέσω του οποίου παρακάμπτει τις έως τώρα κυρώσεις. Έτσι οι ΗΠΑ προετοιμάζουν το κλίμα και αφήνουν κι αυτές ανοιχτή την πόρτα στην κλιμάκωση!

Ο ρωσικός ιμπεριαλισμός, σε κάθε κίνηση του αντιπάλου, προχωρά στις δικές του κινήσεις. Έχοντας διαμορφώσει ένα ολόκληρο «πακέτο» όρων που, αν γίνουν αποδεκτοί και κυρίως πραγματοποιηθούν από την άλλη πλευρά, θα αποτελούν επιτυχία του, δεν παύει να τονίζει το ευρύτερο πλαίσιο. Η ρωσική ηγεσία πέρασε μάλιστα στην αντεπίθεση, βάζοντας στο τραπέζι της διαπραγμάτευσης την αποπομπή του Ζελένσκι και τη δημιουργία προσωρινής διοίκησης στην Ουκρανία, ενώ τόσο ο Πούτιν όσο και ανώτατοι αξιωματικοί έχουν ανεβάσει τους τόνους, υπογραμμίζοντας σε δηλώσεις τους ότι «ειρήνη θα έρθει μόνο αν εξλειφθούν οι ριζικές αιτίες του πολέμου» και πως οι ΗΠΑ με τις προτάσεις τους δεν τις αντιμετωπίζουν!

Έτσι, παρά την ύπαρξη... «ειρηνοποιών», η μεγαλύτερη ανθρωποσφαγή από τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο και δώθε συνεχίζεται κανονικά, όπως η συσσώρευση όρων που θα κάνουν εφικτή την προσφυγή σε μια γενικευμένη σύγκρουση!



Παλαιστίνη

Η εθνοκάθαρση στην Παλαιστίνη και η υποκρισία της διεθνούς κοινότητας

Ισραηλινή πολιτική και εποικισμοί

«Αντί να κρυβόμαστε και να ζητάμε συγγνώμη, σηκώνουμε τη σημαία, χτίζουμε και εποικίζουμε», δήλωσε ο ακραίος υπουργός Οικονομικών Σμόριτς αναφερόμενος στους 13 νέους εβραϊκούς εποικισμούς στη Δυτική Όχθη. Δύο τα βασικά συμπεράσματα από αυτή τη δήλωση. Το ένα αφορά τα σχέδια εθνοκάθαρσης που εφαρμόζει το σιωνιστικό κράτος, καθώς ξεδιπλώνει την επιχειρήση «Σιδηρούν Τείχος» που περιλαμβάνει ισοπέδωση, εκδίωξη, συλλήψεις, βασανισμούς, δολοφονίες Παλαιστίνιων. Το δεύτερο είναι η εξοργιστική, πλην όμως αποκαλυπτική, παραδοχή πως το κράτος αυτό δολοφονεί όχι απλά ανενόχλητο αλλά πριμοδοτούμενο από το ιμπεριαλιστικό σύστημα στο σύνολό του.

Διεθνής ανοχή και παραπληροφόρηση

Η οργή μπερδεύει, αποπροσανατολίζει. Οι ειδήσεις από την Παλαιστίνη έρχονται με το σταγονόμετρο και με τέτοιο τρόπο που να προβάλλεται η ανάγνωση που βολεύει κάθε άλλον παρά τους λαούς. Πρώτη και καλύτερη, οι διαπραγματεύσεις για εκκενρία, τα σχέδια για την «επόμενη» μέρα. Ας προσπεράσουμε το ότι στην Παλαιστίνη δύσκολα γίνεται λόγος για «επόμενη μέρα». Το Ισραήλ με την ενεργό στήριξη των ΗΠΑ έβαλε σε εφαρμογή την «τελική» λύση, την εθνοκάθαρση. Εξαπολύονται απειλές ότι οι Παλαιστίνιοι θα ζήσουν μια κόλαση (λες και τώρα ζουν στον... παράδεισο). Ανακοινώθηκε η συγκρότηση ειδικής διοίκησης που θα είναι αρμόδια να «επιτρέπει» στους Παλαιστίνιους να εγκαταλείψουν «εθελοντικά» την πατρίδα τους. Προτείνονται μεγαλόκαρδα η Αίγυπτος και η Ιορδανία ως χώρες «μετεγκατάστασης» μελών και μαχητών της Χαμάς. Η πρώτη διέψευσε το σχετικό δημοσίευμα του «Middle East Eye», η δεύτερη προτίμησε τη σιωπή.

Η στάση της Χαμάς και της Φατάχ

Είναι αυτονόητο πως για το Ισραήλ η Χαμάς αποτελεί απειλή. Ο ειδικός απεσταλμένος του Τραμπ στη Μέση Ανατολή, Στιβ Γουίτκοφ, δεν γκρεμίζει όλες τις γέφυρες. Σταχυολογούμε: «Η Χαμάς θα πρέπει να αφοπλιστεί», «θα μπορούσε να δραστηριοποιηθεί πολιτικά» αργότερα, «...δεν είναι τόσο ακραία όσο παρουσιάζεται», αλλά, για να μην ξεχνιόμαστε, «οι ΗΠΑ θα πρέπει να κατανοήσουν τι επιθυμεί η Χαμάς και μετέπειτα να σκεφτούν με ποιον τρόπο θα μπορέσουν να την πείσουν να αποχωρήσει από τη Γάζα». Η ίδια τονίζει ότι δεν φιλοδοξεί να κυβερνήσει τη Γάζα και αρνούμενη αφοπλισμό της δεν παραιτείται από το καθήκον της υπεράσπισης της Παλαιστίνης. Δέχεται, όμως, και «φίλια» πυρά από την αντίπαλό της, Φατάχ, η οποία την καλεί να «συνειδητοποιήσει πλήρως πως η μάχη που έρχεται αν αποφασίσει να παραμείνει στην εξουσία θα οδηγήσει στο τέλος της ύπαρξης παρουσίας των Παλαιστίνιων». Υπό αυτό το πρίσμα πρέπει να δούμε τις διαδηλώσεις αμάχων στη Βόρεια Γάζα (24-27/3) που απαίτησαν τον τερματισμό του πολέμου.



Από τα δυτικά ΜΜΕ και το Ισραήλ προβλήθηκαν, για ευνόητους λόγους, ως η αρχή μιας δήθεν μεταστροφής των Παλαιστίνιων. Δεν μπορούμε να γνωρίζουμε πόσο ισχυρή ήταν η απαίτηση να παραιτηθεί η Χαμάς. Ας μην ξεχνάμε, όμως, το ποιόν της Φατάχ και του ίδιου του Αμπάς, καθώς και τις πιέσεις που του ασκούνται για συμμόρφωση στις απαιτήσεις των σιωνιστών-ιμπεριαλιστών...

Η πολιτική κατάσταση στο Ισραήλ

Στην αντίπαλη πλευρά, οι συνεδριάσεις της Κνεσέτ είναι επεισοδιακές. Στις 25/3 εγκρίθηκε ο προϋπολογισμός του πολέμου, απομακρύνοντας την πιθανότητα πρόωρων εκλογών. Η αύξηση των πολεμικών δαπανών, η μείωση των κοινωνικών παροχών, ο χρηματοπιστωτικός οίκος αξιολόγησης «Moody's» κρούει τον κώδωνα του κινδύνου για την οικονομία, οι αλλαγές στη νομοθεσία ώστε να αποφύγει ο Νετανιάχου τις διώξεις που εκκρεμούν σε βάρος του εξοργίζουν τον ισραηλινό λαό που διαδηλώνει, παρόλο που γίνεται προσπάθεια να υποτιμηθεί η βαρύτητα αυτών των διαδηλώσεων ή να εμφανιστούν ως πίεση αποκλειστικά από τη δεξιά.

Εγκλήματα πολέμου

Η ισραηλινή ΜΚΟ «Ειρήνη Τώρα» καταδικάζει τα σχέδια εκδίωξης των Παλαιστίνιων, κάνοντας λόγο για εγκλήματα

πολέμου. Η «Physicians for Human Rights» καταγγέλλει τους φονικούς βασανισμούς γιατρών, νοσηλευτών και διασωστών στις ισραηλινές φυλακές, όπου βρίσκονται τουλάχιστον 150 από αυτούς. Ανακοινώθηκε μάλιστα (1/4) πως ένας 17χρονος Παλαιστίνιος (για πρώτη φορά) από τη Δυτική Όχθη πέθανε σε φυλακή όπου κρατούνταν τους τελευταίους έξι μήνες χωρίς να του απαγγελθεί κατηγορία, ανεβάζοντας τον σχετικό αριθμό στους 72. Δύο μέρες πριν, στις 30/3, την ημέρα μάλιστα της επίσκεψης του Μητσοτάκη, η Ερυθρά Ημισέληνος ανακοίνωσε πως βρέθηκαν νεκροί οι 14 διασώστες που αγνοούνταν για μια εβδομάδα. Ο ισραηλινός στρατός παραδέχθηκε ότι τα ασθενοφόρα και πυροσβεστικά θεωρήθηκαν ύποπτα, καθώς χρησιμοποιούνται συχνά για «τρομοκρατικούς σκοπούς». Τρομοκράτες, όμως, βαφτίζονται και δημοσιογράφοι, τουλάχιστον 208 έχουν σκοτωθεί.

Ο ανθρωπιστικός αποκλεισμός της Γάζας

Όλοι αυτοί οι νεκροί χαρακτηρίζονται «πανάπλευρες απώλειες». Από τις 18 Μαρτίου, που οι σιωνιστές παραβίασαν μονομερώς την εκκενρία, πάνω από 1.000 άνθρωποι έχουν σκοτωθεί. Τουλάχιστον 140.000 αναγκάστηκαν να (ξανα)φύγουν προς «ασφαλέστερες» περιοχές. Οι αρρώστιες θερίζουν τους αποδυναμωμένους και πεινασμένους Παλαιστίνιους. «Αν δεν μας βομβαρδίσουν, θα πε-

θάνουμε από την πείνα», λέει μια νεαρή στο Αλ Τζαζίρα. Για τρίτη εβδομάδα η Λωρίδα της Γάζας βρίσκεται σε πλήρη αποκλεισμό. Χωρίς φάρμακα, ηλεκτρικό ρεύμα, πόσιμο νερό. Στις 24/3 το νοσοκομείο Νάσερ βομβαρδίστηκε και το προσωπικό εκκένωσε ένα ολόκληρο τμήμα του. Στόχος ήταν ο Ισμαήλ Μπαρχούμ, ανώτερο πολιτικό στέλεχος της Χαμάς, που νοσηλευόταν εκεί.

Υποκριτική η στάση της διεθνούς κοινότητας

«Η ανθρωπότητα στην πιο σκοτεινή της ώρα», αναφέρει στο Χ ο Φιλίπ Λαζαρινί, επικεφαλής της UNRWA. Ο εκπρόσωπος του Γραφείου Ανθρωπιστικής Βοήθειας του ΟΗΕ (ΟCHA), Γενς Λάρκε, δηλώνει «Βλέπουμε πράξεις πολέμου που φέρουν τα χαρακτηριστικά εγκλημάτων θηριωδίας (...) Τίποτε δεν μπορεί να δικαιολογήσει τη συλλογική τιμωρία του παλαιστινιακού λαού». Το Διεθνές Δίκαιο είναι σαφές «αλλά, παρά τις προειδοποιήσεις που έχουμε κάνει, είναι αποκαλυπτική η πλήρης έλλειψη σεβασμού βασικών ανθρωπίνων αξιών». Αυτά τα λόγια «παρηγορίας» είναι εξίσου εξοργιστικά με την πρόταση του Σμόριτς που παρατίθεται στην αρχή του άρθρου. Γιατί δείχνει πόσο «πρόθυμα ανήμποροι» είναι οργανισμοί που δημιουργήθηκαν, υποτίθεται, για την προστασία των δικαιωμάτων των λαών. Αποδεικνύουν όμως τη χρησιμότητά τους: είναι το άλλο χέρι που χτυπάει τους λαούς σαν τον παλαιστινιακό που με αστείρευτες δυνάμεις πολεμάει για τη ζωή του.



Στις 26 Μαρτίου, ο πρόεδρος της Σχολής Σχεδιασμού του Ρόουντ Άιλαντ ζήτησε να απομακρυνθεί μια εικαστική έκθεση που είχε ξεκινήσει στο Καρ Χάουζ, ένα παλιό κτίριο που ανήκει στη σχολή και λειτουργεί ως καφέ για τους φοιτητές. Είχε προηγηθεί δημόσια καταγγελία για το δήθεν αντισημιτικό περιεχόμενο της από μια φιλοϊσραηλινή διαδικτυακή πλατφόρμα. Η μόνη παραχώρηση που δέχτηκε ήταν να μεταφερθεί η έκθεση στο κτίριο Πρόβιντενς Ουάσιγκτον, αλλά να μην είναι προσβάσιμη στο κοινό, παρά μόνο στους φοιτητές της σχολής. Η έκθεση με τίτλο «To Every Orange Tree» περιλαμβάνει έργα 20 καλλιτεχνών, κυρίως με διεθνιστικό αντιιμπεριαλιστικό περιεχόμενο, ορισμένα για το συνεχιζόμενο δράμα της Παλαιστίνης. Το γεγονός, σε σύγκριση με άλλα που συμβαίνουν αυτόν τον καιρό στο εσωτερικό της «ισχυρότερης δημοκρατίας» στον κόσμο, είναι σίγουρα μόνο μια λεπτομέρεια. Αλλά είναι ενδεικτικό του κλίματος που έχει δημιουργηθεί από την εκδικητική αντεπίθεση του σιωνιστικού λόμπι σε συνεργασία με την νέα κυβέρνηση Τραμπ, σε βάρος του αμερικάνικου κινήματος αλληλεγγύης στον λαό της Παλαιστίνης, ιδιαίτερα αυτού που αναπτύχθηκε τον προηγούμενο χρόνο στα πανεπιστήμια.

Οι επιθέσεις πλέον (οι οποίες δεν σταμάτησαν από την έναρξη του κινήματος) τον τελευταίο καιρό έχουν περάσει σε άλλο επίπεδο, με συλλήψεις, φυλακίσεις και απειλές απέλασης σε μεταπτυχιακούς και διδακτορικούς φοιτητές που κατάγονται από αραβικές και άλλες χώρες και είχαν πρωταγωνιστήσει στις κινητοποιήσεις. Η πιο γνωστή, αλλά όχι μοναδική περίπτωση, είναι ο Παλαιστίνιος Μαχμούτ Χαλίλ, με αλγερινή υπηκοότητα, που έχει φυλακιστεί σε ένα σκληρό κέντρο μεταναστών (κολαστήριο το χαρακτήρισε μια έκθεση ανθρωπιστικών οργανώσεων το 2024) στη Λουιζιάνα, μακριά από την ετοιμόγεννη γυναίκα του. Ο Χαλίλ υπήρξε ένας από τους επικεφαλής και διαμεσολαβητές των κινητοποιήσεων στο Κολούμπια και απειλείται με απέλαση με έναν νόμο του 1952. Η 21χρονη Γιουνσέο Τσουνγκ, με καταγωγή από τη Νότιο Κορέα και μόνιμος κάτοικος ΗΠΑ από μικρή ηλικία, δέχθηκε έρευνα στον κοιτώνα της στο ίδιο πανεπιστήμιο. Η Τουρκάλα Ρουμέισα Οζτούρκ, υποψήφια διδάκτορας, συνελήφθη στη μέση του δρόμου από πράκτορες της Υπηρεσίας Μετανάστευσης και της αφαιρέθηκε η βίζα. Η Οζτούρκ, μαζί με άλλους τρεις νέους, έγραψαν ένα άρθρο στην εφημερίδα του πανεπιστημίου Ταφτς, ζητώντας από το ίδρυμα να μιλήσει για τη γενοκτονία των Παλαιστίνων και να διακόψει τις οικονομικές σχέσεις με ισραηλινές εταιρίες και ιδρύματα. Αλλά και Αμερικανοί αντιμετώπιζον διώξεις. Το Κολούμπια απέλυσε τον Γκραντ Μάινερ, έναν Εβραίο μεταπτυχιακό φοιτητή που εργάζονταν εκεί, ο οποίος ως πρόεδρος της Ένωσης Εργαζόμενων-Φοιτητών ηγήθηκε των κινητοποιήσεων. Το Δικαστικό Συμβούλιο του ίδιου πανεπιστημίου ανακοίνωσε την επιβολή πειθαρχικών ποινών σε 22 φοιτητές για τη συμμετοχή τους στην κατάληψη του εμβληματικού Χάμιλτον Χολ την περασμένη άνοιξη. Οι ποινές περιλαμβάνουν αποβολές, αναστολές μέχρι και ανάκληση των πτυχίων! Εκατοντάδες φοιτητές έχουν πάρει τις τελευταίες βδομάδες απειλητικά μηνύματα από τις διοικήσεις πολλών πανεπιστημίων, απλά και μόνο γιατί συμμετείχαν στις κινητοποιήσεις ή τόλμησαν να ζητήσουν από τις σχολές τους τη διακοπή των σχέσεων με το ισραηλινό κράτος-δολοφόνο. Επιθέσεις και διώξεις έχουν υποστεί και καθηγητές πανεπιστημίων οι οποίοι στάθηκαν δίπλα στους αγωνιζόμενους φοιτητές τους. Μεταξύ αυτών η Κάθριν Φράνκε, η οποία απομακρύνθηκε τον Ιανουάριο από τη Νομική Σχολή του Κολούμπια ύστερα από 25 χρόνια θητείας, γιατί κατήγγειλε τη βία που ασκήθηκε σε βάρος όσων συμμετείχαν στις εκδηλώσεις διαμαρτυρίας στο campus.

«Σας δώσαμε βίζα για να έρθετε να σπουδάσετε και να πάρετε πτυχίο, όχι για να γίνετε κοινωνικοί ακτιβιστές στις πανεπιστημιούπολεις μας», δήλωσε ο ακροδεξιός υπουργός Εξωτερικών, Ρούμπιο, σχολιάζοντας

τη σύλληψη της Οζτούρκ. «Και αν σου δώσαμε βίζα και μετά αποφασίσεις να το κάνεις, θα στην αφαιρέσουμε!», συμπλήρωσε απειλητικά. Ο ίδιος ο Τραμπ, αναφερόμενος στη σύλληψη Χαλίλ, είπε πως είναι η πρώτη από τις πολλές που θα ακολουθήσουν! Παράλληλα με τη στοχοποίηση αλληλέγγυων αγωνιστών, η νέα κυβέρνηση, ακολουθώντας τη φιλοϊσραηλινή πολιτική Μπάιντεν, πιέζει τις διοικήσεις των πανεπιστημίων να λάβουν πειθαρχικά μέτρα και να κάνουν οτιδήποτε για να αποτρέψουν διαμαρτυρίες για τη συνεχιζόμενη σφαγή στη Γάζα. Εκτός από το Κολούμπια, έχουν δεχθεί ομοσπονδιακές έρευνες για δήθεν περιστατικά αντισημιτισμού το Μπέρκλεϊ, τα πανεπιστήμια της Μινεσότα και του Πόρτλαντ και το Νορθούστερν στο Ιλινόις.

Η αποθέωση του κυνισμού και η πλήρης αντιστροφή της πραγματικότητας! Σε 60 κολλέγια και πανεπιστημιακά ιδρύματα στάλθηκε επιστολή από την ομοσπονδιακή κυβέρνηση, στην οποία διατυπώνεται απειλή για οικονομικές περικοπές, αν αποτύχουν να κάνουν τις πανεπιστημιούπολεις τους ασφαλείς για τους Εβραίους φοιτητές! Ήδη για το Κολούμπια διεκόπη η επιχορήγηση ύψους 400 εκ. δολαρίων, επανεξετάζεται η χρηματοδότηση και οι συμφωνίες με το Χάρβαρντ 9 δισ. δολαρίων, πάγωσε η επιχορήγηση στο Πρίνστον, ενώ το πανεπιστήμιο της Πενσυλβάνια τιμωρήθηκε με περικοπή 175 εκ. δολαρίων για έναν επιπλέον λόγο. Για συμμετοχή τρανς αθλητριών σε γυναικεία αθλήματα! Όπως επισημαίνει εύστοχα ο Κρις Χέτζες σε σχετικό άρθρο του με τίτλο «Ο πόλεμος του Τραμπ στην εκπαίδευση», αυτές οι συντονισμένες ενέργειες δεν γίνονται μοναχά για να καταπνίγει το κίνημα διαμαρτυρίας για τη γενοκτονία στην Παλαιστίνη. «Ο αντισημιτισμός είναι ένα προπέτασμα καπνού, ένα προκάλυμμα για μια πολύ ευρύτερη και πιο ύπουλη ατζέντα. Ο στόχος, ο οποίος περιλαμβάνει σχέδια για την κατάργηση του υπουργείου Παιδείας και τον τερματισμό όλων των προγραμμάτων διαφορετικότητας, ισότητας και κοινωνικής ένταξης είναι να μετατραπεί το εκπαιδευτικό σύστημα, από το νηπιαγωγείο έως το μεταπτυχιακό, σε μηχανή χειραγώγησης και κατήχησης». Ο Χέτζες, μάλιστα, στο επόμενο άρθρο του στιγματίζει τη διάθεση για υποταγή του καθηγητικού κατεστημένου, δίνοντας ως παράδειγμα την απόφαση της προσωρινής πρόεδρου του Κολούμπια, Κ. Άρμστρονγκ, να διορίσει επιτηρητή καθηγητή για να αξιολογήσει το εκπαιδευτικό έργο στο τμήμα Μέσης Ανατολής, Νότιας Ασίας και Αφρικής του πανεπιστημίου και στο Κέντρο Παλαιστινιακών Σπουδών και να εξετάσει αν σε αυτά εκφράζονται αντισημιτικές απόψεις! Η ίδια εγκατέστησε αστυνομικούς στους χώρους και απαγόρευσε εκδηλώσεις διαμαρτυρίας στα πανεπιστημιακά κτίρια. Ο Χέτζες καταλήγοντας προειδοποιεί το κίνημα: «Κανένας από τους φιλελεύθερους θεσμούς, συμπεριλαμβανομένων των πανεπιστημίων, των ΜΜΕ

Πανεπιστήμια, ΗΠΑ

Σιωνιστικός νεο-μακαρθισμός, αντι-εκπαιδευτικός πόλεμος



Πηγές και προτάσεις

ΔΙΑΒΑΣΤΕ το δυο άρθρα του Χέτζες στην ιστοσελίδα canadiandimension.com/articles/author/chris-hedges

ΔΕΙΤΕ σχετικά με την έκθεση «To Every Orange Tree» www.theartnewspaper.com/2025/03/31/rhode-island-school-design-shuts-down-students-pro-palestine-exhibition

Στο atheatoskosmosps.blogspot.com τα κείμενα συνήθως είναι εκτενέστερα εκείνων της έντυπης έκδοσης

και του Δημοκρατικού Κόμματος, δεν θα μας υπερασπιστεί. Θα παρακολουθούν παθητικά, θα προδώσουν υποκριτικά τις υποτιθέμενες αρχές και τη δέσμευσή τους στη δημοκρατία ή θα μεταμορφωθούν πρόθυμα σε απολογητές του καθεστώτος. Οι εκκαθαρίσεις και η φίμωση των πιο θαρραλέων και καταξιωμένων διανοούμενων, συγγραφέων, καλλιτεχνών και δημοσιογράφων μας -που ξεκίνησαν πριν από την επιστροφή του Τραμπ στον Λευκό Οίκο- θα κλιμακωθούν. Η αντίσταση θα μείνει σε εμάς!».

Όπως ήταν αναμενόμενο, η αντιδραστική και φιλοϊσραηλινή εκστρατεία, που θυμίζει έντονα το νεο-μακαρθικό αντικομμουνιστικό κυνηγητό παλιότερων δεκαετιών, έχει προκαλέσει μεγάλες αντιδράσεις και αντί να φοβίζει, εξοργίζει τους φοιτητές, τους εκπαιδευτικούς και τους αλληλέγγυους, που κατεβαίνουν συχνότερα το τελευταίο διάστημα στους δρόμους. Όπως και σε άλλα μεγάλα μέτωπα, μια σημαντική αντιπαράθεση θα συνεχίσει να διεξάγεται στην «καρδιά» του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού θηρίου, η οποία θα τροφοδοτείται και από όσα αδιέξοδα και συνέπειες θα αντιμετωπίσει αυτό από την νέα φάση της επιθετικής πολιτικής του σε ολόκληρο τον κόσμο.



ΟΙΚΟΝΟΚΟΣΜΟΣ

Τον Οικονόκοσμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

Πολεμική οικονομία;

Αρχίζουν να προφέρουν το... όνομα του κτήνους οι κονδυλοφόροι των οικονομικών δελτίων: πληθωρισμός της απληστίας. Ο ίδιος ο Στουρνάρας των... τραπεζών αναφέρεται στην κερδοσκοπία.

Επιστροφή του «στρατιωτικού κείσσανισμού» βλέπουν οι οικονομικοί αναλυτές ύστερα από τις αποφάσεις που πήρε (;) η Σύνοδος Κορυφής της ΕΕ σχετικά με την ενίσχυση και πολλαπλασιασμό των πολεμικών δαπανών.

«Το σχέδιο Μερτς έρχεται να αντιμετωπίσει μερικές από τις μεγαλύτερες αδυναμίες της Γερμανίας. Ο βιομηχανικός τομέας βρίσκεται σε πτώση από το 2017, με τη χρησιμοποίηση παραγωγικής ικανότητας να είναι πλέον εξαιρετικά χαμηλή και την αυτοκινητοβιομηχανία να παρουσιάζει ιδιαίτερη αδυναμία. Ωστόσο, αναφορές υποδεικνύουν ότι, ως απάντηση στην αναμενόμενη εκτίναξη των αμυντικών δαπανών, ορισμένες εταιρείες σχεδιάζουν ήδη να μετατρέψουν εργοστάσια που παράγουν εξαρτήματα αυτοκινήτων ώστε να κατασκευάζουν στρατιωτικό εξοπλισμό (παράδειγμα η Volkswagen - σημείωση δική μας).

Επιπλέον, το νέο προτεινόμενο ταμείο υποδομών θα μπορούσε να χρηματοδοτήσει πρόσθετες επενδύσεις ύψους 1,2% του ΑΕΠ ετησίως για την επόμενη δεκαετία, προκειμένου να βελτιώσει τις διαβόητα κακές υποδομές της Γερμανίας». Γράφει η «Ναυτεμπορική».

Πέρα από αυτό, και άλλες ευρωπαϊκές χώρες έχουν λάβει το πράσινο φως για να αυξήσουν τις αμυντικές τους δαπάνες, με τους ηγέτες της ΕΕ να συμφωνούν σε ένα πακέτο που, όπως λένε, θα μπορούσε να απελευθερώσει χρηματοδότηση ύψους 800 δισ. ευρώ (4,5% του ΑΕΠ)»...

Δεν είναι μόνο η ΕΕ φυσικά:

Οι παγκόσμιες στρατιωτικές δαπάνες για ένατη συνεχή χρονιά έφθασαν σε νέο ιστορικό υψηλό το 2023. Σύμφωνα με την έκθεση του Διεθνούς Ινστιτούτου Έρευνας για την Ειρήνη, με έδρα τη Στοκχόλμη (SIPRI), οι στρατιωτικές δαπάνες σε πραγματικές τιμές, αφαιρουμένου του πληθωρισμού, αυξήθηκαν κατά 6,8% το 2023, φθάνοντας τα 2,44 τρισεκατομμύρια δολάρια, έναντι 2,24 τρισεκατομμυρίων το 2022. Πρόκειται για τη μεγαλύτερη αύξηση σε ετήσια βάση από το 2009.

Στα «ΝΕΑ» ο Γιώργος Παυλόπουλος σημειώνει επίσης: «Η είδηση ότι η χρηματοπιστωτική κεφαλαιοποίηση της γερμανικής Rheinmetall, η οποία παράγει τα περισσότερα πυρομαχικά στην Ευρώπη, ξεπέρασε την αντίστοιχη της επίσης γερμανικής Volkswagen, που είναι η μεγαλύτερη κατασκευάστρια αυτοκινήτων, αποτυπώνει τις τάσεις που αρχίζουν να επικρατούν στις αγορές». Μάλιστα πολλά funds αφήνουν να φανεί ότι προσανατολίζονται στην «πολεμική οικονομία» που θα δημιουργήσουν(;) οι ευρωπαϊκοί ιμπεριαλιστές.

Η γερμανική τράπεζα ανάπτυξης KfW συζητούσε την εξαγορά της κατασκευής πολεμικών υποβρυχίων από την Thyssen krupp, η Lufthansa Technik δημιουργεί νέο κλάδο, την LHT Defense, με στόχο να διεκδικήσει μερίδιο στη συντήρηση πολεμικών αεροσκαφών, η Telekom συνεργάζεται άμεσα με τον γερμανικό στρατό. Η Rheinmetall κάνει λόγο για απανωτά ρεκόρ κερδοφορίας, αναθεωρεί προς τα πάνω τις προβλέψεις για το περιθώριο κέρδους και κάνει λόγο για χιλιάδες προσλήψεις. «Βιώνουμε μια ανάπτυξη που δεν έχουμε ξαναδεί ποτέ στον όμιλο», δήλωσε κυνικά ο διευθύνων σύμβουλος της, Αρμιν Πάπεγκερ. Διαβάζουμε στον «Ριζοσπάστη» στις 10/12/24.

Είναι λοιπόν η πολεμική οικονομία -όπως την ονομάζουν- η διέξοδος για τα υπερσυσσωρευμένα «νεκρά» (κατά τον Μαρξ) κεφάλαια, εκτός των υπόλοιπων φυσικά πολεμικών αναγκών και στόχων που επιβάλλει η όξυνση του ενδοϊμπεριαλιστικού ανταγωνισμού;

Αν θέλουμε να αντλήσουμε ιστορικά διδάγματα από τον τελευταίο μεγάλο παγκόσμιο πόλεμο, θα δούμε το παράδειγμα της χιτλερικής Γερμανίας που προσανατόλισε την οικονομία της στον επερχόμενο πόλεμο και με τη σύμπραξη των υπόλοιπων ιμπεριαλιστών (π.χ. η τεχνοοικονομική βοήθεια του «πατριάρχη» της αμερικάνικης αυτοκινητοβιομηχανίας, δηλωμένου φιλοναζί), το παράδειγμα της Βρετανίας που οι πολεμικές δαπάνες αντιμετώπισαν και ανάκτησαν τη γενικότερη απολεσθείσα δυνατότητα ναυπήγησης της κλονισμένης «αυτοκράτειρας των θαλασσών» ή το παράδειγμα των ΗΠΑ ακόμα όπου, σύμφωνα με αρκετούς αναλυτές, και αυτό δεν είναι αβάσιμο, δεν ήταν το New Deal αλλά η αύξηση των πολεμικών δαπανών που «συνέφεραν» την οικονομία μετά την κρίση του '29.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι οι στρατιωτικές δαπάνες με την αρωγή του συλλογικού καπιταλιστή που λέγεται ιμπεριαλιστικό κράτος συμβάλλουν στην επανεκκίνηση του κύκλου των επενδύσεων, αλλά έχουν ένα χαρακτηριστικό αρκετά... ενοχλητικό: Πρέπει να καταστραφούν για να αντικατασταθούν από νέες. Πρέπει με λίγα λόγια να γίνει πόλεμος! Και μάλιστα δεν ακούν οι περιφερειακοί ή ευρύτεροι πόλεμοι μέσω αντιπροσώπων για να «απορροφηθούν» οι τεράστιες εξοπλιστικές δαπάνες και για να καλυφτούν τα θηριώδη εξοπλιστικά πλάνα.

Για να το πούμε με πιο απλά λόγια, ακόμα και αν ήταν ο στρατιωτικός κείσσανισμός που «συνέφερε» την αμερικάνικη οικονομία, ήταν ωστόσο η παγκόσμια μεγάλη σφαγή (και οι επενδύσεις στο «κόμμα του πολέμου») που επέτρεψαν στις ΗΠΑ να μπουν αρχικά στον πόλεμο και να καθορίσουν -στη συνέχεια- τα μεταπολεμικά δεδομένα. Άρα και την ηγεμονική θέση της αμερικάνικης οικονομίας.

Το παράδειγμα του «γιαλαντζί» στρατιωτικού κείσσανισμού του Μπους του νεότερου μετά την εισβολή στο Ιράκ και το στρατηγικό τέλμα που ακολούθησε είναι χαρακτηριστικό (το πρόγραμμα ενίσχυσης των στεγαστικών δανείων που οδήγησε στην κρίση του 2008 είναι ένα παράδειγμα τέτοιου «κείσσανισμού».)

Αντιρρήσεις για την «πολεμική οικονομία» εξέφρασε πάντως ο Πιερ Μοσκοβισί, πρόεδρος του Γαλλικού Ελεγκτικού Συνεδρίου και πρώην Επίτροπος Οικονομίας στην ΕΕ: «Δεν νομίζω ότι είναι σωστό να χρησιμοποιούμε τον όρο οικονομία πολέμου», είπε ο πολύπειρος Μοσκοβισί σε συνέντευξη στο France Inter. «Δεν πρέπει ολόκληρη η οικονομία μας να προσανατολίζεται προς τον πόλεμο (...) τίποτα δεν πρέπει να αυξήσει το δημόσιο χρέος μας, συμπεριλαμβανομένης της αμυντικής προσπάθειας».

Όπως ξαναγράφει η «Ναυτεμπορική» στο άρθρο του Μ. Ψύλλου για «τις παγίδες από το κράνος στην οικονομία» (22/3/25), «ο ΟΟΣΑ υποθέτει ότι οι αυξημένες στρατιωτικές δαπάνες θα οδηγήσουν σε «βραχυπρόθεσμη οικονομική ανάπτυξη». Θα πρέπει να είναι σαφές δηλαδή ότι, εάν υπάρξει ανάπτυξη, και θα είναι «βραχυπρόθεσμη», θα πρέπει να αποπληρωθεί με αύξηση της «μακροπρόθεσμης» φορολογικής πίεσης. Έτσι, ακόμη και η αύξηση των αμυντικών δαπανών δεν θα είναι χρήσιμο εργαλείο για να δώσει αέρα στα πανιά της πραγματικής ανάπτυξης».

Γι' αυτή τη βραχυπρόθεσμη ανάπτυξη που είναι στρατηγικά «υπόδουλη» στην προετοιμασία του επερχόμενου πολέμου θα πρέπει να θυσιαστούν εναπομείναντες κοινωνικές, εργασιακές και δημοκρατικές κατακτήσεις ενός αιώνα (αποτέλεσμα της «παράξενης ιστορικής συνθήκης» που επικράτησε στο δεύτερο μισό του 20ού αιώνα, όπως έγραφε... «λαμπρός» οικονομικός αναλυτής). Αλλά και να αντληθεί «φρέσκια» υπεραξία που θα παραγάγουν οι μισθωτοί σκλάβοι του κεφαλαίου στην οικονομία, στρατιωτικοποιημένη και μη...

Τουρκία

Φυλάκιση Εσωτερικές

Σύλληψη Ιμάμογλου,
Λαϊκό κίνημα, καταστολή

Η σύλληψη του δήμαρχου της Κωνσταντινούπολης, Εκρέμ Ιμάμογλου για διαφθορά και υποστήριξη τρομοκρατικής οργάνωσης (PKK) και στη συνέχεια η προφυλάκισή του, ανέβασε το πολιτικό θερμόμετρο στην Τουρκία στα ύψη. Είχε προηγηθεί η ακύρωση του πανεπιστημιακού του πτυχίου, γεγονός που τον έβγαζε έξω από την κούρσα διεκδίκησης της Προεδρίας της χώρας.

Το Ρεπουμπλικανικό Λαϊκό Κόμμα (CHP) κατήγγειλε «απόπειρα πραξικοπήματος κατά του επόμενου προέδρου του κόμματός μας», ενώ το Κόμμα Ισότητας των Λαών και Δημοκρατίας (DEM) εγκατέλειψε τη θέση του συνομιλητή της κυβέρνησης για «ειρηνική επίλυση» του κουρδικού ζητήματος και συμμετείχε στις διαδηλώσεις.

Από την πρώτη ημέρα, ένα μαζικό κύμα διαμαρτυρίας ξαπλώθηκε σε όλη την Τουρκία. Για έξι συνεχόμενες ημέρες, εκατοντάδες χιλιάδες, με μπροστάρι τη νεολαία, κατέβηκαν στον δρόμο, στην Κωνσταντινούπολη, την Άγκυρα, τη Σμύρνη, το Εσκισεχίρ και δεκάδες άλλες μεγάλες πόλεις. Συνδικάτα, φοιτητικές οργανώσεις και οργανώσεις της επαναστατικής αριστεράς μπήκαν στη μάχη, δίνοντας έναν μαχητικό, διεκδικητικό χαρακτήρα στις κινητοποιήσεις. Αφήφησαν τις απαγορεύσεις, τα χημικά και τις αύρες νερού, συγκρούστηκαν με τις δυνάμεις καταστολής, γκρέμισαν οδοφράγματα της αστυνομίας, για να φτάσουν σε περιοχές-σύμβολα του αγώνα και συγκρότησαν τη μαζικότερη κοινωνική έκρηξη από το κίνημα του Γκεζί το 2013. Το κίνημα αυτό, ανεξάρτητα αν πυροδοτήθηκε από τη σύλληψη Ιμάμογλου, είχε βαθύτερα κοινωνικά χαρακτηριστικά. Εξέφρασε την οργή των μαζών ενάντια σε μια κυβέρνηση, αλλά και σε ένα σύστημα συνολικά, που έχει αφαιρέσει τους στοιχειώδεις όρους ζωής, που ασκεί την πιο σκληρή καταπίεση και καταπάτηση δημοκρατικών δικαιωμάτων, που έχει σκοτεινιάσει το μέλλον της νεολαίας.

Η κυβέρνηση Ερντογάν αντέδρασε με όργιο καταστολής, με πάνω από 2.000 συλλήψεις και βασανιστήρια στους προφυλακισμένους, με απαγορεύσεις στα ΜΜΕ και κλείσιμο λογαριασμών στο διαδίκτυο. Και δεν άργησε να προειδοποιήσει την αντιπολίτευση: «αυτό το κίνημα της βίας... αυτό το θέατρο θα τελειώσει», «η χώρα μας δεν θα υποκύψει στην τρομοκρατία του δρόμου». Δεν χρειαζόταν και πολλά για να πάρει το μήνυμα η αντιπολίτευση.

Από την πρώτη στιγμή ο Ιμάμογλου μίλησε για εκλογές, «το έθνος, όταν θα έρθει η ώρα, θα δώσει σ' αυτήν την κυβέρνηση ένα χαστούκι», ενώ όλος ο προγραμματισμός του CHP ήταν να κατευθυνθούν οι μάζες στη εσωκομματική του διαδικασία για την ανάδειξη του Ιμάμογλου ως υποψήφιου προέδρου. Παράλληλα, κήρυξε «λήξη» διαδηλώσεων στις 25 Μάρτη και τη «συνέχιση του

Ιμάμογλου, αντιδράσεις, καταστολή διαιρέσεις και εξωτερικές επιδράσεις και συσχετίσεις

► *αγώνα με μοϊκοτάζ προϊόντων*», με επιστέγασμα την κομματική συγκέντρωση στο Μάλτεπε της ασιατικής πλευράς, σε περιφραγμένο χώρο και με την αστυνομία να πραγματοποιεί εκτεταμένους ελέγχους. Άλλωστε, ο καθαιρεθείς δήμαρχος προέτρεπε τους νέους μέσα από τη φυλακή να «μείνουν μακριά από τις συγκρούσεις» και «να είναι καλοί με τις δυνάμεις ασφαλείας».

Εσωτερικές διαιρέσεις και εξωτερικές επιδράσεις

Η σύλληψη του δημάρχου Κωνσταντινούπολης δεν ήταν, βέβαια, κεραυνός εν αιθρία. Άλλωστε, όπως λέει και ο Ναζίμ Χικμέτ, «στην Τουρκία δύο πράγματα δεν ευδοκιμούν, ο καφές και η δημοκρατία». Ωστόσο, σηματοδοτεί μια νέα περίοδο κοινωνικών και πολιτικών εξελίξεων στη χώρα.

Οι περισσότεροι πολιτικοί αναλυτές αποδίδουν αυτές τις κινήσεις Ερντογάν στην «νέο-οθωμανική» του αυταρχικότητα και στην προοπτική διατήρησης της εξουσίας. Μιλούν για την ακύρωση ακόμη και των «ελευθέρων εκλογών» ως της τελευταίας έκφρασης κοινωνικής αμφισβήτησης και αναγορεύουν τους λεγόμενους κεμαλιστές ως υπερασπιστές της δημοκρατίας.

Εκτιμούν, επίσης, ότι η επικράτηση του Τραμπ στις ΗΠΑ έδωσε «αέρα» στον Ερντογάν, για να επιβάλει τη «μονοκρατορία» του. Στην πραγματικότητα, βέβαια, δεν είναι ο «αέρας» του αυταρχισμού, αλλά οι πολιτικές προτεραιότητες των δυτικών ιμπεριαλιστών, που έδωσαν θετικά μηνύματα στον Ερντογάν. Ο πρόεδρος Τραμπ στις 25 Μαρτίου δήλωσε ότι «η Τουρκία είναι ένα καλό μέρος και ο Ερντογάν είναι ένας καλός ηγέτης». Αργότερα, βέβαια, ο ΥΠΕΞ Μ. Ρούμπιο τήρησε τα προσχήματα και εξέφρασε «την ανησυχία» του. Όπως έκανε και ο εκπρόσωπος της γαλλικής διπλωματίας Κριστόφ Λεμουάν, αλλά και η Ούρσουλα φον ντερ Λάιεν, ενώ ο Όλαφ Σολτς θεώρησε την κράτηση του Ιμάμογλου «καταθλιπτική». Αλλά μέχρι εκεί... Με το δίκιο του ο Ιμάμογλου παρουσιάζεται απογοητευμένος, σε άρθρο του στους New York Times, από την «εκκωφαντική σιωπή της Δύσης», κάτι που φαίνεται ότι συνετέλεσε στο «συμμάζεμα» της αντιπολιτευτικής ορμής του CHP.

Προφανώς ο Ερντογάν (και το περιβάλλον του), ως ένα ισχυρό πολιτικό κέντρο της αστικής εξουσίας, έχει τις δικές του κατευθύνσεις και επιδιώξεις. Αυτές, όμως, οφείλουν να ανταποκρίνονται και να αντιμετωπίζουν τα προβλήματα, τις προκλήσεις και τις επιδιώξεις της άρχουσας τάξης της Τουρκίας ή (έστω) της κυρίαρχης πλευράς την οποία εκπροσωπεί. Στην πραγματικότητα, οι «ρυθμίσεις» από τον Ερντογάν του εσωτερικού πολιτικού πεδίου (και σ' αυτές περιλαμβάνονται και οι προσπάθειες για «ειρηνική λύση» του κουρδικού ζητήματος), επιδιώκουν να εξασφαλίσουν τη συνέχιση μιας πολιτικής κατεύθυνσης που (θεωρείται ότι) μπορεί να αντιμετωπίσει τις αναγκαιότητες που αναδεικνύονται συ-



νολικά για την άρχουσα τάξη της Τουρκίας στον σημερινό κόσμο και επίσης «ταιριάζουν» με την κατευθυντήρια γραμμή των επικυρίαρχων ιμπεριαλιστών (ΗΠΑ-Δύσης). Είναι αναγκαίες που δεν αντιμετωπίζονται με τον ίδιο τρόπο από τις διάφορες αστικές πολιτικές και κοινωνικές δυνάμεις και που δημιουργούν οξείες αντιπαράθεσεις. Είναι λάθος να αντιμετωπίζεται η παρούσα πολιτική κρίση μέσα από σχήματα, όπως αντίθεση «κεμαλισμού-ισλαμισμού», «κοσμικού κράτους-ισλαμικού κράτους» και «δημοκρατίας-αυταρχισμού».

Προκλήσεις και κίνδυνοι

Η Τουρκία είναι μια μεγάλη χώρα, γεωγραφικά, πληθυσμιακά, ακόμη και οικονομικά και στρατιωτικά, με σημαντική γεωπολιτική θέση. Αλλά παράλληλα είναι μια χώρα εξαρτημένη και «ενταγμένη» στη Δύση και στο NATO, υποχρεωμένη να αναζητά και να διαπραγματεύεται μ' αυτήν (κυρίως με τις ΗΠΑ) τους «βαθμούς ελευθερίας», τους ρόλους και τις επιδιώξεις της. Αυτή είναι στην πραγματικότητα η λεγόμενη «στρατηγική αυτονομία» της Τουρκίας, που ακολουθείται τις δύο τελευταίες δεκαετίες: μια «ταλάντωση», η οποία μάλιστα, μετά την απόπειρα πραξικοπήματος το 2016, επιχειρήθηκε να ακουμπήσει τη Ρωσία, την Κίνα και γενικότερα τον λεγόμενο παγκόσμιο Νότο, δημιουργώντας προβλήματα στις σχέσεις με ΗΠΑ-NATO-ΕΕ και με αντανάκλασεις στο εσωτερικό (οικονομία). Αυτή η «ταλάντωση» αναγκάστηκε τελικά να περιορίσει το εύρος της, μετά την έναρξη του πολέμου στην Ουκρανία και την παρόξυνση της δεσποζουσας αντίθεσης ΗΠΑ-Ρωσίας.

Με αυτά τα δεδομένα, η τουρκική άρχουσα τάξη παρεμβαίνει σε μια ευρύτερη περιοχή: Σουδάν, Λιβύη, Καύκασος, Βαλκάνια, Μέση Ανατολή και φυσικά Ανατολική Μεσόγειος και Αιγαίο, έως και διεκδίκηση ρόλου ενδιάμεσου (σε ΗΠΑ-

Ρωσία) στην ουκρανική σύγκρουση. Παίζει έναν σημαντικό ρόλο στις εξελίξεις στη Συρία, εξελίξεις που κινούνται στη ρότα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Και από την άλλη, είναι διαθέσιμη να συμμετάσχει στη «συμμαχία των προθύμων» για την Ουκρανία και στο πρόγραμμα του νέου καθεστώτος ασφάλειας της Ευρώπης, προβάλλοντας και προσφέροντας τη στρατιωτική της ισχύ, διεκδικώντας τη συμμετοχή της στα προγραμματιζόμενα ευρωπαϊκά πολεμικά πακέτα.

Παράλληλα, όμως, αυτό το «τέντωμα» της Τουρκίας κατέδειξε και τα όριά της (π.χ. Λιβύη), ενώ προβλήματα και κίνδυνοι συνοδεύουν τις μαξιμαλιστικές της επιδιώξεις. Η συμφωνία ένταξης των κουρδικών δυνάμεων στο νέο συριακό καθεστώς είναι μια ευνοϊκή εξέλιξη, αλλά η πορεία της (όπως και συνολικά της Συρίας) είναι αργή και αβέβαιη. Και πρέπει να τονιστεί για άλλη μια φορά ότι το Κουρδικό αποτελεί για την άρχουσα τάξη της Τουρκίας υπαρκτό ζήτημα, αλλά και πεδίο ενδοσυστημικής αντιπαράθεσης, ενώ είναι ζητούμενο το ποια θα είναι η εξέλιξη της πρωτοβουλίας για την «ειρηνική λύση» του, μετά τα τελευταία γεγονότα.

Ιδιαίτερη ανησυχία δημιουργούν οι τεταμένες σχέσεις με το Ισραήλ, μια χώρα στενό σύμμαχο των ΗΠΑ, αλλά και οι αντιθέσεις με Σαουδική Αραβία, Αίγυπτο, ΗΑΕ και φυσικά η απομάκρυνση από το Ιράν και τη Ρωσία, στη βάση του ρόλου της στη Συρία. Είναι μόνιμη η κατηγορία του CHP για αυτές τις αρνητικές πλευρές της πολιτικής Ερντογάν («απομονωτισμός από τους γείτονες»). Χαρακτηριστική είναι επίσης η κριτική της εξωτερικής πολιτικής του AKP από τον Ναμίκ Ταν, βουλευτή του CHP και πρώην πρόεδρο στις ΗΠΑ, σαν τυχοδιωκτική, επεκτατική, νέο-Οθωμανική χωρίς έρμα και προϋποθέσεις (φυσικά και τα δύο κόμματα έχουν κοινή πολιτική αναφορά στη «Γαλάζια Πατρίδα»).

Τα παγκόσμια δεδομένα, λοιπόν, της περιόδου που διανύουμε, σε συνδυασμό με την επιδίωξη της τουρκικής άρχουσας τάξης να συμπεριληφθεί σ' αυτά με τους καλύτερους όρους, με όρους περιφερειακής δύναμης, παράγουν προκλήσεις, ευκαιρίες, αλλά και προβλήματα και κινδύνους. Όπως αναφέρει το τουρκικό think tank «Istanbul Policy Center», «η Τουρκία βρίσκεται αντιμέτωπη με τρωτά σημεία σε θέματα ασφάλειας, οικονομίας και πολιτικής, τα οποία προκλήθηκαν από την επιδίωξη της στρατηγικής αυτονομίας».

Οι αντιθέσεις και οι διαφορετικές προσεγγίσεις στο τουρκικό πολιτικό και κοινωνικό κατεστημένο πάνω σ' αυτές τις εξελίξεις, είναι υπαρκτές και σημαντικές. Το AKP και ο Ερντογάν δίνουν εδώ και δύο δεκαετίες τις δικές τους απαντήσεις, και επιμένουν -και μέσα από τέτοια «πολιτικά πραξικοπήματα»- να θεωρούν τον ρόλο και την πολιτική τους ως παράγοντα σταθερότητας, οικονομικής ανάπτυξης και ασφάλειας. Αναγκαίο για το «έθνος», δηλαδή για τις «ανώτερες» τάξεις και τις επιδιώξεις τους.

Τις τελευταίες μέρες, βέβαια, παρουσιάστηκε ορμητικά στο προσκήνιο και μια άλλη παράμετρος: ο αγωνιζόμενος λαός και η νεολαία. Τόσο το AKP, όσο και το CHP προσπάθησαν να τρομοκρατήσουν και να περιορίσουν αυτή την παράμετρο. Είναι ζητούμενο, και στην Τουρκία, και πρόκληση για τις επαναστατικές δυνάμεις, η ανάδειξη αυτής της παραμέτρου σε καταλύτη των εξελίξεων.

ΥΓ. Για μια ακόμη φορά το ΚΚΕ «παραπονιέται» για τον ρόλο του NATO και της ΕΕ (εκ μέρους ποιου άραγε;). Στην ανακοίνωσή του για τις εξελίξεις στην Τουρκία αναφέρει: «Οι εξελίξεις αυτές εκθέτουν για μια ακόμη φορά την ΕΕ, το NATO και τις ΗΠΑ που έχουν αναγορεύσει την κυβέρνηση Ερντογάν σε στρατηγικό εταίρο και σε θεματοφύλακα των συμφερόντων τους στην περιοχή!»

Re-arm στην Ευρώπη!

Πολεμικοί εξοπλισμοί, πολεμικές ιαχές Σε βάρος των λαών και των κοινωνικών κατακτήσεων



Αρχές Μάρτη η Ευρωπαϊκή Επιτροπή ανακοίνωσε ένα γιγάντιο σχέδιο για τον επανεξοπλισμό της ΕΕ («Re-Arm Europe») με δέσμευση πόρων πάνω από 800 δισ. ευρώ! Η Ούρσουλα φον ντερ Λάιεν, σε επιστολή της στους Ευρωπαίους ηγέτες, δηλώνει χαρακτηριστικά: «*Η Ευρώπη βρίσκεται αντιμέτωπη με έναν σαφή και άμεσο κίνδυνο τέτοιων διαστάσεων που κανείς ανάμεσά μας δεν έχει γνωρίσει στην ενήλικη ζωή του!*»!

Δυο μήνες μετά την ανάληψη της προεδρίας των ΗΠΑ από τον Τραμπ, είναι αρκετά εμφανής η ανησυχία και η σύγχυση των Ευρωπαίων, απέναντι σε ό,τι εξαγγέλλει ο ισχυρός ΝΑΤΟϊκός εταίρος. Οι Ευρωπαίοι αντιλαμβάνονται πως η νέα κατάσταση με τον Τραμπ θα τους φέρει σε πιο δυσμενή θέση γεωστρατηγικά και προσπαθούν να αντιδράσουν. Θέλουν να αποφύγουν την περαιτέρω γεωστρατηγική υποβάθμισή τους και αποφασίζουν να εξοπλιστούν για να μειώσουν την εξάρτηση από τη ΝΑΤΟϊκή ομπρέλα, αλλά και να διεκδικήσουν νέες αγορές στην υφήλιο με νέες στρατιωτικές επεμβάσεις!

Προβάλλουν σαν πρώτο ζήτημα την ασφάλεια της Ουκρανίας και της ΕΕ από τη ρωσική επιθετικότητα και σπεύδουν: «*Το μέλλον μίας Ουκρανίας ελεύθερης και κυρίαρχης, μίας Ευρώπης ασφάλειας και ευημερίας βρίσκεται σε διακύβευση*», δηλώνει η πρόεδρος της Κομισιόν.

Το πολεμικό «πακέτο» των 800 δισ.!

Η συνοδός κορυφής των ηγετών της ΕΕ στις 20 και 21 Μαρτίου επισφράγισε την πορεία για την πολεμική οικονομία και το σχέδιο που είχε προταθεί από την Κομισιόν. Οι βασικοί άξονες είναι:

- Προβλέπεται ο στόχος για 650 δισ. ευρώ, από την αύξηση τα επόμενα χρόνια των πολεμικών δαπανών, καθώς κάθε κράτος καλείται να αυξήσει το σχετικό πολεμικό κονδύλιο τουλάχιστον στο 3,5% του ΑΕΠ του, χωρίς να υποκεινται οι δαπάνες αυτές στους συνήθεις δημοσιονομικούς περιορισμούς!
- Δημιουργείται ένα πακέτο δανεισμού ύψους 150 δισ. ευρώ με την επω-

νυμία SAFE, για τη χρηματοδότηση των χωρών, δηλαδή δάνεια από την Ε.Τ.Επ. για στρατιωτικούς σκοπούς!

- Σε αυτή την κατεύθυνση προβλέπονται: **Επιδοτήσεις, διευκολύνσεις και χρηματοδοτήσεις των πολεμικών βιομηχανιών μέσω της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων**, η χρησιμοποίηση των κονδυλίων από τα λεγόμενα Ταμεία Συνοχής, καθώς και η καθιέρωση νέων «ίδιων πόρων»-φόρων της ΕΕ. Όλοι αυτοί οι μηχανισμοί πλέον μαζί και με τα νέα χρηματοδοτικά ταμεία έχουν μετατραπεί και σε στρατιωτικής χρήσης.

Να σημειωθεί ότι στο πρόγραμμα της νέας Κομισιόν περιλαμβάνεται και η ενεργοποίηση της λεγόμενης Ευρωπαϊκής Ένωσης Αποταμιεύσεων και Επενδύσεων. Δηλαδή, δηλώνουν πως σχεδιάζουν να βάλουν χέρι στα αποθεματικά ασφαλιστικών ταμείων, αλλά και στις καταθέσεις των πολιτών, που «*θα μετατραπούν από αποταμιεύσεις σε επενδύσεις*», για να χρηματοδοτήσουν τη στρατιωτική βιομηχανία!

- **Βασική πρόβλεψη και οδηγία είναι να υπάρξουν κοινές προμήθειες και παραγωγή εξοπλισμών εντός της ΕΕ**, για να μειωθούν οι παραγγελίες πολεμικών εξοπλισμών από τις ΗΠΑ κι άλλους ανταγωνιστές! Έτσι ώστε να επωφεληθούν κυρίως τα ευρωπαϊκά στρατιωτικό-βιομηχανικά συγκροτήματα! Τουλάχιστον το 65% του νέου Ταμείου των 150 δισ. ευρώ υπό μορφή δανεισμού θα πρέπει να δαπανηθεί για αγορές όπλων μέσα στην ΕΕ, στη Νορβηγία και στην Ουκρανία και το υπόλοιπο ποσό σε εκείνες τις τρίτες χώρες που έχουν υπογράψει «αμυντικές» συμφωνίες με την ΕΕ! Τα κράτη-μέλη θα μπορούν να αγοράσουν εξοπλισμούς εκτός ΕΕ με χρήματα των εθνικών προϋπολογισμών. Αξίζει να σημειωθεί η στρατηγική επαναπροσέγγιση με την Αγγλία, που έχει γίνει εμφανής τελευταία με τη συμμαχία των προθύμων για την Ουκρανία και φυσικά αφορά και μια σειρά συμπαραγωγές και συνεργασίες για την παραγωγή οπλικών συστημάτων!

- Η κρίσιμη και «πιο στρατηγική» προτεραιότητα για την ευρωπαϊκή «άμυνα» είναι η συνέχιση του εξοπλισμού της Ουκρανίας, η οποία «*πρέπει*

να εξοπλιστεί σαν ένας ατσάλινος σκαντζόχοιρος», όπως είπε η πρόεδρος της Κομισιόν! Με ό,τι αυτό μπορεί να σημαίνει για την ειρήνευση, αφού η Ρωσία βάζει επιτακτικά τον όρο για αποστρατιωτικοποίηση της Ουκρανίας. Ήδη η ΕΕ έχει ήδη «επενδύσει» περίπου 70 δισ. ευρώ σε στρατιωτική υποστήριξη του Κιέβου και έχει εκπαιδεύσει περισσότερους από 73.000 Ουκρανούς στρατιώτες!

- Στις 19 Μάρτη, μια μέρα πριν τη σύνοδο κορυφής, παρουσιάστηκε από την Κομισιόν η «Λευκή Βίβλος για την Ευρωπαϊκή Άμυνα» «*Ετοιμότητα 2030*» (Readiness 2030) όπου περιγράφεται πιο αναλυτικά η μακροπρόθεσμη στρατηγική της ιμπεριαλιστικής ΕΕ, με όλα όσα αναφέραμε σαν κατευθύνσεις παραπάνω!

«Ρήτρα διαφυγής» ή ρήτρα εξαπάτησης;

Η εξαγγελία του «ReArm Europe» συνοδεύτηκε από μια καλά ενορχηστρωμένη προσπάθεια εφησυχασμού των λαών, ότι δήθεν δεν θα υπάρξουν πρόστιμα και άλλες επιβαρύνσεις στους λαούς, εξαιτίας της λεγόμενης «ρήτρας διαφυγής» από τους κανόνες του Συμφώνου Σταθερότητας της ΕΕ για το δημόσιο χρέος και τα ελλείμματα των οικονομιών των κρατών!

Προφανώς και πρόκειται για μεγάλη εξαπάτηση, αφού οι δαπάνες και τα δάνεια, ανεξάρτητα από το αν καταγράφονται ή όχι στο έλλειμμα ή το χρέος κάθε χώρας, κάποια στιγμή θα πρέπει να πληρωθούν! Και ο λογαριασμός θα έρθει στους λαούς, στους εργαζόμενους της ΕΕ, με άγρια φορολογία, με τελωνειακούς δασμούς, με σκληρές περικοπές στους μισθούς, στις συντάξεις, στα κοινωνικά δικαιώματα. Ήδη συζητιέται η θέσπιση νέων φόρων της ΕΕ, όπως η επιβολή και νέου ψηφιακού φόρου, που θα καταλήξει στους χρήστες, δηλαδή στους λαούς! Όλες αυτές οι δαπάνες έρχονται επιπλέον της αποπληρωμής των 750 δισ. ευρώ του υπερμνημονίου του Ταμείου Ανάκαμψης!

Δεν υπάρχει πιο κινική ομολογία για το ποιος τελικά θα πληρώσει τον «βα-

ρύ» λογαριασμό, από τη δήλωση του γ.γ. του ΝΑΤΟ Ρούτε ότι: «*για την αύξηση των πολεμικών δαπανών θα πρέπει να υπάρξουν περικοπές σε συντάξεις, μισθούς, Υγεία...*».

Τα κέρδη και οι ανταγωνισμοί των βιομηχανών

Τα βιομηχανικά συγκροτήματα που ήδη έχουν πάρει φωτιά, καθώς οι παραγγελίες για στρατιωτικό υλικό τρέχουν, τώρα απαιτούν να είναι εξασφαλισμένα τα κέρδη σε βάθος χρόνου, προκειμένου να επενδύσουν. Οι 28 μεγαλύτερες πολεμικές βιομηχανίες στην ΕΕ (με έγγραφο τους που στάλθηκε τον περασμένο Σεπτέμβρη στην ΕΕ) απαιτούσαν «*προβλεψιμότητα*», μακροπρόθεσμες παραγγελίες και πολυετή εξοπλιστικά προγράμματα, προκειμένου να «βάλουν μπρος τις μηχανές τους» και να ανοίξουν νέες γραμμές παραγωγής, δηλαδή απαιτούσαν να έχουν εξασφαλισμένες πωλήσεις και σίγουρα υπερκέρδη.

Το 2023 μόνο οι 12 κορυφαίες ευρωπαϊκές βιομηχανίες όπλων κατέγραψαν αύξηση εσόδων με τζίρο της τάξης των 200 δισ. ευρώ! Τα καθαρά κέρδη αυξήθηκαν κατά 55,1%, από 9 δισ. ευρώ το 2022 σε 13,95 δισ. ευρώ το 2023!

Χαρακτηριστική είναι η κυνική δήλωση του διευθυντή της γαλλικής βιομηχανίας όπλων «Thales»: «*Η γεωπολιτική αστάθεια είναι μια σταθερά και σε μεγάλο βαθμό τροφοδοτεί τις επενδύσεις που πραγματοποιούν οι χώρες στην άμυνά τους*»...

Ο γαλλογερμανικός κολοσσός της «Airbus», η γερμανική «Rheinmetall», η γαλλική «Thales», ο ιταλικός όμιλος «Leonardo», το βρετανικό μονοπώλιο «BAE Systems», η κοινοπραξία MBDA («Airbus», «Leonardo» και «BAE Systems»), η σουηδική «Saab», η «Navantia» (Ισπανία), η «Krauss-MaffeiWegmann» (Γερμανία), η «Dassault» (Γαλλία), η «Fincantieri» (Ιταλία) και όλοι οι υπόλοιποι εταίροι της πολεμικής βιομηχανίας έχουν πάρει θέση και ακονίζουν μαχαίρια για να μοιράσουν την πίτα των 800 δισ. του εξοπλιστικού πακέτου.

Η ΝΑΤΟϊκή ομπρέλα

Όλα τα σχέδια των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών και η διάθεση αυτονομίας από τις ΗΠΑ έχουν ένα όριο, αυτό της πυρηνικής δύναμης και άρα αποτροπής, που για την ΕΕ είναι ασθενής! Όσο κι αν ο Μακρόν δηλώνει ότι διαθέτει τα γαλλικά πυρηνικά για να προστατέψει την Ευρώπη, αυτά δεν αρκούν! Γι' αυτό και δηλώνει: «*Παραμένουμε προσηλωμένοι στο ΝΑΤΟ και την εταιρική μας σχέση με τις ΗΠΑ, αλλά πρέπει να κάνουμε περισσότερο, να δυναμώσουμε την ανεξαρτησία μας στον τομέα της Άμυνας και της Ασφάλειας. Το μέλλον της Ευρώπης δεν μπορεί να αποφασίζεται στην Ουάσινγκτον ή στη Μόσχα*».

Οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές, αν και στριμωγμένοι από τους δικούς τους ανταγωνισμούς, αποδεικνύεται ότι παραμένουν επικίνδυνοι για τους λαούς και τα συμφέροντά τους!

Γροιλανδία

Θερμές αντιπαραθέσεις στη Γη των Πάγων

Η Γροιλανδία το τελευταίο διάστημα μπήκε στο στόχαστρο των ιμπεριαλιστών και κυρίως ΗΠΑ και Ρωσίας, όχι μόνο για τον τεράστιο ορυκτό της πλούτο (πετρέλαιο, φυσικό αέριο, σπάνιες γαίες, ουράνιο, πολύτιμα μέταλλα κ.ά.) αλλά κυρίως για τη γεωστρατηγική της θέση. Και μόνο το γεγονός ότι βρίσκεται μεταξύ Ευρώπης-Β. Αμερικής μέσα στον Αρκτικό Κύκλο και πάνω στον πιο σύντομο δρόμο ΗΠΑ-Ρωσίας υπογραμμίζει το μεγάλο ειδικό βάρος της περιοχής στην αντιπαράθεση των ιμπεριαλιστών. Η παρουσία στρατιωτικών βάσεων, που θα λειτουργήσουν είτε ως πρώτη γραμμή άμυνας σε μια ενδεχόμενη πυραυλική-πυρηνική επίθεση είτε και επιθετικά, τοποθετούν το νησί στην κορυφή της ιμπεριαλιστικής αντιπαράθεσης. Το λιώσιμο των πάγων από την άλλη δίνει νέες δυνατότητες εξόρυξης στο παρθένο και πλούσιο υπεδάφους της αλλά και φιλοδοξίες για άνοιγμα νέων εμπορικών δρόμων Δύσης-Ανατολής. Ακόμα και η Κίνα δείχνει μεγάλο ενδιαφέρον για αυτή την περιοχή ως εναλλακτική διαδρομή για τον «δρόμο του μεταξιού».

Η σύγχρονη ιστορία της Γροιλανδίας ξεκινά με τη συνθήκη του Κιέλου το 1814 με την οποία η Δανία απέκτησε τον πλήρη έλεγχο της, μετατρέποντάς την, ουσιαστικά, σε αποικία της, αν και γεωγραφικά το νησί ανήκει στη Βόρεια Αμερική. Όμως, εξαιρετικά καθοριστική ήταν η περίοδος του Β' Παγκόσμιου Πολέμου, που σηματοδότησε την απαρχή της αμερικανικής στρατιωτικής παρουσίας στο νησί.

Η Γροιλανδία απέκτησε μεγάλη γεωπολιτική σημασία μετά την κατάληψη της Δανίας από τη ναζιστική Γερμανία το 1940. Το αχανές νησί των 2,16 εκατομμυ-

ρίων τετραγωνικών χιλιομέτρων (έκταση ίση με το άθροισμα Μ. Βρετανίας, Γαλλίας, Γερμανίας, Ισπανίας, Ιταλίας) βρέθηκε αποκομμένο από την κατακτημένη μητρόπολη και οι τοπικές αρχές της στράφηκαν προς τις ΗΠΑ για βοήθεια. Καθοριστικό γεγονός, όμως, για την αμερικανική παρουσία στο νησί ήταν μια ναυμαχία που διεξήχθη στο θαλάσσιο στενό μεταξύ Γροιλανδίας και Ισλανδίας τον Μάιο του 1941. Τότε, το γερμανικό θωρηκτό «Μπίσμαρκ», συνοδευόμενο από το βαρύ καταδρομικό «Πρίγκιπας Ευγένιος» και άλλα μικρότερα πλοία, βύθισε το βρετανικό καταδρομικό «Χουντ», τη ναυαρχίδα του βρετανικού ναυτικού. Η βύθιση του βρετανικού πλοίου έγινε μέσα σε λίγα λεπτά με αποτέλεσμα να σκοτωθεί σχεδόν όλο το πλήρωμά του (πάνω από 1.400 νεκροί και σώθηκαν μόνο 3). Ήταν ένα τεράστιο πλήγμα για τη θαλασσοκράτειρα Αγγλία, που βρήκε όμως την αφορμή για να διεκδικήσει εκτός από τη Γροιλανδία και την Ισλανδία (το άλλο νησί του Βόρειου Ατλαντικού που ήταν υπό τον έλεγχο της Δανίας).

Τελικά, όμως, ο νέος ανερχόμενος ιμπεριαλιστής (ΗΠΑ) προχώρησε στην κατάληψη της Γροιλανδίας με τη δικαιολογία ότι θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί το έδαφός της, ο εναέριος χώρος και τα θαλάσσια περάσματά της από τους Γερμανούς για ναυτικές και αεροπορικές βάσεις που θα απειλούσαν την αμερικανική ήπειρο. Τυπικά υπογράφηκε το 1941 αμυντικό σύμφωνο των ΗΠΑ με τον δανό πρέσβη στην Ουάσινγκτον, Χ. Κάουφμαν (πρέσβη του παλιού καθεστώτος πριν από τη γερμανική εισβολή), που παραχωρούσε το δικαίωμα στους Αμερικανούς να δημιουργήσουν στρατιωτικές βάσεις στη Γροιλανδία και να εγγυηθούν την προστασία των 18.000 κατοίκων της

(Συμφωνία της Γροιλανδίας). Όπως και έγινε.

Αν και οι ΗΠΑ δεν είχαν μπει ακόμα επίσημα στον πόλεμο, η Γροιλανδία απέκτησε αμερικανικές στρατιωτικές βάσεις που προστάτευαν τις εμπορικές και στρατιωτικές συγκοινωνίες από τα γερμανικά πλοία και υποβρύχια. Δημιουργήθηκαν αεροπορικές βάσεις και σταθμοί ανεφοδιασμού για τα αεροσκάφη που πετούσαν από τις ΗΠΑ προς τη Μ. Βρετανία. Επίσης, κατασκευάστηκαν και μετεωρολογικοί σταθμοί που έδιναν πολύτιμες πληροφορίες για τον καιρό στον Βόρειο Ατλαντικό. Υποτίθεται ότι η συμφωνία ήταν προσωρινή, αλλά υπήρχε η πρόβλεψη ότι θα μπορούσε να συνεχιστεί και μετά τη λήξη του πολέμου, στην περίπτωση που η αμερικανική ήπειρος εξακολουθούσε να δέχεται στρατιωτική απειλή.

Οι βάσεις των ΗΠΑ δεν έφυγαν ποτέ από το νησί. Αντίθετα, μετά τη λήξη του Β' Παγκόσμιου Πολέμου το ενδιαφέρον και οι ορέξεις των ΗΠΑ για τη Γροιλανδία εντάθηκαν λόγω του Ψυχρού Πολέμου. Το επόμενο που απαιτήσαν από τη Δανία ήταν η εξαγορά ολόκληρης της Γροιλανδίας. Το 1946, ο πρόεδρος των ΗΠΑ, Χ. Τρούμαν, διαβλέποντας την οξύτητα που θα έπαιρνε ο ανταγωνισμός ΗΠΑ-Σοβιετικής Ένωσης στις επόμενες δεκαετίες με τον Ψυχρό Πόλεμο, πρόσφερε 100 εκατομμύρια δολάρια για να την αγοράσει. Η Δανία αρνήθηκε. Όμως, μπροστά στις πιέσεις των Αμερικανών, αναγκάστηκε λίγο αργότερα να συμφωνήσει στην επόμενη απαίτησή τους. Το 1951 υπογράφηκε στην Κοπεγχάγη συμφωνία ΗΠΑ-Δανίας με την οποία οι Αμερικανοί αποκτούσαν το δικαίωμα να αυξήσουν τις στρατιωτικές τους εγκαταστάσεις και να έχουν πλήρη ελευθερία κινήσεων στο νησί.

Το 1951 κατασκευάστηκε κοντά στην πόλη Thule (Pituffik το παραδοσιακό ιθαγενές όνομα), στο βορειοδυτικό τμήμα του νησιού, η πιο σημαντική και πιο μεγάλη βάση των ΗΠΑ, 1.200 χιλιόμετρα από τον Βόρειο Πόλο. Η δανική κυβέρνηση, για την κατασκευή της, υποχρέωσε τους ιθαγενείς κατοίκους της περιοχής να μεταγκατασταθούν 130 χιλιόμετρα βορειότερα. Έτσι, μεταξύ 1952 και 1953, όλοι οι κάτοικοι του Pituffik και του κοντινού Dundas μεταφέρθηκαν βίαια στη νέα πόλη, γνωστή εκείνη την εποχή ως New Thule. Μάλιστα, αναγκάστηκαν να ζήσουν σε σκηνές για πολλούς μήνες μέσα στον πολικό χειμώνα.

Η βάση αυτή είχε ως κύριο ρόλο την έγκαιρη προειδοποίηση από πυραυλικές επιθέσεις (BMEWS, Ballistic Missile Early Warning System), όπως επίσης και την εποπτεία του διαστήματος μέσω δορυφόρων. Σύντομα μεταφέρθηκαν εκεί ραντάρ και άλλα εξελιγμένα συστήματα ελέγχου των σοβιετικών κινήσεων στην Αρκτική. Υπήρξε, επίσης, ένα άκρως απόρρητο πρόγραμμα (Project Iceworm), χωρίς την έγκριση της Δανίας, που στόχευε στην εγκατάσταση ενός δικτύου κινητών χώρων εκτόξευσης πυρηνικών πυραύλων κάτω από τον πάγο. Οι πυραύλοι αυτοί θα μπορούσαν να επιβιώσουν από ένα πρώτο χτύπημα και στη συνέχεια να πλήξουν τη Σοβιετική Ένωση. Η αποκάλυψη έγινε στις 21/1/1968, όταν ένα βομβαρδιστικό B-52 της Αμερικανικής Πολεμικής Αεροπορίας συνετρίβη στη βόρεια Γροιλανδία, 11 χιλιόμετρα νότια της αμερικανικής βάσης. Οι ΗΠΑ ανακοίνωσαν ότι τα ραδιενεργά συντρίμια των τεσσάρων πυρηνικών βομβών που μετέφερε ήταν ακίνδυνα, χωρίς φυσικά να γίνουν πιστευτοί.

Ανοίγοντας μια παρένθεση, να αναφέρουμε ότι δεν ήταν η πρώτη φορά που οι ΗΠΑ επιδίωκαν την εξαγορά και κατοχή της Γροιλανδίας. Οι πρώτες σκέψεις έγιναν τον 19ο αιώνα από έναν παλιότερο πρόεδρο, τον Α. Τζάκσον. Στη βάση του δόγματος Μονρόε (απόλυτη κυριαρχία των ΗΠΑ στο δυτικό ημισφαίριο) θεώρησε ότι έπρεπε να σκεφτούν πολύ σοβαρά οι ΗΠΑ τις οικονομικές επενδύσεις στην πλούσια γη της Γροιλανδίας, κυρίως σε αλιεία και ορυκτά.

Περίπου την ίδια περίοδο (1867) οι ΗΠΑ εξαγόρασαν την Αλάσκα από την τότε Ρωσική Αυτοκρατορία και την επόμενη χρονιά άρχισαν να ενδιαφέρονται ακόμα και για την Ισλανδία. Ο στόχος δεν ήταν μόνο οικονομικός. Αν πετύχαινε η εξαγορά της Γροιλανδίας, θα άνοιγε ο δρόμος για την προσάρτηση του Καναδά και την υλοποίηση ενός από τους στόχους των ΗΠΑ, της δημιουργίας ενός γιγάντιου κράτους ίσου σε έκταση με τη ρωσική αυτοκρατορία.

Για να επανέλθουμε στην εποχή του Ψυχρού Πολέμου, οι ΗΠΑ έκαναν εκ νέου προτάσεις για αγορά της Γροιλανδίας, που, όμως, δεν ευδοχώθηκαν. Αντίθετα, υπήρχε πίεση από τους ιθαγενείς κατοίκους της για ανεξαρτησία από τη Δανία, ώστε να καθορίσουν οι ίδιοι το μέλλον τους. Αυτό που κατάφεραν ήταν να παραχωρηθεί καθεστώς αυτονομίας το 1979. Το Βασίλειο της Δανίας, όμως, θα εξακολουθούσε να έχει τον πρώτο λόγο σε ζητήματα οικονομίας, εξωτερικής πολιτικής και άμυνας, όπως και σήμερα.

Τρεις δεκαετίες αργότερα δόθηκε το δικαίωμα στους κατοίκους της Γροιλανδίας να αποκτήσουν την ανεξαρτησία τους μέσω δημοψηφίσματος. Αυτό θεωρητικά θα δυσκόλευε την εξαγορά της από τις ΗΠΑ αφού τον πρώτο λόγο πλέον θα είχε ο λαός του νησιού.

Φτάνοντας στη σημερινή εποχή, ο Ντ. Τραμπ επανέφερε το 2019 τη συζήτηση για αγορά του νησιού στην πρώτη του θητεία και με ακόμη πιο επιτακτικό τρόπο στη δεύτερη. Η πρόταση απορρίφθηκε εκ νέου από τη δανική κυβέρνηση. Μάλιστα, για να φανεί ότι τάχα η αμερικανική κυβέρνηση σέβεται τον πολιτισμό των ιθαγενών, τον Απρίλη του 2023 μετονόμασε τη βάση από Thule Air Base σε Pituffik Space Base.

Πριν από λίγες μέρες (28/3/2025), ο αντιπρόεδρος των ΗΠΑ Βανς περιόδεψε στη βάση για να δείξει για ακόμα μια φορά το αυξημένο ενδιαφέρον της κυβέρνησης Τραμπ για εξαγορά της Γροιλανδίας. Την ώρα που ο Βανς μιλούσε στη στρατιωτική βάση, ο Τραμπ ανέβαζε στα κοινωνικά δίκτυα ένα βίντεο για να αναδείξει τους δεσμούς ΗΠΑ-Γροιλανδίας. Το βίντεο αναφέρεται στη βύθιση ενός αμερικανικού πλοίου από ένα γερμανικό υποβρύχιο το 1943. Το πλοίο του αμερικανικού ναυτικού μετέβαινε στη Γροιλανδία για να αποτρέψει την ναζιστική εισβολή.

Στη συνέχεια, κάνοντας τους απαραίτητους (ανιστόρητους) παραλληλισμούς, ο αφηγητής προβάλλει τις σύγχρονες απειλές που αντιμετωπίζει το νησί από τους «νέους εχθρούς της ανθρωπότητας», τους Ρώσους και τους Κινέζους, για να καταλήξει, μέσα από επική μουσική επένδυση, στο επίδικό: «Η Αμερική θα σταθεί στο πλευρό της Γροιλανδίας». Εμείς θα συμπληρώναμε: «Είτε με το γάντι είτε με τη γροθιά».



σχολία



Μαθητεία

Οι μαθητές της πολιτείας της Φλόριντα, από 14 ετών θα μπορούν σύντομα να εργάζονται σε νυχτερινές βάρδιες χωρίς διάλειμμα, ακόμη και κατά τις μέρες σχολείου, σύμφωνα με καινούριο νομοσχέδιο της πολιτείας. Σύμφωνα με τον κυβερνήτη Ντε-Σάντις, «Γιατί λέμε ότι πρέπει να εισάγουμε αλλοδαπούς, ακόμη και να τους εισάγουμε παράνομα, όταν, ξέρετε, οι έφηβοι δούλευαν σε αυτά τα θέρετρα. Οι φοιτητές θα έπρεπε να μπορούν να κάνουν αυτά τα πράγματα». Αδασμολόγητα.

Υπόπτοι

Ο ισραηλινός στρατός παραδέχτηκε ότι πυροβόλησε εναντίον ασθενοφόρων στη Γάζα, αφού τα αναγνώρισε ως «ύποπτα οχήματα». Πάρκαραν σε ύποπτα νοσοκομεία.

Δίλημμα

«Το παλαιότερο δίλημμα από την Αριστερά, κανόνια ή βούτυρο, είναι σαθρό», ανέφερε, μεταξύ άλλων, ο Κυριάκος Μητσοτάκης από το βήμα της Βουλής κατά τη συζήτηση για την ενίσχυση των Ενόπλων Δυνάμεων και τις αγορές αμυντικών συστημάτων. Φάτε μαργαρίνη.

Κανόνια

Σύμφωνα με τον υπουργό Άμυνας κ. Δένδια: «Τα στελέχη των Ενόπλων Δυνάμεων θα λάβουν εντός των επόμενων λίγων μηνών αυξήσεις στις μηνιαίες αποδοχές τους που θα κυμαίνονται από 13% έως 20% και πλέον». Βούτυρο.

Συνθήματα

Ο Άδωνις Γεωργιάδης, με ανάρτησή του πήρε το μέρος των υπαξιωματικών του Πολεμικού Ναυτικού για το υβριστικό σύνθημα για την Τουρκία, λέγοντας πως η τιμωρία τους πρέπει να είναι «συμβολική», ενώ κάλυψε απολύτως τους υπαξιωματικούς τονίζοντας πως δεν πρέπει να «πετροβολούμε άλλο λοιπόν αυτά τα παιδιά, είναι τα δικά μας παιδιά, τα αγαπάμε, τα προστατεύουμε και είμαστε υπερήφανοι για τον πατριωτισμό τους». Δεν ήταν και φωνασκίες.

Βούτυρο I

Ο Θάνος Πλεύρης διευκρίνισε μεν ότι εκφράζει προ-

σωπικές απόψεις, αλλά τόνισε πως «δεν με ενόχλησε καθόλου το σύνθημα το συγκεκριμένο. Στις μάχιμες υπηρεσίες όπως οι υπαξιωματικοί του Ναυτικού, στο πλαίσιο της εκπαίδευσης, άσχετα τι λέει το κάθε υπουργείο, προετοιμάζονται αυτοί οι άνθρωποι να πάνε να πεθάνουν για την πατρίδα τους αύριο το πρωί». Συν μπόνους.

Βούτυρο II

«Η Ελλάδα δεν ανήκει στις χώρες οι οποίες είναι έτοιμες να αποστείλουν στρατεύματα στην Ουκρανία, στα πλαίσια μιας «συμμαχίας προθύμων»», δήλωσε ο Κυριάκος Μητσοτάκης μετά την ολοκλήρωση των εργασιών της Συνόδου Κορυφής για την Ουκρανία στο Παρίσι. Να πουληθεί πρώτα και η τελευταία αγελάδα.

Βούτυρο III

Ένας άνθρωπος 63 ετών πέθανε στο πεζοδρόμιο, στο κέντρο της Θήβας, καθώς δεν υπήρχε ασθενοφόρο για να τον μεταφέρει έγκαιρα στο νοσοκομείο της πόλης. Είχε γίνει κανόνι.

Μαργαρίνη

«Ο 13ος μισθός επομένως έχει ήδη δοθεί και πάμε για τον 14ο με τις προγραμματισμένες αυξήσεις που θα δοθούν και τα επόμενα χρόνια», σημείωσε ο Πρωθυπουργός Κυριάκος Μητσοτάκης στην καθιερωμένη κυριακάτικη ανασκόπησή του. Λίγο υπομονή ακόμα και θα δοθεί και ο δωδέκατος.

Απειλούν να τινάξουν την μπάνκα στο αέρα!

Σύμφωνα με πληροφορίες, πραγματοποιήθηκε την πρωταπριλιά έκτακτη σύσκεψη του Υπουργικού Συμβουλίου, με «εφ' όλης της ύλης» θεματολογία και υπό την προεδρία του πρωθυπουργού, μετά από απειλές αγνώστων που διεκδικούν «να τινάξουν την μπάνκα της κυβέρνησης στον αέρα». Η κυβέρνηση, σταθερή στο έργο της, αγνόησε τις απειλές. Το παράδοξο (αλλά και ελπιδοφόρο) είναι ότι στη συνάντηση συμμετείχαν και παράγοντες της μείζονος και της ελάσσονος αντιπολίτευσης, που παρέκαμψαν τα έως τώρα αδιέξοδα μονοπάτια της στείρας κριτικής και των άναρθρων κραυγών.

Στη σύσκεψη συζητήθηκαν όλα τα καυτά θέματα που αφορούν στην πορεία της χώρας, τόσο στο εσωτερικό όσο και στο εξωτερικό και για όλα σχεδόν τα χαρτοφυλάκια. Σύμφωνα με διαρροές, συζητήθηκαν και αποφασίστηκαν τα εξής:

Σχετικά με την Ουκρανία: Παρά την αρχική δήλωση του πρωθυπουργού ότι η χώρα δεν είναι έτοιμη για την αποστολή στρατευμάτων στην Ουκρανία, η κυβέρνηση, συνεπής στην αρχική της τοποθέτηση-χρησμό, εμφανίστηκε έτοιμη να στείλει άμεσα στρατεύματα στην Ουκρανία. Σημαντικό ρόλο στην απόφαση έπαιξε η διαπίστωση για το αξιόμαχο των ένοπλων δυνάμεων, όπως αυτό αποτυπώθηκε στην πρόσφατη παράδοση για την 25η Μαρτίου και ιδιαίτερα η ανδρεία που επέδειξε απόσπασμα του Πολεμικού Ναυτικού, που φώναξε το σύνθημα «Η Ουκρανία είναι Ελληνική» και «γ@μιέται η Ρωσία» (ή κάτι τέτοιο). Ήταν ένα γεγονός που σχολιάστηκε από τις «υγιείς πατριωτικές δυνάμεις» στα ΜΜΕ, για τη σκληρή στρατιωτική εκπαίδευση και την απαιτούμενη «απανθρωποποίηση-αποκτήνωση» του στρατεύματος, ώστε να σκοτώνει σε μαζική-βιομηχανική κλίμακα για την πατρίδα. Εξάλλου, σημαντικό «γαλάζιος διεθνολόγος» υποστήριξε την απόφαση, που είναι εθνικά ωφέλιμη και στο πλαίσιο της μακράς παράδοσης της χώρας μας, με ανάλογες εκστρατευτικές αποστολές από την εποχή του πολέμου της Κορέας, με τους φαντάρους που φεύγανε να φωνάζουν «τι δουλειά έχουν οι Βούλγαροι στη Μακεδονία!». Πληροφορίες ότι προηγήθηκε τηλεφωνική επικοινωνία του προέδρου των ΗΠΑ ή ακόμη και επίσημη απαίτηση της Ούρσουλα Φον ντερ Λάιεν ελέγχονται για την ακρίβειά τους.

Για το ανήκουμο στη Δύση και στη σωστή πλευρά της Ιστορίας: Μετά την άρνηση του Καναδά και τις επιφυλάξεις της Γροιλανδίας αποφασίστηκε να προταθεί στις ΗΠΑ να γίνει η Ελλάδα η 51η Πολιτεία της Αμερικής και να μετονομαστεί ο κόλπος της Καλντέρας σε «κόλπος της νέας Καλιφόρνιας, über alles» (αυτό και για τουριστικούς λόγους). Σκέψεις εκφράστηκαν και για μια εξαγορά της χώρας στα πρότυπα του «deal της Ουκρανίας», μιας και έχουν ήδη γίνει σημαντικά βήματα προς την κατεύθυνση αυτή. Η προσχώρηση, προσάρτηση ή εξαγορά από τις ΗΠΑ είναι και μια κίνηση που προφυλάσσει από τις βλέψεις και τη «γαλάζια πατρίδα» της Τουρκίας, από νέα μνημόνια που τυχόν θα μας επέβαλλαν οι ισχυροί. Αντίθετα, με την ενσωμάτωση του «brand name: Ελλάδα 2.0\$» στις ΗΠΑ θα επιβάλαμε μνημόνια και δασμούς στους άλλους. Αυτό διδάσκει η Ιστορία.

Για τις σχέσεις με το Ισραήλ: Οι άριστες σχέσεις με το Ισραήλ και οι κοινές αξίες που προσβέβουν οι δυο χώρες ενισχύονται όσο προχωράει η γενοκτονία των «τρομοκρατών». Και οφείλουμε να ενισχυθούν με αντίστοιχες δράσεις σε πρακτικό επίπεδο. Έτσι, στο Υπουργικό Συμβούλιο αποφασίστηκε να στηριχθεί από την Ελλάδα η αμερικανοϊσραηλινή προσπάθεια μετεγκατάστασης των Παλαιστινίων σε «καταλληλότερες περιοχές» από την ισοπεδωμένη Γάζα. Ως πιθανές περιοχές προτάθηκαν κάποιες από τις πολλές και φιλόξενες βραχονησίδες, μεταξύ των οποίων και τα Ίμια, πρόταση που θα μας έλυσε και το πρόβλημα με την Τουρκία. Όλα αυτά, φυσικά, με το ελάχιστο ανθρώπινο κόστος, όπως τόνισε για μια ακόμη φορά ο πρωθυπουργός. Αντίθετα, έντονη διαμαρτυρία εξέφρασε μερίδα της αντιπολίτευσης, που ισχυρίστηκε ότι η πρόταση για «μετεγκατάσταση των Παλαιστινίων σε βραχονησίδες» δεν συνάδει με τις ευρωπαϊκές αξίες και θυμίζει άλλες «μαύρες» εποχές. Υποστήριξαν ότι πρέπει να αξιοποιηθούν ήδη υπάρχουσες δομές φιλοξενίας για τους Παλαιστίνιους, όπως συμβαίνει με όλους τους νόμιμους μετανάστες που σκέφτονται να παραμείνουν στη χώρα. Πηγές από το εξωτερικό, ωστόσο, αναφέρουν ότι οι ίδιοι οι Παλαιστίνιοι δεν πρόκειται να εγκαταλείψουν την αιματοβαμμένη πατρίδα τους, εκβιάζοντας το Ισραήλ και τη Δύση. Ωστόσο, η κυ-

βέρνηση της ΝΔ έχει εμπιστοσύνη στις ΗΠΑ, που επιχειρούν τώρα στη Μέση Ανατολή για να ελεγχθεί η κατάσταση.

Για την ανοδική πορεία της Οικονομίας: Σε σχέση με την ελληνική οικονομία, είναι εμφανής η ανοδική της πορεία, παρά τις όποιες γκρίνιες και ενοχλήσεις της αντιπολίτευσης. Το γεγονός επιβεβαιώνεται, άλλωστε, από τις καλές τιμές που πιάνει η χώρα στα διεθνή χρηματιστήρια αγοροπωλησίας χωρών και από το γεγονός ότι ανταγωνιζόμαστε με τη Βουλγαρία για την τελευταία θέση στην αγοραστική δύναμη των κατοίκων. Με όλα αυτά δημιουργήθηκε και ανάλογος δημοσιονομικός χώρος για τους μοναδικούς πολίτες που δουλεύουν πραγματικά σε αυτή τη χώρα, τους στρατιωτικούς, με σειρά να παίρνουν οι αστυνομικοί, οι πυροσβέστες και διάφορα άλλα σώματα ασφαλείας, όπως επίσημοι και ανεπίσημοι χαφιέδες και, σε βάθος χρόνου, οι επόπτες και οι αξιολογητές εκπαίδευσης. Μάλιστα, υποσχονται και νέα τζάμπα σπίτια στις παραπάνω κατηγορίες, για να λύσουν το στεγαστικό. Σπίτια που θα εξοικονομηθούν από τους πολυάριθμους πλειστηριασμούς και τις εξώσεις. Σε κάθε περίπτωση, η κυβέρνηση δηλώνει για πολλοστή φορά ότι «δεν θα τινάξουμε την μπάνκα για να κάνουμε τους καλούς, επιχειρούμε να έχουμε πάντα λεφτά στην άκρη». Με αυξήσεις που επιτρέπουν να (μην) πληρώνουμε όσα επέτρεπαν να (μην) πληρώναμε και οι χθεσίοι μισθοί.

Σε σχέση με την εκπαίδευση, συζητήθηκε, πέρα από την ανάγκη για σιδερένια πειθαρχία εκπαιδευτικών και μαθητών, το μέτρο να φοράνε βραχιολάκι οι παραβατικοί μαθητές, που ενδεχομένως δεν χωράνε στις τάξεις των νεοϊδρυθέντων τεχνικών Γυμνασίων για παραβατικά παιδιά. Επίσης, στους εκπαιδευτικούς των εν λόγω σχολείων θα δοθούν λυκόσκυλα για προστασία και για την εύρυθμη λειτουργία του σχολείου.

Τέλος, συζητήθηκε και το ασφαλιστικό και προτάθηκε να ζητηθεί από την ΕΕ η μείωση, τουλάχιστον στο μισό, των όρων επιβίωσης που ορίζει πρόσφατη οδηγία επιβίωσης της ΕΕ σε περίπτωση πολέμου, πανδημίας ή κλιματικής αλλαγής. Φόβοι, ωστόσο, εκφράστηκαν μήπως, πράγματι, ο εχθρός λαός τινάξει την μπάνκα και τους ίδιους στον αέρα. Γιατί αυτό διδάσκει η Ιστορία.